

Trung Khuyển Cẩn Ngược

Contents

Trung Khuyển Cẩn Ngược	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	13
3. Chương 3	22
4. Chương 4	31
5. Chương 5	39
6. Chương 6	46
7. Chương 7	53
8. Chương 8	60
9. Chương 9	68
10. Chương 10	73
11. Chương 11: Ngoại Truyện: Tranh Thủ Tình Cầm	81

Trung Khuyển Cẩn Ngược

Giới thiệu

Truyện vừa có sự hài hước lại vừa hấp dẫn, không đậm cũng chẳng nhạt truyện nhẹ nhàng khiến bạn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-khuyen-can-nguoc>

1. Chương 1

Đó là một con thú hung dữ. Cho dù bề ngoài giống người, nhưng cặp mắt màu vàng kia lại tràn ngập thú tính, nhe răng vươn tứ chi, xích sắt trên cổ không thể kìm được dã tính của nó, yết hầu nó luôn phát ra tiếng gầm nhe cánh giác người ở ngoài lồng.

Phân Ngọc Hương liếc một cái liền nhìn trúng con thú kia, không chỉ có nàng, đám người vây quanh cái lồng đều hưng trí bừng bừng nhìn nam hài trong lồng, đánh giá nó.

Bọn buôn người hình như rất vừa lòng với tình hình này, nhưng vẫn chưa đủ, gã nâng tay, giờ cao roi trong tay, đánh về phía cái lồng.

“Rống!” Roi đánh vào song sắt, nam hài lập tức phác lên phía trước, xiềng xích trên cổ thực ngắn, nó phác lên liền bị xiết chặt cổ, nhưng nó hoàn toàn không để ý, bắt lấy roi, dùng lực cắn, ánh mắt hung ác xung huyết muốn cắn người nhìn chằm chằm bọn buôn người.

Thân thể dơ bẩn của nam hài gầy gò toàn xương, nhưng vô cùng hữu lực, bọn buôn người không thu trường tiên về kịp bị níu lấy, ánh mắt bọn buôn người liếc một cái, ý bảo tiểu nhị hắt nước vào lồng.

Tiểu nhị lập tức nâng thùng gỗ bên chân lên, dốc nước trong thùng vào lồng.

“Ngao rống!” Thùng nước hiển nhiên là nước muối, thân thể nam hài hầu như toàn là vết thương, vừa chạm vào nước muối, đau đến nỗi nó phải tru lên, một tiểu nhị khác lại dùng côn đánh vào trong lồng.

“Xú tiểu tử, còn không buông tay!” Phập một tiếng, côn sắt đánh thẳng vào đầu nam hài, nơi đó vốn bị thương, máu tươi lập tức phun ra, tay nam hài bắt lấy roi nhẹ buông, bọn buôn người lập tức thu hồi roi, tiểu nhị cầm côn sắt cũng thu côn sắt về.

Nam hài nằm sấp xuống, nó đau đến phát run, máu tươi trên đầu chảy xuống nhuộm ướt mắt nó, dữ tợn đáng sợ. Tứ chi vẫn trong tư thế chờ phát lực, ánh mắt muốn cắn người nheo lại, tàn nhẫn nhìn chằm chằm bọn buôn người, làm cho người ta không hề nghi ngờ một khi nó thoát ra khỏi cái lồng này, nó sẽ cắn xé bọn buôn người thành mảnh nhỏ.

Bọn buôn người muốn là hiệu quả này.

“Các vị khách quan thấy được chứ? Đây là đứa bé thú tộc, rất dã tính, chúng ta phải tốn rất nhiều công phu mới bắt được.”

Thú tộc được xưng là hung tộc, người trong tộc đó đều có một đôi đồng tử màu vàng hiếm thấy, hơn nữa còn hung như mãnh thú, ăn thịt tươi, uống máu lạnh, hành vi giống như súc sinh, so với súc sinh còn hung mãnh. Nghe đồn người của thú tộc đều có thể săn mỗi như hổ, khát máu dị thường.

Bởi vậy muốn bắt được người của thú tộc vô cùng khó khăn, vì vậy người của thú tộc ở chợ nô lệ có giá cực cao, rất nhiều quý tộc phú hào đều thích săn nuôi người của thú tộc, rồi ném người của thú tộc đến đấu trường, có khi là đấu người của thú tộc đấu với nhau, hoặc là để người thú tộc đấu với cầm thú, càng kích thích, máu rơi càng nhiều, người xem ở đấu trường càng hưng phấn.

Đây là ham mê biến thái của kẻ có tiền.

Nhiều năm săn bắt làm cho người thú tộc dần dần thưa thớt, dường như là diệt sạch, những năm gần đây rất ít khi nhìn thấy người thú tộc xuất hiện ở chợ nô lệ, bởi vậy bọn buôn người hô bắt được người thú tộc, liền cuốn hút rất nhiều vây xem.

Vừa thấy hung thú trong lồng, rất nhiều người mua bò đến.

Nhìn đám người xao động, bọn buôn người cực kỳ đắc ý, gã biết con thú tộc này sẽ đem đến cho gã một mối lớn.

Bọn buôn người khụ khụ thông yết hầu, lên tiếng, “Các vị khách quan, bắt đầu ra giá, giá khởi điểm là một vạn lượng.”

Giá rất cao, nhưng người ra giá vẫn cứ nối nhau không dứt.

“Hai vạn lượng!”

“Hai vạn năm ngàn lượng!”

“Ba vạn lượng!”

Giá càng ra càng cao, lúc giá bức phá mười vạn lượng thì một giọng nói non nớt thanh thúy vang lên.

“Ba mươi vạn lượng.”

Mọi người im lặng, ba mươi vạn lượng là giá cao, mà giọng nói này căn bản là một đứa trẻ. Đứa trẻ nhà nào tới làm loạn? Tất cả mọi người đều nhìn lại.

Chỉ thấy một tiểu cô nương mặc áo váy thêu hoa chậm rãi bước tới, dáng người tiểu cô nương rất nhỏ nhắn, chỉ khoảng mười tuổi, khuôn mặt nhỏ trắng trẻo nõn nà nổi bật lên đôi mắt đen láy, tóc đen bện thành bím, bím tóc dùng dây xuyên chuông đồng cột lại, lúc bước đi chuông trên tóc đình đang vang lên, rất dễ nghe.

Tiểu cô nương này vừa nhìn đã biết xuất thân từ nhà giàu, hoàn toàn khác biệt với chợ nô lệ dơ bẩn này. Vốn có người muốn trêu chọc tiểu cô nương đừng làm loạn, mau về nhà tìm cha mẹ, nhưng vừa nhìn thấy nam nhân lãnh khốc đi theo bên cạnh tiểu cô nương, liền không dám lên tiếng nữa.

Nam nhân ngũ quan nghiêm túc, lưng thẳng tắp như núi, cả người tản ra hơi thở lạnh băng cấm lại gần ta, người có thân phận phú quý ở đây đều nhận ra nam nhân này là Tam cô gia Phàn gia, cũng là tướng quân duy nhất của Tuyết Tầm Quốc.

Nhìn lại tuổi của tiểu cô nương, bọn họ lập tức nghĩ đến nữ nhân nhỏ tuổi nhất của Phàn gia, mười hai tuổi năm ấy đã được tán thưởng là võ học kỳ tài của Phàn gia - Tứ tiểu thư, Phàn Ngọc Hương.

Phàn Ngọc Hương hoàn toàn không nhìn dám người vây quanh, nàng đi thẳng tới lồng sắt, mà khi nàng đến gần, tất cả mọi người đều tự động tản ra, không chỉ vì thân phận của nàng, cũng vì khí thế nam nhân đi theo phía sau nàng thật sự làm cho người ta sợ hãi.

Trước khi Phàn Ngọc Hương đi đến lồng sắt, bọn buôn người vội vàng tiến lên ngăn cản.

“Tiểu cô nương đừng tới gần, nguy.....” Còn chưa nói xong nhìn thấy ánh mắt của Phàn Ngọc Hương liền nuốt vào.

Rõ ràng chỉ là một đứa trẻ, nhưng ánh mắt nhìn người lại cao ngạo mà lạnh nhạt, bị vây ở tầng lớp thấp kém bọn buôn người đã sớm quen bị người coi nhẹ, nhưng ánh mắt Phàn Ngọc Hương không phải là coi nhẹ, mà là hoàn toàn không đặt gã vào trong mắt, phảng phất gã chỉ là bụi trên mặt đất không đáng để đập vào mắt, hơn nữa tầm mắt rét lạnh của nam nhân lạnh lùng quét qua, bọn buôn người đành phải lui ra.

Phàn Ngọc Hương bình tĩnh nhìn nam hài trong lồng, nam hài ngồi bằng tứ chi, cảnh giác nhìn nàng, lỗ mũi không ngừng rụt rụt, chỉ trước thông thả hoạt động, dường như đang ngửi hương vị trên người nàng.

Nam hài hoàn toàn hành động như một dã thú làm cho nam nhân nhíu mày, lúc nhìn khuôn mặt của tiểu cô nương liền dẫn ra, “Hương nhi, con chắc chắn chứ?”

“Vâng, cha nuôi, con muốn nó.” Phàn Ngọc Hương gật đầu, “Này, mở cái lồng ra.”

Lời này là nói với bọn buôn người, mà lúc ra lệnh, ngay cả nhìn Phàn Ngọc Hương cũng không nhìn bọn buôn người, con người đen láy luôn luôn nhìn chằm chằm nam hài trong lồng sắt.

Nam hài đã tới gần song sắt, ngẩng đầu ngửi ngửi Phàn Ngọc Hương. Nó đã quen ngửi mùi tanh hôi, nhưng ngoài lồng cứ luôn luôn tỏa ra mùi hương dễ ngửi, mùi hương kia khác hoàn toàn mùi tanh tưởi ở đây, làm cho nó nhận không được ngửi thêm, yết hầu lên xuống, bụng phát ra tiếng rột rột vang dội, thực rõ ràng là đói bụng.

Nam hài liếm hàm răng bén nhọn, cảm thấy ở trước mắt có gì đó nhất định ăn rất ngon.

Tất cả mọi người thấy bộ dạng đói khát của nam hài, hiển nhiên là xem Phàn Ngọc Hương là đồ ăn. Bọn buôn người lập tức để tiểu nhị mở lồng sắt ra, thuận tiện mở xiềng xích cột vào song sắt ra luôn, mắt nhỏ híp lại toát ra ác ý.

Gã muốn nhìn xem khi tiểu quỷ trong lồng này phác lên trước, tiểu nha đầu chết tiệt này có còn cao cao tại thượng như vậy nữa hay không.

Quả nhiên, lồng vừa mở ra, nam hài lập tức phác lên, nó nhe răng, lại không đánh về phía Phàn Ngọc Hương, mà là đánh úp về phía bọn buôn người chuẩn bị xem náo nhiệt ở một bên.

Nam hài phác lên cực nhanh, bọn buôn người căn bản không kịp phản ứng, chờ lúc bị nó hạ gục, đã không còn kịp rồi.

“A! Cứu..... Á.....” Mới trong nháy mắt, nam hài đã cắn nát yết hầu bọn buôn người, nó ngẩng đầu, miệng toát ra mùi tanh hồng, đôi mắt thú màu vàng nhìn hai gã tiểu nhị của bọn buôn người, ánh mắt kia tràn ngập sát ý, hiển nhiên là hận lúc trước bị ngược đãi.

Hai gã tiểu nhị bị nhìn mà chân phát run, té chạy, mọi người vây xem xung quanh cũng vội vàng tản ra, chỉ sợ bị liên lụy.

Chỉ có Phan Ngọc Hương cùng cha nuôi của nàng vẫn đứng tại chỗ.

Gặp hai gã tiểu nhị chạy, nam hài chuẩn bị đuổi theo lại nhận thấy mặt sau có nguy hiểm, nó nhanh chóng né tránh, cúi người, gầm nhẹ nhìn Phan Ngọc Hương.

Phan Ngọc Hương hạ cái chân đang chuẩn bị đá nam hài, chán ghét nhìn cái miệng đỏ tươi của nam hài, “Bắn chết!”

Bọn buôn người kia cả người vừa bắn vừa thối, nàng tới gần cũng sợ bị dính bắn, nam hài này lại còn cắn chúng.

Phan Ngọc Hương nhìn cái miệng cùng cầm dính máu của nam hài, chán ghét nhíu mày, sau đó lấy ra khăn trắng bọc bánh hoa quế từ trong lòng ra, không để ý tiếng gầm cảnh cáo của nam hài, tiến lên hai bước tới gần nam hài, “Này, có muốn ăn cái này không?”

Nam hài nhìn chằm chằm tay Phan Ngọc Hương, gửi vài cái..... Là vị ngọt nó vừa gửi được. Nó lại nhìn Phan Ngọc Hương một cái, đồng tử tối như mực kia không có gì nguy hiểm.

Nam hài nhanh chóng phác tiến, muốn cắn điểm tâm trên khăn.

Phan Ngọc Hương lại đột nhiên lui về sau, thu tay cầm khăn lại.

“Rống!” Nam hài phẫn nộ, cho rằng nàng đang đùa giỡn nó.

“Kêu la cái gì!” Phan Ngọc Hương mới không sợ, “Miệng bắn như vậy, đừng hòng muốn ăn cái gì!”

Nàng cầm bánh hoa quế, quăng khăn bọc bánh hoa quế cho nam hài, “Lau.”

Thấy Phan Ngọc Hương ném khăn lại, nam hài phát hoảng, lui về sau một bước, sau đó tò mò nhìn khăn rơi trên mặt đất, lại nghi hoặc mà nhìn về phía Phan Ngọc Hương.

Thấy nam hài không hiểu, Phan Ngọc Hương dùng ngón tay chỉ cái khăn, lại chỉ vào miệng cùng cầm mình.

Nam hài gửi mùi trên khăn, lại nhìn động tác của Phan Ngọc Hương, nghiêng nghiêng đầu, thế mà lại hiểu được ý Phan Ngọc Hương, vội miệng cùng cầm vào khăn, cọ cọ, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Phan Ngọc Hương, bộ dáng kia có chút giống như đang lấy lòng.

Phan Ngọc Hương cong cánh môi như hoa, vươn tay về phía nam hài, trong lòng bàn tay là ba cái bánh hoa quế trên cái khăn vừa rồi, “Này, đây.”

Người thấy mùi điểm tâm, bụng đói khát làm cho nam hài bất chấp có nguy hiểm hay không, nó nhanh chóng cắn điểm tâm trên tay Phan Ngọc Hương, sau đó nhanh chóng lùi về sau, vừa cắn ăn, vừa cảnh giác nhìn chằm chằm Phan Ngọc Hương. Lúc ăn, đồng tử màu vàng dường như tỏa sáng, nuốt điểm tâm trong miệng xuống, nó chẹp chẹp miệng, dường như còn chưa đã thèm liếm răng nanh, khát vọng nhìn chằm chằm Phan Ngọc Hương.

Phan Ngọc Hương lại lấy ra bao điểm tâm khác, quơ quơ về phía nam hài, bao điểm tâm chạy tới nơi nào, mắt vàng liền nhìn đến nơi đó, cuối cùng không chịu nổi dụ hoặc, trực tiếp phác lên.

Người vây xem bên cạnh lập tức kinh hô, đều cảm thấy Phan Ngọc Hương nhất định sẽ mất mạng, mà Tam cô gia Phan gia vẫn đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

Đối mặt với nam hài phác lên, sắc mặt Phan Ngọc Hương không thay đổi, một khắc nam hài sắp phác tới kia, nàng nghiêng người, đá vào sườn nam hài một cái.

“Ngao!” Nam hài thế mà lại bị đá ngã, eo bị đá lập tức sưng đỏ, nhưng nam hài vẫn nhanh chóng đứng lên tứ chi, con ngươi màu vàng hung ác, thét lên với Phan Ngọc Hương.

Phàn Ngọc Hương hoàn toàn không sợ, nàng tới chỗ nam hài, nàng đến gần một bước, nam hài liền lui về sau một bước, bản năng thú tính nói cho nó biết, nó đánh không lại nàng.

“Không cho phép nhúc nhích.” Phàn Ngọc Hương không nhẫn nại chơi trò tới lui lui, không kiên nhẫn ra lệnh cho nam hài.

Nam hài lập tức dừng lại động tác lui về sau, nó cũng không biết vì sao mình lại dừng lại, chỉ là, bản năng hình như nói cho nó biết, đừng nhúc nhích có vẻ tốt.

Nam hài nghe lời làm cho Phàn Ngọc Hương vừa lòng.

Nàng ngồi xổm trước mặt nam hài, cũng không ghét bỏ mùi thối trên người nam hài, cầm lấy một khối điểm tâm đưa tới bên miệng nam hài, “Này, ăn.”

Nam hài nhìn nàng, dường như là chờ. Eo của nó vẫn còn đau xót, nhưng cái mũi run run ngửi thấy mùi ngon làm cho nó nhớ tới mỹ vị vừa được nếm. Đây là lần đầu tiên nó ăn được thứ ngon như, không thể kháng cự, nó há miệng ăn điểm tâm trước mắt.

Phàn Ngọc Hương cong môi nở nụ cười, đạt được mục đích, “Đây, ăn, người chính là người của ta, về sau người chính là nô của ta, biết không?”

Nam hài nghiêng đầu nhìn nàng, không hiểu nàng đang nói cái gì, nó thậm chí muốn ăn thứ ngon đó nữa.

Thẳng đến ngày sau, nó học xong văn tự ngôn ngữ giả dối của nhân loại mới biết được mình vì một khối điểm tâm nho nhỏ đã bán đi cả đời của mình.

Y, tên Nhậm Thương Diêu. Tên này là khi y trở thành nô chỉ thuộc về Phàn Ngọc Hương, nàng đã đặt cho y.

Nhậm, họ này, đến từ vết bớt nơi khóe mắt trái của y. Vết bớt này thực kỳ lạ, màu xanh đen như nét vẽ, hơi giống song long. Phàn Ngọc Hương từng tìm rất nhiều đại sư nghiên cứu nhưng lại tra không ra ý nghĩa của vết bớt này, xem lâu, có chút giống từ “Nhậm”, Phàn Ngọc Hương liền dứt khoát dùng Nhậm làm họ của y, kỷ niệm y từng là người của thú tộc.

Nhậm Thương Diêu, ý là tại Thương Lan đại lục này, y có thể tùy ý tiêu dao. Đó là một cái tên ban cho y tự do, nhưng cũng là cái tên khóa y lại, Thương Diêu, Thương Diêu, phát âm giống như hương xa, y có tiêu dao thế nào, y vẫn là nô của Phàn Ngọc Hương.

Nhậm Thương Diêu ghét sao? Cũng không có. Phàn Ngọc Hương cho y ăn, cho y ở, cho y sự phụ tốt nhất dạy y tất cả mọi điều, nếu không phải Phàn Ngọc Hương, không chừng y đã sớm chết ở trường đấu.

Y cảm ơn sao? Cũng không phải. Y vô cùng rõ ràng Phàn Ngọc Hương đối tốt với y không phải không có nguyên do, nàng có thể cho y hết thấy, điều kiện tiên quyết là cái gọi là “Hết thấy” này là nàng nguyện ý cho, nàng ban cho. Y có thể không cảm ơn, nàng cũng không để ý, bởi vì nàng chỉ để ý một điều trung thành, đây là điều duy nhất nàng yêu cầu y.

Đối với điểm này, cho tới bây giờ, Nhậm Thương Diêu đều làm vô cùng tốt.

Giang hồ võ lâm đều biết đến bên người trang chủ Trầm Hương sơn trang có một hung khuyến trung thành và tận tâm, ai dám bất kính với chủ tử của y, hung khuyến này sẽ lấy mạng người đó.

Trầm Hương sơn trang là một trong bốn thế lực lớn của võ lâm. Thế lực đương kim võ lâm phân làm bốn, đó là Đông võ lâm Vân Thiên Bảo, Tây võ lâm Sát Thủ Lâu, Nam võ lâm Bách Quỷ Cốc và Bắc võ lâm Trầm Hương sơn trang.

Đông võ lâm nguyên bản là địa bàn của thổ phỉ, đều tự xưng vương, thẳng cho đến khi bảo chủ Vân Thiên Bảo xuất lực quét ngang toàn bộ Đông võ lâm, trong một năm ngăn ngừa thu phục các thổ phỉ đứng đầu, trở thành bá chủ Đông võ lâm. Sát Thủ Lâu chuyên môn thu tiền mua mạng, đến nay không ai biết được khuôn mặt thật của lâu chủ, mà chỉ cần là nhiệm vụ Sát Thủ Lâu nhận, chưa bao giờ thất bại. Bách Quỷ Cốc am hiểu trùng cổ thuật, là địa phương thần bí nhất võ lâm.

Về phần Trầm Hương sơn trang là chuyện để cho người ta nói say sưa, nguyên nhân ngay tại trang chủ đương nhiệm.

Trầm Hương sơn trang ngay từ đầu không phải tên là Trầm Hương sơn trang, mà là Hạo Nhiên sơn trang, do Ủy Phạm Thiên một tay sáng lập. Ủy Phạm Thiên là nhân vật truyền kỳ võ lâm, được xưng là võ lâm đệ nhất cao thủ, võ lâm nhân sĩ khiêu chiến đều thảm bại mà về. Bại coi như may mắn, thậm chí ngay cả mạng sống cũng không còn, hơn nữa cá tính Ủy Phạm Thiên lãnh khốc vô tình, làm việc mạnh mẽ vang dội, Hạo Nhiên sơn trang ở trên tay ông dần dần trở thành thế lực lớn nhất Bắc võ lâm.

Nhưng Ủy Phạm Thiên lãnh khốc như vậy lại đột nhiên thành thân với Phàn gia tam cô nương hơn ba mươi năm trước, tin tức này dường như làm rung động toàn bộ võ lâm, mà làm cho người ta rung động không chỉ như thế, Ủy Phạm Thiên lại vì Phàn gia tam cô nương mà rời khỏi giang hồ, hơn nữa còn tiến vào sa trường giết địch, lập rất nhiều chiến tích, ngăn ngừa vài năm đã được phong làm tướng quân.

Về phần Hạo Nhiên sơn trang thì được Ủy Phạm Thiên giao cho quản sự tín nhiệm, từ đó về sau, ông không quản chuyện võ lâm nữa, mà Hạo Nhiên sơn trang sau khi ông rời đi dường như tiến vào trạng thái ẩn cư, xử sự vô cùng hạ thấp.

Thăng đến chín năm trước, Hạo Nhiên sơn trang lại lần nữa tái nhậm chức võ lâm, trang chủ tân nhậm phát thiệp mời mời hào kiệt khắp võ lâm đến Hạo Nhiên sơn trang tham gia yến hội, hơn nữa tuyên bố từ đó về sau, Hạo Nhiên sơn trang cải danh thành Trầm Hương Sơn trang.

Võ lâm nhân sĩ đã nhàm chán thật lâu vì việc này lại ồn ào, làm cho bọn họ chán kinh là, trang chủ tân nhậm này lại chính là tiểu cô nương mười tám tuổi?! Hạo Nhiên sơn trang này muốn bị thôn tính sao?

Về sau, sau khi điều tra khắp nơi, rốt cục bọn họ biết tiểu cô nương này gọi là Phàn Ngọc Hương, là Phàn gia nhân đại danh鼎鼎, còn được xưng tụng là võ học kỳ tài.

Phi! Chẳng qua chỉ là một tiểu nha đầu lừa đảo, cái gì mà võ học kỳ tài, cho rằng dựa vào thanh danh của Phàn gia, hay là ỷ vào Ủy Phạm Thiên tiền nhiệm, liền cho rằng có thể ở xông xáo chốn giang hồ?

Rất nhiều võ lâm nhân sĩ đều không cho là đúng, người dự tiệc đại bộ phận đều muốn xem kịch vui, nếu không thì là tìm phiền toái, để tiểu nha đầu này biết giang hồ không phải dễ chơi như vậy.

Nhưng mà, trò hay chưa thấy đâu, người muốn tìm phiền toái lại thất bại.

Yến hội ngày đó, Phàn Ngọc Hương mười tám tuổi mặc váy màu hồng cánh sen thêu hoa, áo khoác lửng ngang cánh tay, đầu tóc đen búi đơn giản, trâm điêu khắc thành hình hoa nhài bằng ngọc, ngũ quan tinh xảo trắng nõn, vành tai khéo léo đeo khuyên tai quả lựu nam vàng, trong mắt mọi người, nàng ung dung tao nhã ngồi vào vị trí chủ thượng, con người đen láy nhàn nhật đảo qua mọi người.

Ở đây mọi người đều biết tuổi Phàn Ngọc Hương, nhưng chưa từng nghĩ bộ dáng Phàn Ngọc Hương lại tinh xảo như thế, không giống với nữ nhân Tuyết Tầm Quốc cao lớn trắng kiêu, vóc dáng Phàn Ngọc Hương cực bé bỏng, điều này làm cho nàng càng nhỏ hơn tuổi, còn ăn mặc cao quý thể kia, thấy thể nào cũng giống thiên kim tiểu thư nhà giàu.

Xem, trên tay nàng lại còn ôm một con hồ ly trắng mắt tím..... Ách, hồ ly trắng mắt tím?!

Tất cả mọi người thở hốt vì kinh ngạc, hoài nghi có phải là mình nhìn lầm rồi hay không. Trong truyền thuyết hồ ly trắng mắt tím đã tính khó thuần, nhưng máu thịt lại cực trân quý, là tài liệu làm thuốc, còn có người nói máu hồ ly trắng mắt tím có thể trị bách bệnh.

Nhưng mà hồ ly trắng mắt tím luôn luôn là thần thú trong truyền thuyết, chưa từng có người thấy qua, mà bây giờ bọn họ lại tận mắt thấy, lập tức có người nổi lên lòng tham.

Còn có người mắt sắc chú ý tới thiếu niên cao lớn luôn luôn đi theo sau Phàn Ngọc Hương, lúc Phàn Ngọc Hương nhập tòa liền đứng ở phía sau bên phải Phàn Ngọc Hương, tư thái thủ hộ.

Màu tóc thiếu niên thực nhạt, hơi nghiêng về màu lá cọ, ngũ quan thâm thúy, vừa thấy đã biết không phải người Tuyết Tầm Quốc, khỏe mắt trái có vết bớt kỳ lạ, đặc biệt nhất là đồng tử của thiếu niên đúng là màu vàng hiếm thấy..... Trời ơi! Đây, đây sẽ không phải là người thú tộc trong truyền thuyết chứ? Chỉ có người thú tộc mới có màu mắt thuần túy này nha!

Hồ ly trắng mắt tím, thiếu niên thú tộc..... Hai loại này tùy ý bán ra, đều có giá trị thiên kim.

Thoảng chốc, yến hội nổi lên trận xô xao nho nhỏ.

Phàn Ngọc Hương hoàn toàn không nhìn người xô xao phía dưới, trái lại lại đùa nghịch với chồn bạc trong lòng, ngón tay nhẹ vuốt cầm chồn bạc, chồn bạc lập tức thoải mái mà nheo lại mắt tím.

Thấy trang chủ nhà mình không để ý gì, quần sự bên cạnh ho nhẹ một tiếng, “Trang chủ, người nên lên tiếng.”

Người là nhân vật chính của yến hội nha! Sao có thể cứ ngồi sờ tiểu sủng vật của người chứ!

Phàn Ngọc Hương liếc quần sự một cái, lúc này mới nhàn nhạt mở miệng, “Ta biết tất cả mọi người ở đây đều khinh thường ta là tiểu nha đầu, nhưng mà không sao, dù sao ta cũng không thềm để các người vào mắt.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người an tĩnh đi vài phần, thiếu niên vẫn không chút biểu cảm, trong lòng chẳng có chút ngoài ý muốn, khoe miệng quần sự run run, nhìn những người khác đang nhanh chóng biến sắc mặt, gã khóc thét trong lòng.

Tiểu thư nha, ta nói người chào hỏi mọi người, không phải nói người gây thù hằn nha!

Phàn Ngọc Hương mới không thềm để ý lời mình nói đắc tội với bao nhiêu người, nàng tiếp tục nói: “Biết vì sao không? Bởi vì các người đều là kẻ yếu.”

Mà nàng, không thềm để kẻ yếu vào mắt.

“Này, xú nha đầu, người cần rõ cái gì!” Rốt cục có người phản nộ đập bàn.

“Đúng vậy, có bản lĩnh thì đánh một trận!”

“Đánh một trận?” Phàn Ngọc Hương dời mắt về phía người nói lời này, nhàn nhạt liếc mắt một cái liền lập tức thu hồi.

Nàng cái gì cũng chưa nói, nhưng ánh mắt kia so với cái gì cũng càng ô nhục người.

“Mẹ nó, xú nha đầu!” Cảm thấy bị ô nhục, đại hán lập tức rút đao bổ về phía Phàn Ngọc Hương, còn không bước ra hai bước, một bóng dáng nhanh chóng tiến lên, mọi người lập tức nghe được một tiếng khóc thét.

Đại hán liền va vào vách tường, miệng học máu, lưỡi dao trên tay bị chặt đứt một nửa.

Mà thiếu niên mắt vàng đứng ở giữa, ngón tay cầm nửa lưỡi dao đã gãy.

“Muốn đánh với ta? Có thể nha, chỉ cần đánh thắng A Diêu, ta liền cho các người vinh hạnh này.” Phàn Ngọc Hương một bộ bố thí cho người ta.

“Cái gì mà vinh hạnh! Phi, tiểu nha đầu, người cần bản là không loại đi? Chỉ dám tìm..... ưm a.....” Nói còn chưa dứt lời, thiếu niên đột nhiên lách tới trước mặt, người nói chuyện cả kinh, hàm dưới lập tức truyền đến đau nhức, gã lập tức phun máu, không những máu mà còn có cả răng.

Thiếu niên lắc lắc nắm đấm, mắt vàng quét ngang toàn trường, thần thái kia bề ngỗ cuồng ngạo giống chủ tử y như đức.

“Đừng lãng phí thời gian, các người toàn thượng đi.”

Ngay cả súc sinh thú tộc trong truyền thuyết đều dám xem thường bọn họ. Đường như tất cả mọi người đều bị kích thích lợi hại mất hết lý trí, tập thể xông lên.

“Xú tiểu tử, Lão Tử muốn hảo hảo giáo huấn người!”

Tối hôm đó, hơn trăm tên võ lâm nhân sĩ bị thương bị quăng ra khỏi Trầm Hương sơn trang, tối đó, ác danh của Phàn Ngọc Hương lan xa, cũng tối đó, Trầm Hương sơn trang chọc giận toàn bộ Bắc võ lâm.

Tất cả mọi người cho rằng Phàn Ngọc Hương ý vào tên thiếu niên thú tộc võ nghệ cao cường kia, bằng không nào dám kiêu ngạo như vậy? Ủy Phạm Thiên mắt mù mới có thể giao Hạo Nhiên sơn trang ột tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng, ngay cả tên sơn trang cũng bị sửa lại, xem ra sơn trang đứng đầu Bắc võ lâm phải thay đổi rồi!

Rất nhiều kẻ vốn yếu thế, lại sợ hãi uy danh của Ủy Phạm Thiên, đều muốn nhân cơ hội này hạ thủ. Đang lúc bọn họ dự tính ra tay với Phàn Ngọc Hương thì Trầm Hương sơn trang lại lay động Bắc võ lâm.

Âm dương song ma nhiều loạn võ lâm gần năm mươi năm thế mà lại bị Phàn Ngọc Hương đánh bại, thi thể bị treo trên cổng thành công khai với toàn võ lâm, hơn nữa còn dán một tấm giấy

Phạm vào Trầm Hương sơn trang, kết quả sẽ giống như hai người.

Người đề: Phàn Ngọc Hương

Thấy thi thể âm dương song máu loang lổ ma vết, tử trạng thê thảm, tất cả mọi người đều kinh sợ.

Âm dương song ma là một nam một nữ, hai người đều tu luyện tà thuật, dựa vào hút dương khí âm khí nam nữ và hút máu người, dùng phương pháp làm cho người ta giận sôi gan để luyện công và duy trì thanh xuân.

Âm dương song ma yêu nhất là máu con nít, trẻ sơ sinh chết dưới tay bọn họ vô số kể, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, bị chính phái võ lâm nhân sĩ phỉ nhổ. Không phải không có người muốn thảo phạt, nhưng khí công âm dương song ma cao đến mức làm cho người ta sợ hãi, hơn nữa thủ đoạn ti bỉ, người thảo phạt đều bị sát hại, dần dà, cũng không ai dám trêu chọc.

Theo tin tức nhiều chuyện điều tra được, âm dương song ma là vì hồ ly trắng mắt tím mới nhân lúc đêm tối mò tới Trầm Hương sơn trang, hơn nữa ra tay lần này không phải là thiếu niên thú tộc, mà là Phàn Ngọc Hương bị mọi người khinh thường.

Các thám tử nhiều chuyện tránh ở chỗ tối chính mắt thấy bọn họ đánh nhau còn nói, Phàn Ngọc Hương chỉ dùng hai chiêu liền giải quyết âm dương song ma, hai chiêu nha! Gã xem mà choáng váng nha!

Trong đó kết cục của dương ma là thê thảm nhất, y bị Phàn Ngọc Hương dùng chủy thủ từng dao lẳng trì, đơn giản là vì dương ma nói với Phàn Ngọc Hương một câu: Tiểu mỹ nhân, ta sẽ hảo hảo thương nàng!

Mọi người thấy thi thể dương ma không chỉ phía dưới bị cắt, toàn thân huyết nhục đều bị tước thành miếng thấy được xương, có thể thấy được trước khi chết đã bị lẳng trì thế nào..... Sau đó, nam nhân ở đây đều nhất tề run lên.

Thời gian ngắn ngủi, ác danh của Phàn Ngọc Hương lại thêm hung danh, mọi người vốn đang định động thủ với Trầm Hương sơn trang cũng đều không dám động.

Sau đó, chín năm trôi qua, địa vị của Phàn Ngọc Hương ở võ lâm, Trầm Hương sơn trang của nàng thống trị Bắc võ lâm vẫn là độc đại, mà nàng không ấn bài đề ý ra bài, hoàn toàn dựa theo sự cuồng vọng ý thích của mình mà hành sự, cũng vì vậy mà được cái danh hiệu “Yêu nữ”.

Không phải là ma giáo, lại bị gọi là yêu nữ..... Quần sự được trang chủ tiền nhiệm dặn dò phải phụ tá Phàn Ngọc Hương đầu đuôi. Hương tiểu thư căn bản là bất tuân nha!

Phàn Ngọc Hương bất tuân bao nhiêu, Nhậm Thương Diêu so với ai càng nghiệm đủ. Bước vững vàng không gây tiếng động, Nhậm Thương Diêu đi tới Hương các của Phàn Ngọc Hương.

Dọc theo đường đi, người hầu nhìn thấy Nhậm Thương Diêu đều cung kính cúi đầu, có vài nha hoàn lớn mật sẽ vụng trộm ngược mắt liếc một cái, ánh mắt lại càng thêm mê muội, sau đó thừa dịp bị phát hiện, mặt đỏ tim đập mà cúi đầu.

Nam hài thô tục đã man năm đó dưới sự dạy dỗ của Phàn Ngọc Hương đã sớm không thể sánh nổi.

Tóc ngắn màu lá cọ càng làm cho ngũ quan thâm thúy càng thêm loá mắt, vết bớt nơi khóe mắt không hề tổn hao gì đến hình dáng hoàn mỹ, ngược lại càng thêm một chút thần bí dã tính, mắt vàng so với ánh mắt trời còn chói mắt, làn da màu đồng cổ rắn chắc tinh trắng, thân hình cao lớn, bả vai rộng, áo tay ngắn để lộ cơ bắp rắn chắc nơi cánh tay, bước từng bước nặng nề, rơi xuống đất lại nhẹ nhàng linh hoạt, giống như báo tuần tra địa bàn của chính mình, nhìn như ưu nhân, lại rấy hữu lực.

Nhậm Thương Diêu có một vị trí thực đặc biệt ở Trầm Hương sơn trang, y chính là hộ vệ, đương nhiên đây là nói dễ nghe, lúc làm chủ Trầm Hương sơn trang Phàn Ngọc Hương đã nói, Nhậm Thương Diêu là nô của

nàng, trừ bỏ nàng, những người khác đều không có tư cách sai sử y, mà lời y mà nói, hiệu lực giống như chính miệng nàng nói, người dám bất kính với y liền cút khỏi Trầm Hương sơn trang.

Nói tóm lại, Nhậm Thương Diêu là nô dưới một người trên vạn người.

Nhưng mà cho dù Phàn Ngọc Hương không nói, cũng không ai dám trêu chọc Nhậm Thương Diêu, mắt vàng hiếm thấy đã báo ọi người biết thân phận người thú tộc của Nhậm Thương Diêu, là người thú tộc nổi tiếng hung tàn nha! Nghe nói người thú tộc đều ăn thịt tươi, uống máu lạnh, thịt người cũng là một loại thịt tươi nha!

Tuy rằng đến bây giờ, thói quen ăn uống của Nhậm Thương Diêu thực bình thường, nhưng mà ai biết có ngày nào đó có thể nổi thú tính hay không?

Mà thói quen ăn uống bình thường của Nhậm Thương Diêu đều do huấn luyện mà ra, Phàn Ngọc Hương không thể chịu được thứ gì dơ bẩn, Nhậm Thương Diêu bị mang về đã bị quăng vào trong nước ấm, y đương nhiên muốn giãy dụa, nhưng Phàn Ngọc Hương đã sớm đoán được, trực tiếp điểm huyết y, lại lôi y lên, để cho tôi tớ chà rửa triệt để toàn thân từ đầu tới chân y.

Đằng đẳng thay đổi năm thùng nước lớn, mới tẩy sạch nam hài bẩn hề hề.

Sau đó chính là huấn luyện nam hài trở thành người bình thường.

Quá trình này, hai chữ huyết lệ tuyệt đối không thể hình dung đủ, chỉ cần Nhậm Thương Diêu không cầm đũa, mà là lấy tay bốc đồ ăn, Phàn Ngọc Hương liền trực tiếp tát một cái.

Nhậm Thương Diêu đương nhiên có thể tránh, nhưng y tránh, Phàn Ngọc Hương vẫn có thể đánh trúng y, sau đó bữa đấy y sẽ không được ăn, bởi vì y không nghe lời.

Nô không nghe lời phải nhận trừng phạt, Phàn Ngọc Hương sẽ không quất y, sẽ chỉ làm y đói bụng.

Mà Nhậm Thương Diêu vô cùng không kiên nhẫn với cái đói. Người ăn qua mỹ thực sẽ nhớ mãi không quên, dù có là thú chưa khai hóa cũng vậy.

Bây giờ Nhậm Thương Diêu có thể bình thường như vậy, toàn nhờ công Phàn Ngọc Hương tỉ mỉ dạy dỗ, nhưng đoạn thời gian bị huấn luyện kia, Nhậm Thương Diêu hoàn toàn không muốn nhớ lại.

Y đi đến cửa phòng.

Trầm Hương sơn trang rất lớn, Phàn Ngọc Hương sẽ ngụ ở chủ viện lớn nhất.

Chủ viện này vốn không gọi là Hương các, Phàn Ngọc Hương luôn thích lấy tên mình đặt tên cho những thứ của mình, ví dụ như Trầm Hương sơn trang, cũng ví dụ như Nhậm Thương Diêu – sau khi biết chữ Nhậm Thương Diêu có lúc sẽ nghĩ, y có nên cảm động vì Phàn Ngọc Hương lấy tên y là tên đồng âm không, bằng không một đại nam nhân tên Hương, có thể nghe sao?

Hương các trừ người Phàn Ngọc Hương tín nhiệm, những người khác không thể tùy ý tiến vào, ngay cả tôi tớ Hương các cũng tuyển chọn tỉ mỉ, mà thân là nô, Nhậm Thương Diêu vô cùng vinh hạnh được Phàn Ngọc Hương cho phép, để y cùng ở trong chủ viện. Y trụ phòng phòng lớn thứ nhì Hương các, rất gần phòng Phàn Ngọc Hương, để Phàn Ngọc Hương gọi là đến ngay.

Không gõ cửa, Nhậm Thương Diêu trực tiếp đẩy cửa mà vào.

Y biết lấy tâm cảnh giác của Phàn Ngọc Hương thì từ lúc y đứng ở cửa, nàng đã tỉnh.

Phòng Phàn Ngọc Hương chỉ có hai chữ để hình dung – xa hoa, nhưng không phải như loại nhà giàu mới nổi không biết thưởng thức, lấy hoàng kim làm vách tường xa hoa, Phàn Ngọc Hương luôn yêu cầu rất cao.

Trong phòng nàng tất cả đều dùng gỗ sưa chế thành, lư hương điêu khắc hình kỳ lân bước trên mây nhàn nhạt tỏa mùi hương, trường kỷ quý phi pho pho tơ lụa mềm mại đặt ở ban công.

Tường trụ nước sơn dát lá vàng còn có một viên dạ minh châu, tấm rèm đặc biệt do tơ vàng dệt thành buông thả, nội thất và ngoại thất dùng tấm bình phong khảm hình tứ thú và ngọn núi lớn bằng ngọc thạch ngăn lại, Nhậm Thương Diêu thật sâu cảm thấy từ đồ án trên bình phong là có thể nhìn ra cá tính bá đạo của Phàn Ngọc Hương.

Vòng qua bình phong đi vào nội thất, liếc mắt một cái liền thấy cái giường lớn do gỗ hoa lê đặc chế ở trung gian, màn màu vàng kim che khuất giường lớn, màn là dùng giao tiêu dệt thành, giao tiêu cực trân quý, có tiền cũng không nhất định có thể mua được, đặc thù ở chỗ người bên ngoài không nhìn thấy bên trong, nhưng người bên trong lại có thể thấy rõ ràng tình hình bên ngoài.

“Lúc nào rồi?” Trong màn bay ra một giọng nói mềm mại, âm sắc còn mang theo buồn ngủ, ngữ điệu thì thâm trầm yếu mang theo một chút yếu ớt.

“Giữa trưa.” Bất đồng với giọng nói mềm nhũn của nàng, âm sắc của Nhậm Thương Diêu vừa cứng rắn, lại mang theo một tia không chút để ý.

Phàn Ngọc Hương luôn ngủ thẳng tự nhiên tỉnh, nàng không có thói quen luyện võ, muốn nàng dậy sớm, quả thực là muốn mệnh của nàng, hơn nữa không ngủ no sẽ làm nàng cả ngày không có tinh thần.

Tuy rằng không dậy sớm, nhưng Phàn Ngọc Hương có thói quen trễ ngủ, hơn nữa càng trễ càng có tinh thần, bởi vậy thời gian nàng luyện võ không giống với người khác, người ta là ngày luyện võ, nàng là buổi tối tập võ.

Đối với võ thuật, Phàn Ngọc Hương chắc chắn là thiên tài võ học trời sinh, xem qua chiêu thức một lần, nàng có thể diễn luyện ra.

Minh chứng rõ ràng là võ lâm đệ nhất cao thủ Ủy Phạm Thiên ngày xưa đều sợ hãi than thiên tư của Phàn Ngọc Hương, võ công của Phàn Ngọc Hương tất cả đều do Ủy Phạm Thiên tự tay truyền thụ. Ông và thê tử không sinh được, mà Phàn Ngọc Hương lại cực có duyên với Ủy Phạm Thiên, Ủy Phạm Thiên hoàn toàn xem Phàn Ngọc Hương là nữ nhi thân sinh của mình mà yêu thương.

Thậm chí Ủy Phạm Thiên còn nhận lời với Phàn Ngọc Hương, chỉ cần nàng có thể đả bại ông, ông sẽ đưa Hạo Nhiên sơn trang của ông cho nàng, mà lúc nàng mười lăm tuổi năm ấy đả bại ông, cũng nhận luôn lễ vật nàng luôn luôn muốn.

Ngay cả thú tộc mạnh mẽ cường đại Nhậm Thương Diêu cũng không thể không ghen tị tư chất học võ thiên tài của Phàn Ngọc Hương, công phu của y tất cả đều do Phàn Ngọc Hương dạy y, Ủy Phạm Thiên cũng chỉ thu Phàn Ngọc Hương là đồ đệ, tuy rằng cốt cách tư chất y không sai, nhưng so với Phàn Ngọc Hương lại yếu hơn, Ủy Phạm Thiên làm sao vừa mắt.

Hơn nữa ham muốn chiếm hữu với đồ vật thuộc về mình của Phàn Ngọc Hương rất mạnh, cho dù Ủy Phạm Thiên có dạy, nàng cũng không cho, Nhậm Thương Diêu là nô của nàng, hết thầy của y chỉ có nàng có thể truyền thụ.

Tại chợ nô lệ kia, Ủy Phạm Thiên nói muốn mua một hộ vệ trung tâm cho nàng, nàng liếc mắt một cái liền nhìn trúng con thú mắt vàng kia, một khắc lúc nàng nhìn, Nhậm Thương Diêu đã định là vật tư hữu của nàng.

Nghe thấy đã giữa trưa, Phàn Ngọc Hương lười biếng ngáp, Nhậm Thương Diêu đi về phía trước, khẽ kéo dây kéo trên tường một chút.

Chỉ chốc lát sau, bốn thị nữ chuyên môn hầu hạ Phàn Ngọc Hương rửa mặt chải đầu bước vào nội thất, các nàng nhất tề cung kính phúc thân hướng Nhậm Thương Diêu, mới đi tới giường gỗ hoa lê.

Tử Tô đi trước cầm chậu nước trong tay đặt lên bàn bạch ngọc bên cạnh, Phục Linh theo sau dùng dây cột màn giường, Hạ Thảo đi đến tủ quần áo chọn lựa quần áo Phàn Ngọc Hương muốn mặc, Đào Chi đỡ Phàn Ngọc Hương rời giường.

Hoàn toàn là một dạng thiên kim tiểu thư, Nhậm Thương Diêu sớm thành thói quen hình ảnh này, an tĩnh mà đứng tại chỗ.

Màn vừa mở ra, hồ ly tuyết trắng mập mập liền nhảy ra, dừng bên cạnh ghế, nằm sấp xuống, mắt tím híp lại, cúi đầu liếm lông.

Nhậm Thương Diêu nhìn chằm chằm hồ ly lông rối tung, mắt vàng hơi hơi nheo lại.

Hồ ly chết tiệt này lại trèo lên giường !

Hồ ly màu trắng nhận ra nguy hiểm, lông dựng thẳng, nhưng lại nghĩ đến có chủ nhân ở đây, ánh mắt thị uy liếc Nhậm Thương Diêu, còn đặc ý nhếch môi với y.

Nhậm Thương Diêu hoàn toàn không để thị uy của con súc sinh mập ú này vào mắt.

Hồ ly chết tiệt! Chờ Phàn Ngọc Hương không ở đây, xem ta thu thập người thế nào.

Một người một hồ tròng mắt, lúc Phàn Ngọc Hương từ trên giường đứng dậy, một người một hồ đều lập tức thu hồi ánh mắt, làm như cái gì cũng chưa phát sinh.

Phàn Ngọc Hương không khác lúc mười lăm tuổi là mấy, ngũ quan tựa như bạch ngọc vẫn tỉ mỉ, khuôn mặt nho nhỏ, thân mình cũng xinh xắn lạnh lợi, tóc đen như mây tản ra, làn da óng ánh bạch ngọc nhuận như tuyết, nhu nhược làm cho người ta muốn thương yêu.

Nhưng Nhậm Thương Diêu so với ai càng hiểu được đây là biểu hiện giả dối, Phàn Ngọc Hương thật sự rất mạnh, tay không xử lý một mãnh hổ cũng không thành vấn đề.

Về mặt Phàn Ngọc Hương vẫn nhất quán lạnh nhạt, để bốn nha hoàn hầu hạ, thay áo ngủ mỏng manh, thân thể tuyết trắng mềm mại chỉ có cái yếm màu hồng đào cùng tiết khố, một chút cũng không để ý trong phòng còn có đại nam nhân đang đứng.

Nhậm Thương Diêu lặng lẽ ngược mắt, Phàn Ngọc Hương đưa lưng về phía y, nhìn tấm lưng tuyết trắng nõn không tỳ vết, mắt vàng nhanh chóng hiện lên một tia tham lam cùng khát vọng.

Phàn Ngọc Hương nhú mày, nàng quay đầu, thấy Nhậm Thương Diêu cúi mắt, thực đúng mực mắt xem mũi, lỗ xem tâm, nghĩ chắc là do mình đa tâm, Nhậm Thương Diêu không dám nhìn lên.

Nhận thấy ánh mắt Phàn Ngọc Hương, sắc mặt Nhậm Thương Diêu không thay đổi, phẳng phất như chuyện gì cũng chưa phát sinh, khóe mắt liếc thấy ánh mắt khinh bỉ của hồ ly mập đang nằm rên ghê – nó thấy được vừa rồi Nhậm Thương Diêu nhìn lên.

Nhìn thấy thì thế nào? Hồ ly chết tiệt người có thể mở miệng nói tiếng người cáo trạng với Phàn Ngọc Hương sao?

Phàn Ngọc Hương quay đầu lại, tiếp tục để bốn thị nữ hầu hạ thay quần áo.

Nàng dám ở trước mặt Nhậm Thương Diêu thay quần áo, chính là biết Nhậm Thương Diêu không dám nhìn, y là nô, không dám mạo phạm chủ tử.

Rõ ràng biết ý nghĩ của Phàn Ngọc Hương, khóe môi Nhậm Thương Diêu nhếch lên, ần ần đùa cợt.

“Cười cái gì?” Phàn Ngọc Hương thay một thân xiêm y màu phượng vĩ, ngồi trước bàn trang điểm, từ kính nhìn thấy Nhậm Thương Diêu đứng ở phía đang cười.

Nhậm Thương Diêu ngẩng đầu, mắt vàng đối diện với tầm mắt trong kính, y nhếch môi, lưỡi biếng tươi cười để lộ khiêu khích lưu manh, “Bây giờ làm nô ngay cả cười cũng phải được chủ tử người cho phép sao?”

Chủ tử, Trầm Hương sơn trang chỉ có Nhậm Thương Diêu gọi Phàn Ngọc Hương như vậy, mà không phải như những người khác xưng Phàn Ngọc Hương là trang chủ hoặc Hương tiểu thư, bởi vì y là nô chỉ thuộc về nàng.

“Đương nhiên.” Phàn Ngọc Hương một chút cũng không cảm thấy có gì không đúng, giọng điệu đương nhiên, “Cười cái gì? Nói!”

Về phần khiêu khích trong nụ cười của Nhậm Thương Diêu, Phàn Ngọc Hương thực tự nhiên áp dụng không thêm nhìn.

Đối mặt với câu hỏi cường thế của Phàn Ngọc Hương, Nhậm Thương Diêu đã sớm thành thói quen, đừng nhìn Phàn Ngọc Hương luôn thanh cao như gió mây, trong khung nàng rất chuyên chế, hơn nữa còn bạo ngược, không chế dục rất mạnh – nhất là đối với Nhậm Thương Diêu.

Nếu là những người khác, sớm đã nghe theo mệnh lệnh của Phàn Ngọc Hương, bởi vì mọi người trong trang vô cùng rõ ràng tính tình của trang chủ bọn họ nói đến là đến, không chịu nổi có người làm trái.

Nhưng Nhậm Thương Diêu đi theo Phan Ngọc Hương mười hai năm, dù là nô lệ như thế nào? Nô cũng có nhân quyền không đúng sao?

“Người muốn biết? Nhưng mà.....” Nhậm Thương Diêu nhún vai, hoàn toàn không thèm để ý lời nói tiếp theo sẽ gây hậu quả thế nào, “Ta không muốn nói.”

Quả nhiên, thần sắc Phan Ngọc Hương không thay đổi, nhưng đồng tử đã không vui nheo lại.

Động tác chải tóc của Tử Tô nhanh hơn, khéo tay giúp Phan Ngọc Hương búi một búi tóc, đang tìm một cái trâm hoa mai nạm vàng từ hộp trang sức muốn giúp Phan Ngọc Hương cài lên, Phan Ngọc Hương đã lên tiếng.

“Các người đều đi ra ngoài.”

“Vâng.” Tử Tô buông cây trâm, cùng ba người khác đi ra ngoài, bốn người rời đi không quên quăng cho Nhậm Thương Diêu một ánh mắt đồng tình.

Nghe giọng điệu của tiểu thư, thực rõ ràng, nàng tức giận.

Phan Ngọc Hương cầm lấy trâm như ý, từ kính nhìn về phía Nhậm Thương Diêu, “Lại đây.”

Nhậm Thương Diêu nghe lệnh tiến lên.

“Cài lên.” Phan Ngọc Hương đưa trâm như ý trên tay cho y.

Nhậm Thương Diêu tiếp nhận trâm như ý, nhưng không có nghe lời giúp Phan Ngọc Hương cài trâm, ngón tay thô ráp thường thức trâm như ý, dây xuyên vàng trên trâm lấp lánh ánh vàng, đầu ngón tay thường thức vỗ về hồng mai trên trâm, dịu dàng như đang vuốt ve ái nhân, mà mắt vàng luôn luôn nhìn gương, tình tường nhìn thấy mắt đen trong kính dần dần bùng lên lửa giận.

“A Diêu, gần đây hình như càng ngày người càng không nghe lời.” Phan Ngọc Hương suy xét, cảm giác này bắt đầu từ khi nào..... Dường như là từ ngày hôn lễ của đại tỷ, khi đó đại tỷ uống say khướt đột nhiên kéo Nhậm Thương Diêu qua một bên, không biết nói gì với Nhậm Thương Diêu, sau đó nàng có hỏi Nhậm Thương Diêu, nhưng Nhậm Thương Diêu chỉ nói một câu đại tiểu thư uống say quá.

Khi đó Phan Ngọc Hương cũng không hỏi nhiều, dù sao đại tỷ không là người đứng đắn gì, nhưng từ ngày đó, Nhậm Thương Diêu luôn nghe lời lại đột nhiên bắt đầu phản kháng nàng.

Đối với tình hình này, Phan Ngọc Hương thực mất hứng, một lần, hai lần, nàng có thể dễ dàng tha thứ, dù nô có hờn dỗi đùa giỡn cái gì, nhưng mà quá mức, vượt qua giới hạn tha thứ của nàng.

Mà giới hạn tha thứ của Phan Ngọc Hương lại không cao.

“Ngày đó đại tỷ nói gì với người? Nói thực cho ta!” Sớm làm rõ y vì cái gì dám can đảm phản kháng nàng.

Phan Ngọc Lâm nói với y..... Y hồi tưởng lại, khi đó Phan Ngọc Lâm say khướt ôm lấy cổ của y, ở bên tai trêu đùa: “A Diêu nha, biết không? Trung tâm quá mức, sẽ không được chủ nhân coi trọng, có đôi khi phản kháng nho nhỏ, ngược lại sẽ làm chủ nhân cảm thấy có ý tứ nha!”

Mà cặp mắt kia nhìn như đang đùa giỡn nhưng lại khôn khéo, nhìn thấu dự vọng trong lòng y.

Không ngờ Phan Ngọc Lâm lại nhìn thấu tâm tư của y, y giật mình, bắt đầu nghĩ, Phan Ngọc Lâm sẽ ngăn cản sao?

Nhưng lại cảm thấy không đúng, nếu Phan Ngọc Lâm không đồng ý, sao lại nói với y những lời này?

“Đại tiểu thư không phản đối?”

“Vì sao?” Phan Ngọc Lâm lười biếng cười, “Phan gia không có thiên kiến bè phái, hơn nữa người không tòi nha! Trên đời này người có thể dễ dàng tha thứ tính tình của tứ muội nhà ta không nhiều lắm đâu.”

Nàng lắc đầu cảm thán, tính tình táo bạo của Phan Ngọc Hương không phải ai ai cũng có thể chịu được.

“A Diêu, yên tâm, cả nhà chúng ta đều đứng về phía người!” Phan Ngọc Lâm dùng sức vỗ vai Nhậm Thương Diêu.

Cả nhà? Đây là chỉ mọi người Phàn gia đã nhìn ra sao? Nhậm Thương Diêu ngăn ra, y luôn luôn cho rằng mình che giấu rất khá.

Nhìn ra nghi vấn của Nhậm Thương Diêu, Phàn Ngọc Lâm chỉ vào ánh mắt y, “Ánh mắt của một người không thể lừa được người khác.”

Mà ánh mắt Nhậm Thương Diêu luôn luôn đuổi theo Phàn Ngọc Hương, lúc Phàn Ngọc Hương không phát hiện, khát vọng trong mắt rõ ràng cỡ nào, Phàn Ngọc Hương không thấy được, nhưng người khác đều thấy được.

“Thích liền xông lên đi! Do dự lâu lắm, cẩn thận bị đoạt đi đó.” Phàn Ngọc Lâm nháy mắt với Nhậm Thương Diêu, tính tình tứ muội nhà nàng tuy rằng làm cho người ta không dám khen tặng, nhưng mà bộ dáng mảnh mai lại rất được duyên nam nhân.

Phàn Ngọc Lâm mà nói làm khơi dậy dự vọng dưới đáy lòng Nhậm Thương Diêu, y luôn luôn nhìn Phàn Ngọc Hương, nhìn càng lâu, khát vọng trong lòng cũng càng thâm.

Dần dần, chỉ “nhìn” không bao giờ có thể thỏa mãn y nữa, y bắt đầu muốn chạm vào nàng, muốn có được nàng.

Y không thỏa mãn chính là làm nô.

Đôi mắt Nhậm Thương Diêu giận thâm, trầm như ý hồng mai nạm vàng cầm trong tay nhẹ nhàng cài lên tóc Phàn Ngọc Hương, đầu ngón tay nhẹ lướt qua búi tóc mềm mại, cúi người, lúc Phàn Ngọc Hương sắp phát tác, liền nhẹ giọng nói bên tai nàng.

“Đại tiểu thư nói, ta không có ký khế ước bán mình cho người, làm sao người nói gì ta phải nghe nấy, lại thật đáng thương, ngay cả lương bổng cũng không có, cẩn thận ngấm lại, hình như đúng là như vậy thật.”

Năm đó thật đúng là y vì một khối điểm tâm nho nhỏ mà bán chính mình, tuy rằng lúc đầu, Phàn Ngọc Hương ra giá ba mươi vạn lượng, nhưng bọn buôn người lại bị y cắn chết, cho nên cuối cùng Phàn Ngọc Hương không bỏ ra một xu nào.

Nhậm Thương Diêu cảm thấy giá của bản thân mình thật là rẻ.

“Chủ tử, người muốn ta bán mình cũng có thể, nhưng ít nhất cũng trả lương bổng người nợ ta mười hai năm đi!”

Sau đó, không chút ngoài ý muốn, Phàn Ngọc Hương lật bàn.

Phàn Ngọc Hương trừ chuyên chế ương ngạnh, ham muốn chiếm hữu cường, còn có một cảm kỳ lớn nhất, đó là hận nhất có người đòi tiền nàng, bởi vì – nàng vô cùng yêu tiền.

2. Chương 2

Phàn Ngọc Hương ở Phàn gia đứng hàng thứ thứ tư, trên có ba tỷ tỷ, dưới có một đệ đệ, mà đứng hàng thứ đối với Phàn Ngọc Hương mà nói là vô cùng có lợi.

Nàng không cần giống đại tỷ gánh vác trách nhiệm trưởng tỷ, cũng không cần giống Nhị tỷ tiến triều đình, lại càng không giống Tam tỷ phải học y, may mắn nhất là dưới nàng còn có một nam đinh trân quý duy nhất Phàn gia, tất cả mọi sự quan tâm của người trong nhà đương nhiên đều đặt lên người Phàn gia đệ đệ.

Bởi vậy, Phàn Ngọc Hương đứng hàng thứ thứ tư ở Phàn gia tuy rằng không thể nói không được coi trọng, nhưng quả thật cũng thường bị bỏ qua – Phàn Ngọc Hương không bắt mẫn về điều này, thậm chí còn vô cùng thích thú.

Bởi vì Phàn gia đối với Phàn Ngọc Hương không có yêu cầu gì quá lớn, cho nên Phàn Ngọc Hương ở Phàn gia vô cùng tự do, chính là muốn làm sao thì làm. Nàng thích tập võ, cũng có thiên phú, thiên tư xuất chúng, ngay cả Phàn Ngọc Lâm được xưng là truyền kỳ Phàn gia so ra cũng kém.

Mọi người ở Phàn gia biết Phàn Ngọc Hương hoàn toàn triệt để là võ si, nhưng nàng tuyệt đối không phải là cái loại võ si không biết mùi nhân gian khói lửa – cho dù bộ dạng nàng lừa nhân gạt thế, không phải dạng

tiền nữ nhân gian khói lửa, nhưng nàng có rất nhiều khuyết điểm, một trong số đó chính là vô cùng tham hảo hưởng thụ.

Ăn muốn ăn tốt, dùng muốn dùng tốt, ở muốn ở tốt..... Tóm lại, Phan Ngọc Hương ăn mặc ngủ nghỉ cái gì cũng phải tốt, mà cái gì đều tốt thì điều kiện tiên quyết là phải có tiền.

Phan gia có tiền, nhưng tổ huấn của Phan gia quy định con cháu Phan gia không thể tùy ý lãng phí, cuộc sống không thể xa xỉ kiêu căng, hơn nữa có Phan lão thái quân quản lý, tiền tiêu vật của Phan Ngọc Hương thật đúng là thiếu đáng thương, đừng nói là hưởng thụ, ngay cả đồ ăn vật cũng không thể mua nhiều.

Đại khái là oán niệm tích lũy dài ngày, làm cho Phan Ngọc Hương vô cùng yêu tiền, nguyên nhân lớn nhất để năm mười tám tuổi nàng đã bại Úy Phạm Thiên chính là vì Úy Phạm Thiên đã nhận lời nếu nàng thắng liền tặng Hạo Nhiên sơn trang cho nàng, này cho nàng động lực vô cùng lớn.

Hạo Nhiên sơn trang không chỉ vang danh ở võ lâm, thanh danh ở thương trường cũng không nhỏ. Sản nghiệp Hạo Nhiên sơn trang kinh doanh đường như trải rộng cả Tuyết Tầm Quốc, ngân hàng tư nhân, quần áo, đồ cổ, tửu lâu..... Cũng từng đọc lướt qua, bởi vậy ở trong lòng Phan Ngọc Hương, Hạo Nhiên sơn trang chính là một núi tiền cho nàng tiêu xài nha!

Khi trở thành chủ nhân núi tiền, ham muốn chiếm hữu cường Phan Ngọc Hương lập tức khắc tên mình lên núi tiền, thay tên thành Trầm Hương Sơn trang.

Trầm Hương sơn trang cách xa Tuyết U thành của Phan gia trăm dặm, ý vào Phan lão thái quân quản không đến, Phan Ngọc Hương triệt để phóng túng bản tính yêu tiêu xài của chính mình, cuộc sống dễ chịu hơn cả khi ở Phan gia.

Nhưng mà Phan Ngọc Hương không phải chỉ biết tiêu xài phá sản, bằng không Úy Phạm Thiên cũng sẽ không giao Hạo Nhiên sơn trang cho nàng, nàng vô cùng hiểu được đạo lý miệng ăn núi lở, nàng yêu tiêu xài, nhưng cũng yêu kiếm tiền.

Đối với đạo kinh thương, Phan Ngọc Hương luôn có biện pháp của mình, hơn nữa Úy Phạm Thiên lưu cho nàng sáu vị quân sự ai ai cũng là nhân tài, chuyện gì nàng không hiểu sẽ không vờ hiểu, luôn tiếp thu ý kiến của quân sự.

Nguyên tắc nàng làm việc cũng rất đơn giản, có công liền thưởng, có tội liền phạt, tuy rằng yêu tiền, nhưng với thủ hạ của mình, nàng sẽ không keo kiệt.

Trầm Hương sơn trang dưới sự tiếp quản của Phan Ngọc Hương, chẳng những không xuống dốc, thậm chí địa vị ở võ lâm còn cường thịnh hơn cả khi Úy Phạm Thiên tại vị, người ở Trầm Hương sơn trang đều nhất trí cho rằng này toàn bộ điều này là do trang chủ đại nhân uy vũ cường đại của họ ban tặng.

Ngay từ đầu cũng không phải không có người đến gây phiền toái, mặc dù có âm dương song ma làm bài học, nhưng con người có đôi khi luôn ôm tâm lý may mắn, ai bảo Phan Ngọc Hương còn nhỏ tuổi, bộ dạng lại dịu dàng yếu ớt đâu?

Đối mặt với lời đồn hoài nghi, Phan Ngọc Hương hoàn toàn không để vào mắt, đối với nàng người không động ta, ta không động người, nhưng người phạm đến nơi quan trọng của nàng, như vậy cũng đừng trách nàng không khách khí.

Phương pháp Phan Ngọc Hương không khách khí cũng thực rõ ràng, dám động đến Trầm Hương sơn trang của nàng, vậy đừng trách nàng nhổ hết toàn bộ thể lực của người phạm, hơn nữa sẽ nhổ vô cùng sạch sẽ, ngay cả gia sản của đối phương, nàng cũng lấy hết, một chút bạc cũng không lưu, nạp vào kim khố của Trầm Hương sơn trang.

Nàng sâu sắc cảm nhận được cách này kiếm tiền tốt hơn mọi cách khác, khó trách nhiều người như thích làm đạo phỉ như vậy, rốt cục nàng đã hiểu.

Thủ đoạn đánh trả khủng bố của Phan Ngọc Hương rốt cục dọa đến mấy tên tiểu nhân tính toán quấy nhiễu. Này, này thật sự rất tàn nhẫn nha! Thu địa bàn của người ta thì thôi, ít nhất cũng lưu lại chút tiền cho người ta qua ngày đi? Nhưng Phan Ngọc Hương sẽ không! Nàng lấy hết mọi thứ đáng giá của kẻ địch

không để lại một mảnh, ngay cả quần lót cũng không thoát khỏi số phận, lấy làm khăn lau cũng được, tóm lại, nàng chính là một chút cặn cũng không lưu.

Việc đến tai mấy tên nhân sĩ hay tám gà tám vịt, làm cho Phan Ngọc Hương trừ bỏ cái danh yêu nữ, còn thêm cái danh nữ cướp.

Sau đó thì sao? Lại có thêm ác ma nữ, yêu quái, ác quỷ..... Tóm lại, ác danh của Phan Ngọc Hương vô số kể.

Trầm Hương sơn trang dưới tác phong ác bá không hề giới hạn của trang chủ, trở thành thế lực ác lớn nhất Bắc võ lâm.

Mà trên giang hồ không người không biết thế lực ác chỉ dưỡng trung khuyển bên người, chủ tử nói đông, trung khuyển tuyệt đối sẽ không đi tây, một người một khuyển dường như là như hình với bóng, khó trách có người sẽ nói sau lưng ác chủ nhân luôn có tên tôi tớ độc ác trung tâm.

Mà Phan Ngọc Hương đối với trung khuyển của mình cũng vô cùng tốt – ít nhất, nàng tự nhận là chưa từng bạc đãi.

Nàng cho phép Nhậm Thương Diêu có vinh hạnh ngồi cùng bàn ăn với nàng, nàng ăn cái gì, Nhậm Thương Diêu sẽ ăn cái đó. Nàng để sự phó chuyên phụ trách ăn mặc của Trầm Hương sơn trang mỗi ba tháng liền giúp Nhậm Thương Diêu may quần áo, xuân hạ thu đông, quần áo bốn mùa cho tới bây giờ chưa từng thiếu. Nhậm Thương Diêu thích ăn đồ ngọt, sau ba bữa nàng đều cung cấp điểm tâm ngon miệng cho y, thậm chí nàng còn cho y ở Hương các, phân cho y phòng lớn thứ hai!

Nhìn xem, nàng đối với y không tốt sao? Trên đời này tuyệt đối không tìm thấy chủ tử nào tốt giống nàng.

Nhưng Nhậm Thương Diêu thế nhưng không biết cảm ơn, còn dám đòi lương với nàng? Nhậm Thương Diêu muốn gì có đó, muốn lương bổng làm gì? Hơn nữa, y là nô của nàng! Nếu không, tự do của y từ đâu mà có? Cho dù không có kẻ bán mình, y cũng phải bán cho nàng, cả đời báo ân.

Tóm lại, Nhậm Thương Diêu đòi tiền nàng, chính là động vào giới hạn của nàng, một tên nô mà cũng dám đòi tiền chủ tử, muốn chết!

Phan Ngọc Hương trực tiếp giáo huấn, bởi vậy ba ngày này, Nhậm Thương Diêu đều mang đầu heo đi gặp người.

Vô công Nhậm Thương Diêu rất cao, nhưng vô công của y là Phan Ngọc Hương dạy, lúc Phan Ngọc Hương lật bàn đánh người, đương nhiên y tránh, tuy rằng y tránh mau, nhưng động tác Phan Ngọc Hương mau hơn.

Bởi vậy, mặt trái của y vô cùng rõ ràng sưng lên một khối, khóe mắt phải cũng xanh tím một khối, vừa khéo hòa vào vết bớt trước mắt, về phần vết thương dưới lớp quần áo thì không đếm được.

Phan Ngọc Hương trong trạng thái phần nộ sẽ xuống tay vô cùng ác, nhưng thế lực cùng giới hạn chịu đau của Nhậm Thương Diêu vô cùng tốt, cho nên cho dù bị đánh thành đầu heo, y vẫn là có thể đi đường.

Phan Ngọc Hương cũng sẽ không cho y cơ hội nằm trên giường giả chết, bởi vậy trong phòng nghị sự, Phan Ngọc Hương ngồi ở vị trí thượng tọa, một người đẩy vết thương Nhậm Thương Diêu đứng ở phía sau.

Sáu vị quân sự yên lặng nhìn đầu heo của Nhậm Thương Diêu, trong đó thân là nữ tử Thường quân sự còn chặc chặc thở dài trong lòng. Người này nhìn đẹp mắt không giống người khác, dù tiểu tử Nhậm Thương Diêu này toàn vết bầm tím, đáng vẻ vẫn hào sảng suốt kính.

Nhưng mà Nhậm Thương Diêu đã làm chuyện gì, sao lại chọc trang chủ phát hỏa lớn như vậy? Phải biết rằng địa vị của Nhậm Thương Diêu cũng không giống người khác, tuy rằng là nô của trang chủ, nhưng trên cơ bản chẳng khác nào vị chủ tử thứ hai của Trầm Hương sơn trang, mà trang chủ luôn phóng túng Nhậm Thương Diêu, người trong trang còn từng nghi ngờ hai người này có gian tình gì đâu!

Khi ở phòng ngủ của hai người, trang chủ đối mặt với Nhậm Thương Diêu cũng không giống thái độ của nữ nhi, luôn lạnh lùng nhàn nhạt, vành mặt hắt hãm sai khiến, tuy rằng hai người luôn như hình với bóng, nhưng khi các huynh đệ thị vệ trong trang từng kéo Nhậm Thương Diêu tới hoa lâu chơi đùa, muốn biết

trang chủ sẽ có phản ứng gì, mà Phàn Ngọc Hương phản ứng gì cũng không có, như gió nhẹ mây bay, rốt cục mọi người phải xác nhận hai người này thực sự chỉ đơn thuần là chủ tớ – đây là vì bọn họ không biết kết cục sau khi Nhậm Thương Diêu trở về từ hoa lâu.

Kỳ thực sở dĩ Nhậm Thương Diêu đi hoa lâu, cũng là vì muốn nhìn xem Phàn Ngọc Hương sẽ có phản ứng gì, bởi vậy trước khi đi hoa lâu, y còn xin phép riêng Phàn Ngọc Hương.

Nhưng mà thái độ của nàng lại rất bình thản, làm cho Nhậm Thương Diêu thực thất vọng, kéo theo đó, tâm tình cũng buồn theo, đến hoa lâu, đối mặt với hoa nương luôn luôn thiếp tới, một chút hứng thú Nhậm Thương Diêu cũng không có.

Y chỉ chuyên tâm uống rượu buồn.

Chờ tất cả mọi người ôm cô nương đi khoái hoạt, Nhậm Thương Diêu mang theo một thân mùi rượu, yên lặng về Trầm Hương sơn trang, khi chuẩn bị trở về phòng mình, nơi đình hóng mát trong vườn lại bay tới thanh âm sâu kín.

“Hừ! Biết trở về sao?”

Nhậm Thương Diêu sững sốt, y nhìn về phía đình hóng mát.

Phàn Ngọc Hương mặc nội sam màu trắng đơn bạc ngồi trên cột ngang, trong lòng vẫn ôm con hồ ly mập chường mắt kia.

“Chủ tử?”

Phàn Ngọc Hương trừng y, “Ai chuẩn người về trễ như vậy?”

Sau đó, nàng nhảy xuống cột ngang, đi tới Nhậm Thương Diêu, ngửi thấy mùi tục phần son tục diễm trên người y, không khỏi nhú mày, “Người người thối chết!”

“Ách.....” Nhậm Thương Diêu ngửi người mình. Có sao? Rõ ràng là thơm nha!

Nghe được y nói nhỏ, Phàn Ngọc Hương khó chịu trừng mắt.

“Ta nói thối chính là thối!” Sau đó nàng lại hỏi y, “Khai bao? Như thế nào? Hoa nương nơi đó đẹp sao?”

Lời này, bắt giặc mang theo vị chua.

Nhậm Thương Diêu ngẩn người, không ngờ Phàn Ngọc Hương sẽ hỏi y điều này, y thiếu chút nói ra ba chữ “không bằng người”, nhưng y không dám.

Mà y do dự lại làm cho Phàn Ngọc Hương hiểu lầm, cho rằng y thực sự bị hoa nương trong thanh lâu mê hoặc, điều này làm cho nàng nheo mắt, ngón tay bắt giặc nhéo lông bạch hồ ly.

Bạch hồ ly run lên, chạy nhanh nhảy xa ra khỏi ôm ấp của chủ nhân.

“Lại đây, chúng ta đối luyện một chút.” thanh âm Phàn Ngọc Hương lạnh lùng nói.

A? Nhậm Thương Diêu còn chưa phản ứng lại, Phàn Ngọc Hương đã tung nắm đấm qua.

Tối đó đối luyện, Nhậm Thương Diêu bị đánh thật sự thảm, nhưng miệng vết thương đều ở phía dưới quần áo, cho nên trong trang không có người biết.

Mà Phàn Ngọc Hương đánh người ta xong, bỏ xuống một câu “Về sau không cho người đi thanh lâu”, sau đó trở về phòng.

Nhậm Thương Diêu thực nghe lời, từ đó không bước vào thanh lâu nữa, nhưng lại không nhận được suy tư về phản ứng của Phàn Ngọc Hương tối đó, không khỏi ước ao, y có thể cho rằng đây là biểu hiện Phàn Ngọc Hương để ý y sao?

Nhưng thái độ của Phàn Ngọc Hương đối với y vẫn giống nhau không thay đổi, điều này làm cho y không rõ ràng, mà y không rõ nên càng ngày càng mơ hồ.

“Các người tính ngăn người tới khi nào?” rốt cục Phan Ngọc Hương cũng lên tiếng, một thân hồng y sấn lên làn da trắng của nàng, tay vân vê cái chén phỉ thúy, vành tai mang khuyên tai ngân diệp, con ngươi lạnh lùng liếc sáu quần sự một cái.

“Ta trả lương cho các người, là để các người ngăn người ở đây sao?” khi nói đến lương, giọng điệu Phan Ngọc Hương không khỏi tăng thêm, có hương vị nghiêng răng nghiêng lợi, tay cầm chén phỉ thúy cũng nắm chặt hơn, nếu không phải chén phỉ thúy này thực quý, Phan Ngọc Hương tuyệt đối sẽ hung hăng ném về phía người đang đứng phía sau.

Sáu vị quần sự sao lại nghe không ra trong giọng nói của trang chủ nhà mình có mang theo tức giận, không nhìn được lại nhìn Nhậm Thương Diêu, trong mắt đều lộ ra dấu hỏi –

Tiểu tử, người đã làm gì? Sao lại chọc giận trang chủ thành như vậy?

Nhậm Thương Diêu mang đầu heo miễn cưỡng ngoái đầu nhìn lại - tính tình trang chủ các người hư cũng không phải chuyện một ngày hai ngày.

Là thế không sai. Sáu gã quần sự có lưu luyến. Tính tình Phan Ngọc Hương thật là không tốt, nhưng hư thành như vậy rất ít gặp nha.....

Cộc!

Phan Ngọc Hương vô cùng dùng sức mà phóng chén trà xuống bàn, trái tim sáu quần sự nhất thời cũng nảy mạnh một chút.

“Bây giờ là ta hỏi các người nói, các người nhìn y làm cái gì? Là y trả lương cho các người sao?” Bây giờ là sao? lâu lắm nàng không phát uy, cho nên không có ai xem trọng lời nàng sao?

“Chủ tử, người nói quá lời, ta không được trả lương thì làm gì có lương mà trả cho người ta.” Nhậm Thương Diêu vô cùng không sợ chết nói tiếp.

“Nhậm Thương Diêu!” rốt cục Phan Ngọc Hương cũng không nhìn được, quần đây có là phỉ thúy quý hay không quý, nàng trực tiếp nắm lấy ném qua.

Nhậm Thương Diêu tiếp được cái cốc, đặt ở trong tay tung tung lên, rất cảm thán nói “Chắc chắn, chén phỉ thúy này, chỉ sợ ta dùng lương bổng mười hai năm cũng không mua nổi, chủ tử, người thật đúng là bỏ được mà lấy để ném.”

Lương bổng, lương bổng..... Thật sự là đủ!

“Nhậm Thương Diêu, người bắt măn cái gì? Nói cho người biết, người ăn dùng mặc, mỗi một thứ người dùng lương bổng mười hai năm cũng không mua nổi.” Xem nàng này chủ tử đối y tốt bao nhiêu, “Người xem, trên đời này có tên nô nào sống tốt hơn người không!”

Không biết cảm ơn thì thôi, thế mà còn dám mở miệng ngậm miệng là đòi lương bổng với nàng!

Kỳ thực lương bổng, Phan Ngọc Hương cũng không phải không đưa được, nhưng một thần giữ cửa ghét nhất chính là bị đòi tiền!

Nhậm Thương Diêu nhếch khóe miệng lên một chút trào phúng, mắt vàng cũng nhiễm lên một chút bất tuân, “Tốt thì sao, còn không phải nô.”

Ở trong mắt nàng, y chính là một con khuyển được chăn nuôi, nàng dứt cho y áo gấm ngọc thực, y phải cảm động đến rơi nước mắt sao.

Nếu y luôn luôn là nam hài thú tộc chưa khai hóa kia, có lẽ y sẽ phục tùng, cam tâm làm khuyển trung thành ở trong lồng.

Mà khi y học được hết thấy của nhân loại, y dần dần tham lam, ầm no đã không thể thỏa mãn y, y muốn cũng không còn là dục vọng nhỏ nhỏ chỉ cần lấp đầy bụng nữa, mà là càng ngọt ngào, làm cho y càng ngày càng khát vọng.....

Nhìn Phan Ngọc Hương phẫn nộ, đáy mắt Nhậm Thương Diêu xẹt qua một chút ám ảnh.

Phàn Ngọc Hương nheo mắt lại, lập tức sáng tỏ ý của y, “Nhậm Thương Diêu, có lẽ lương bổng chính là có, sự thật là người muốn đòi tự do với ta sao?”

Phàn Ngọc Hương hoàn toàn cảm thấy buồn cười, sau buồn cười lại là lửa giận lớn hơn nữa, nàng dùng sức đập bàn, bàn được làm bằng gỗ cứng lập tức bị đập thành mảnh nhỏ.

“Nhậm Thương Diêu, người không tự do chỗ nào? A? Người muốn đi đâu, ta có từng ngăn cản người sao? Ta có nhốt người sao? Người ta nuôi chó còn mang xích, người có sao?” Nói xong lời cuối, Phàn Ngọc Hương cảm thấy nàng chủ tử này thật sự là khoan hồng độ lượng, vậy mà lại dưỡng ra một bạch nhãn lang!

Nói đến dây xích, Nhậm Thương Diêu mới nhớ tới, đùa cợt liếc Phàn Ngọc Hương, “Đó là vì ta làm hư vài cái dây xích da người mang, cuối cùng người không còn tiền, đành phải từ bỏ việc mang dây xích cho ta không phải sao?”

Phàn Ngọc Hương ham muốn chiếm hữu mạnh như vậy, làm sao có thể không mang dây xích cho vật sở hữu của mình.

Nhưng Phàn Ngọc Hương lúc nhỏ thực sự rất nghèo, đặc chế vài cái dây xích da cho Nhậm Thương Diêu, mà Nhậm Thương Diêu đều hủy hoại hết, mặc kệ Phàn Ngọc Hương làm thế nào cũng không thay đổi, thẳng đến khi Nhậm Thương Diêu phá hư dây xích thứ tư, Phàn Ngọc Hương không có cách nào, nàng cũng không muốn tiêu tiền làm cái dây thứ năm cho Nhậm Thương Diêu xé chơi nữa, cuối cùng mới không cam lòng buông tha mang dây xích cho Nhậm Thương Diêu.

Bị Nhậm Thương Diêu nói như vậy, Phàn Ngọc Hương cũng nhớ lại ký ức xa xôi, sau đó lập tức hối hận. Sao bây giờ nàng có tiền, lại không nhớ tới việc làm dây xích vàng cho Nhậm Thương Diêu mang, em y còn phá thế nào!

Nhưng nếu Nhậm Thương Diêu cho rằng Phàn Ngọc Hương sẽ vì vậy mà xấu hổ, vậy thì sai lầm rồi, Phàn Ngọc Hương hất cằm, hừ lạnh nói: “Ít nhất bây giờ người cũng không mang.”

Nàng quyết định lập tức để người ta làm một cái dây xích hoàng kim để Nhậm Thương Diêu có mạnh tới cỡ nào cũng không phá hư được.

Nhậm Thương Diêu ở bên người Phàn Ngọc Hương mười hai năm, làm sao không biết suy nghĩ của nàng? Y nheo mắt vàng lại, “Người nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Phàn Ngọc Hương nhíu mày, tâm tình phần nộ nháy mắt mang theo phần sung sướng, “Người có lựa chọn khác sao?”

Nói tóm lại, người đánh lại ta sao?

Một chủ một phó nhìn chăm chăm nhau, không khí hết sức căng thẳng.

“Ách..... Quấy rầy một chút.” đứng đầu Lục đại quân sự - Đồng quân sự bị năm người đẩy ra, nơm nớp lo sợ đánh gãy không khí đáng sợ, “Kỳ thực A Diêu muốn tự do cũng là chuyện có thể hiểu.....”

Hắn không nhịn được nói chuyện cho Nhậm Thương Diêu, nhưng mà vừa thấy ánh mắt giết người lạnh lùng của Phàn Ngọc Hương, trong lòng Đồng quân sự run lấy bầy, lập tức thức thời nói.

“Tuy là chuyện có thể hiểu, nhưng trang chủ đối tốt với y như vậy, cho y ăn mặc ở đều tốt, y lại không biết cảm ơn, thật sự là rất đáng giận.....” những lời muốn nói lúc nhìn thấy trang chủ đại nhân dần dần nheo mắt lại, thực thức thời nuốt vào.

Phàn Ngọc Hương luôn bao che khuyết điểm vật mình sở hữu, Nhậm Thương Diêu nàng có thể đánh có thể mắng, nhưng nàng không cho phép người khác nói Nhậm Thương Diêu một chút không phải, cho dù tên trướng thối kia là một bạch nhãn lang cũng vậy.

Đồng quân sự cảm thấy làm thuộc hạ thật khó, giúp Nhậm Thương Diêu cũng không đúng, giúp trang chủ nói chuyện cũng không đúng, hần lau lau mồ hôi, buông tha ý tưởng ban đầu.

“Ách..... Trang chủ, người xem như cái gì ta cũng chưa nói đi.” Sau đó yên lặng lui ra.

Nhưng mà hần tướng lui, Phan Ngọc Hương cũng sẽ không buông tha hần, còn lôi luôn cả năm quân sự khác vào.

“Sáu người các người đều đứng bên Nhậm Thương Diêu đúng không? Tập thể tạo phản đúng không?”

Gặp sắc mặt trang chủ đại nhân không tốt, sáu vị quân sự hồi hận. Vợ chồng son người ta cãi nhau, bọn họ xem nào nhiệt gì nha!

Sáu quân sự dò xét liếc nhau một cái, Võ quân sự phụ trách võ lâm sự vụ thực đáng thương bị người đẩy ra.

Bọn này thật không có nghĩa khí mà! Bộ dạng lưng hùm vai gấu, hàm vuông má vức, một người rắn rỏi Võ quân sự oán hận mắng trong lòng, sắc mặt lại không chút thay đổi, trên tay cầm thiệp mời màu vàng, dùng hai tay cung kính đưa ra.

“Trang chủ, đây là thiệp võ lâm mà võ lâm minh phái người đưa tới, mời trang chủ dự đại hội võ lâm lần này.”

Ý đồ của võ quân sự là dùng việc chung dời đi lửa giận của trang chủ đại nhân.

Võ lâm minh là nơi chính nghĩa nhất võ lâm, tổ chức đại hội võ lâm bốn năm một lần, chọn ra minh chủ võ lâm.

Phương pháp chọn cũng rất đơn giản, các môn phái nổi danh phái người tham dự luận võ, đến cuối cùng ai thắng thì lên làm minh chủ.

Nhưng mà bốn thế lực lớn đứng đầu võ lâm cho tới bây giờ đều chưa từng tham gia tuyển cử minh chủ, võ lâm minh cũng biết tính tình chủ tử bốn thế lực lớn này đều khó dò, thiệp võ lâm đưa tới, bình thường bốn thế lực lớn đều sẽ phái thủ hạ tham gia, coi như cho võ lâm minh chút mặt mũi.

Phan Ngọc Hương không có gì hứng thú đối với chuyện võ lâm giang hồ, minh chủ võ lâm ai làm, đối với nàng không có ảnh hưởng gì, cho nên từ trước kia, chuyện võ lâm minh, bình thường nàng đều giao cho Võ quân sự phụ trách, nàng chưa bao giờ quản, cũng không tham dự.

Nhưng mà lần này..... Phan Ngọc Hương tiếp nhận bái thiếp xong, xoay người nhìn về phía Nhậm Thương Diêu.

“Người muốn tự do đúng không?”

Nhậm Thương Diêu đại khái biết Phan Ngọc Hương muốn làm cái gì, y không đáp lời, mắt vàng nhìn thẳng nàng, ý thực rõ – người hỏi không phải là vô nghĩa sao?

Phan Ngọc Hương thiếu chút quảng thiệp võ lâm đang cầm trong tay qua, nàng âm thầm hít sâu, cắn răng nói: “Tốt lắm, chỉ cần người có thể ngồi lên vị trí minh chủ này, ta liền cho người tự do!”

Nhậm Thương Diêu biết mà. Y miễn cưỡng nhú mày, mặt mày mang theo khiêu khích.

“Đây là người nói.” Không nên đổi ý.

Đối với Nhậm Thương Diêu mà nói, ngồi trên vị trí minh chủ này còn không đơn giản, người thú tộc chiến đấu vốn là thiên phú dị bẩm, hơn nữa Phan Ngọc Hương tự mình dạy, giá trị vũ lực của y là rất cao.

Nhưng mà..... đồng tử Nhậm Thương Diêu co rụt, y không cho rằng Phan Ngọc Hương ra điều kiện đơn giản như vậy.

Quả nhiên, Phan Ngọc Hương lại nói “Nha, lần này luận võ, ta cũng sẽ tham gia.”

Cho nên, muốn tự do đúng không? Đánh thắng bà đây sẽ cho người tự do!

Phan Ngọc Hương nói được là làm được, hơn nữa nàng làm việc không thích dây dưa kéo dài, lập tức để Thường quân sự xuất môn làm việc.

Võ lâm sẽ cử hành một tháng sau, từ Trầm Hương sơn trang đến chỗ thành Chính Nghĩa võ lâm minh ước chừng hai mươi ngày lộ trình – đây là khi một đường không ngừng mà đi.

Nhưng mà Phan Ngọc Hương tham hưởng thụ đương nhiên không tính ngồi xe đi dọc đường, nàng tính thuận tiện du sơn ngoạn thủy, chậm rãi chơi đến thành Chính Nghĩa. Theo tốc độ này, ít nhất ba mươi ngày mới có thể đến thành Chính Nghĩa, mà Phan Ngọc Hương có tính nôn nóng, bởi vậy nàng chỉ cho Thường quần sự một ngày chuẩn bị hành lý.

Thường quần sự sớm quen cá tính nói gió là mưa của trang chủ nhà mình, lập tức phân phó người chuẩn bị tốt xe ngựa, trong xe ngựa toàn phô lông thỏ dệt thành thảm mềm mại, hộp gỗ mạ vàng màu đen đều là đồ ăn vật Phan Ngọc Hương thích, người đi theo cũng an bày xong. Hầu hạ Phan Ngọc Hương là tứ đại thị nữ nhất định phải có, Võ quần sự chuyên môn phụ trách việc võ lâm, lần này là dẫn đường, còn có mười tên hộ vệ đi theo.

Đương nhiên, thân là trung khuyển Nhậm Thương Diêu cũng phải đi theo.

Phan Ngọc Hương nói, trước khi y được tự do, y vẫn là nô của nàng.

Tiếng xe lộc cộc, xe ngựa tinh mỹ dùng gỗ tử đàn làm nên đi trên quan đạo, bốn góc đỉnh xe đều là dây kết màu tím, dây kết có mang chuông ngọc, dọc theo đường đi lung lay phát ra tiếng chuông thanh thúy.

Kéo xe ngựa là hai con tuần mã một đen một trắng, màu lông đều mượt mà sáng bóng, thân hình cao lớn tuần mỹ, ánh mắt hai con ngựa sáng ngời, vừa thấy đã biết là ngựa tốt khó gặp.

Võ quần sự đánh ngựa đi đằng trước, mười tên hộ vệ cưỡi ngựa, canh giữ chung quanh xe.

Về phần Nhậm Thương Diêu, y đi theo bên phải xe ngựa, ngựa còn thì dùng để chở đồ, y không có ngựa để cưỡi, chỉ có thể dùng hai chân đi theo.

Ngồi ở trong xe ngựa, Phan Ngọc Hương gối nệm mềm, thích ý vuốt bạch hồ ly tròn vo ghé trên đùi, há miệng ăn nho Tử Tô đã bóc vỏ, Phục Linh giúp tiểu thư nhà mình đắp chân, Hạ Thảo ngồi chồm hổm ở bàn thấp phía trước pha trà, Đào Chi ngồi một bên an tĩnh thêu khăn tay, bốn nữ tỳ đều rất ăn ý làm chuyện mình nên làm, không nên lên tiếng thì không nói.

Hai cánh cửa sổ xe hoa mở rộng, Nhậm Thương Diêu bước đi ở ngoài cửa sổ xe.

Phan Ngọc Hương không ba thì năm ngẩng ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt nhỏ chăm chú nhìn đầy lãnh ý.

Đối mặt với bạch nhãn lang không biết cảm ơn, muốn giáo huấn y, đã sướng không biết đường sướng, đó không phải do nàng sai.

Xuất phát đã hai ngày, nàng khiến cho Nhậm Thương Diêu đi bộ hai ngày, dù sao thể lực Nhậm Thương Diêu tốt, người thú tộc trong truyền thuyết ngày có thể đi ngàn dặm, hai ngày đường tính cái gì? Ba mươi ngày lộ trình này, nàng tính để cho Nhậm Thương Diêu đi bộ.

Làm cho y nếm thử đau khổ, mới biết trước kia mình khoái hoạt bao nhiêu.

Mọi người đi theo biết Nhậm Thương Diêu chọc trang chủ đại nhân vĩ đại của bọn họ tức giận, sợ bị giận chó đánh mèo, không ai dám tiếp cận, cũng không ai dám vụng trộm hỗ trợ, chỉ có thể dùng ánh mắt biểu đạt đồng tình.

Nói đùa, trang chủ đại nhân nhìn chăm chú, Phan Ngọc Hương hoàn toàn không cho Nhậm Thương Diêu rời đi tầm mắt của nàng, muốn tận mắt nhìn y chịu khổ.

Nhậm Thương Diêu thấy không sao cả, thủ đoạn Phan Ngọc Hương giáo huấn ở trong mắt y không đáng kể chút nào, trước kia khi y bị bọn buôn người bắt lấy, dường như là mỗi ngày đều bị lấy roi côn đánh, y phản kháng ác, bọn buôn người đánh ác hơn, dù sao mệnh người thú tộc đều dai, chỉ cần không chết, sẽ không thành tàn phế được.

So với cách để y đi bộ theo xe ngựa như Phan Ngọc Hương này, không cho người đưa thức ăn cho y, cũng không cho người đưa quần áo giữ ấm giữ ấm, thật là trẻ con nha!

Ăn, y không biết tự đi tìm sao? Trước lúc bị bọn buôn người bắt lấy, y sống một mình trong rừng cây, săn thú kiếm ăn là bản năng của người thú tộc, về phần quần áo giữ ấm, trời sinh thể chất y chịu rét, cho dù ở trời lạnh băng tuyết, y vẫn có thể cởi trần.

Phàn Ngọc Hương sẽ đánh y, sẽ đâm y, nhưng cho tới bây giờ sẽ không thực sự đả thương y, nhiều nhất chỉ cho y bị thương thâm ngoài da.

Dù triệt để chọc giận nàng như bây giờ, nàng cũng không thực sự hạ ác thủ với y.

Cảm nhận được tầm mắt nhìn chăm chú trong xe, Nhậm Thương Diêu không khỏi cong lên khóe môi.

Người này cười cái gì? Phàn Ngọc Hương híp mắt, có loại cảm giác quyền uy của mình bị khiêu chiến.

Người này còn cười được, thật không để chủ nhân nàng đây vào mắt, đúng không?

Động tác bốn vị thị nữ cùng ở trong xe nhất tề dừng một chút. Các nàng hầu hạ Phàn Ngọc Hương nhiều năm, đối với tính tình Phàn Ngọc Hương cho dù không rõ mười phần, cũng hiểu biết bảy, tám phần, đồng thời phát hiện tâm tình tiểu thư nhà mình hình như càng không tốt, bốn người hầu hạ càng dè dặt cẩn trọng.

Lúc này Võ quân sự vừa hay giục ngựa đến ngoài cửa sổ, “Trang chủ, ta thấy trời đột nhiên âm u, hẳn là sắp mưa rồi, phía trước có miếu sơn thần, có muốn vào tránh mưa trước hay không?”

“Người xử lý là được.” Phàn Ngọc Hương nhàn nhạt trả lời.

“Vâng.” Võ quân sự lập tức sai sử mọi người nhanh hơn động tác, đi tới miếu sơn thần, đưa lưng về phía cửa xe, lập tức không tiếng động nói với Nhậm Thương Diêu: Tiểu tử, mau cúi đầu với trang chủ đi, đối cứng với trang chủ không ưu việt a!

Chẳng lẽ ta cúi đầu, nàng sẽ thuận theo ý ta sao? Nhậm Thương Diêu nhíu mày đáp lại, hướng chi thứ y muốn, cũng không chỉ là tự do.

Ách..... Đương nhiên không có khả năng, theo cá tính Phàn Ngọc Hương, nếu Nhậm Thương Diêu cúi đầu, nàng chắc chắn sẽ buộc chặt Nhậm Thương Diêu một cách triệt để, sẽ không cho y cơ hội phản kháng.

Nhưng các người còn giằng co như vậy, mọi người qua này cũng không tốt nha! về mặt Võ quân sự đau khổ.

“Vô thức, muốn nói cái gì liền nói thẳng đi, không cần ở đó lén lút, ta cũng muốn nghe một chút các người đang lặng lẽ nói gì đâu.” Trong xe, Phàn Ngọc Hương lạnh lùng nói.

Ách..... lưng Võ quân sự cứng đờ, gì cũng không dám nói, lập tức giục ngựa đến đằng trước.

Hừ! Phàn Ngọc Hương trừng mắt nhìn sườn mặt Nhậm Thương Diêu.

Nhậm Thương Diêu chậm rãi quay đầu, mắt vàng lười biếng đối mắt với Phàn Ngọc Hương, “Chủ tử có việc phân phó sao?”

“Đào Chi, đóng cửa sổ lại cho ta!” Bạch nhãn lang, chờ đó cho ta!

Chờ mọi người tới trước miếu sơn thần, vừa đúng mưa hạ xuống, ngay từ đầu chỉ là mưa nhỏ lả lướt, chốc lát, mưa lúc càng lớn, lộp bộp đánh lên đỉnh miếu cũ nát.

Miếu sơn thần không nhỏ, xe ngựa trực tiếp tiến vào trong miếu cũng còn dư một nửa không gian, Võ quân sự đã đốt lửa trại, Tử Tô sửa sang lại bốn phía một chút, trên mặt đất phô thảm sạch sẽ, lại thêm cái đệm mềm.

“Tiểu thư, người ngồi.”

Phục Linh đỡ Phàn Ngọc Hương ngồi xuống, Hạ Thảo lập tức dâng trà nóng, Đào Chi lấy hộp điểm tâm ra.

“Tiểu thư, đây là phù dung ngàn tầng người thích ăn, nhuận miệng trước, chờ thức ăn chín thì tốt rồi.”

Phàn Ngọc Hương nhận bánh ngàn tầng cắn một miếng, hộ vệ đi theo cũng đều lo làm chuyện của mình, thêm lửa thêm lửa, quạt nấu quạt nấu, đều rất ăn ý không nhìn mỗ nô còn đứng ở bên ngoài.

Nhậm Thương Diêu một mình đứng dưới mái hiên, mái hiên không lớn, chỉ có thể miễn cưỡng che một ít nước mưa, thân mình cao lớn đã bị ướt hơn nửa.

Lúc Phàn Ngọc Hương vào miếu sơn thần đã nói, mỗ bạch nhãn lang kia không được tiến vào.

Võ quân sự vốn đang muốn nói chuyện thay Nhậm Thương Diêu, không cho người ta ăn, ít nhất cũng cho người ta vào trốn mưa nha! Nhưng nhìn thấy Phan Ngọc Hương đảo mắt lạnh qua, liền yên lặng nuốt vào.

Phan Ngọc Hương hừ hừ trong lòng, nàng muốn xem Nhậm Thương Diêu kiên cường bao nhiêu.

Mưa, càng lúc càng lớn.

Đêm dài, gió thổi xe càng mạnh.

Nhậm Thương Diêu vẫn đứng ở dưới mái hiên, y chỉ thâm mặc trang phục cổ tròn ngắn tay bó sát người, dưới mưa gió, bóng lưng cao ngất vẫn đứng thẳng tắp, tựa như cây lớn, tóc trước ướt đầm dán vào trán, đôi mắt rũ xuống, làm như nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong miếu lửa trại bỗng sáng bỗng tối, tất cả mọi người ngủ thật say.

Một bóng dáng bé bỏng mang đôi ủng mao nhung màu tím nhỏ bước ra khỏi xe ngựa, khoác áo choàng lông nhẹ nhàng linh hoạt nhảy xuống xe ngựa, trên tay còn cầm một thứ lớn, rõ ràng là áo khoác lông chồn màu đen của nam nhân, sau đó đi tới cửa, quăng áo khoác lông chồn lên người Nhậm Thương Diêu.

[Cuối cùng vẫn là chị không nhẫn tâm)) Cách mạng của chú Diêu đã thành công bước đầu]

“Tiến vào.” Lạnh giọng nói xong lời này, Phan Ngọc Hương cũng không quay liền trở vào xe ngựa.

Nhậm Thương Diêu tiếp nhận áo khoác, nhìn bóng lưng bé bỏng trở về xe ngựa, môi mỏng gợi lên.

Y đi vào miếu, đám kia vùi trong góc, mọi người hẳn là đã ngủ say lại ném mắt đưa lời về phía y, y lưu manh liếc ngang qua - làm gì? Các người lo mà ngủ đi!

Tất cả mọi người nhếch môi, sau đó thức thối nhắm mắt lại.

Nhậm Thương Diêu nhìn áo khoác trên tay, mắt vàng rũ xuống ẩn ẩn hiện ánh sáng nhạt.

Khuyết điểm của y chủ tử rất nhiều, nhưng mà ưu điểm chỉ một đó là – rất mềm lòng.

3. Chương 3

Từng có người hỏi tín ngưỡng của Nhậm Thương Diêu là gì?

Khi đó Nhậm Thương Diêu kinh ngạc mà nhìn Úy Phạm Thiên, y không nghĩ Úy Phạm Thiên ít lời thế nhưng lại chủ động nói chuyện với y, lại còn hỏi loại vấn đề kỳ quái này.

Tín ngưỡng.....

Nhậm Thương Diêu quay đầu nhìn ngôi chùa trước mắt, ngôi chùa này hương khói cường thịnh, từ rất xa có thể nhìn thấy được lư hương khắc hình phụng sừng khói lượn lờ. Ngôi chùa này chùa Bạch Vân nổi danh Tuyết Tầm quốc, nghe nói cực linh nghiệm, tín đồ trải rộng thiên hạ, mà trụ trì sư phụ đi ra ngoài dạo chơi nhiều năm nay đã trở về nửa tháng trước, tín đồ đến thăm viếng cũng càng nhiều.

Người người mang theo cống phẩm vào chùa, trên mặt bọn họ đều là vẻ thành kính mà Nhậm Thương Diêu không thể lý giải, y không biết lúc mình nhìn những tín đồ đó, trên mặt họ ra biểu cảm, có lẽ có nghi hoặc, có lẽ là không cho là đúng.

Nhậm Thương Diêu chưa bao giờ biết cái gọi là thần là cái gì, lúc y hiểu được chuyện, bên người y không có tộc nhân, y luôn chỉ có một mình, một mình ở trong rừng núi sinh tồn.

Thân là một súc sinh thú tộc, mỗi ngày vật lộn cùng dã thú kiếm thức ăn, lúc y bị dã thú đánh bị thương, y đã quen một mình liếm láp miệng vết thương, khi đó thần không có giúp y, y cũng không biết trên đời này có người gọi là thần.

Rồi sau đó, y bị bọn buôn người bắt lấy, khi bị ngược đãi, y dựa vào bản năng thét lên, mắt đầy cừ hận nhìn chằm chằm người ngoài lồng lằng nhục y, trong lòng muốn hung hăng cắn xé, khi đó thần cũng không giúp y, mà y cũng không biết trên đời này có loại chuyện như khẩn cầu cầu nguyện.

Chờ y bị Phàn Ngọc Hương thu làm nô, ba năm trở thành nô của Phàn Ngọc Hương, y bị Phàn Ngọc Hương dùng phương thức bạo lực dạy dỗ, từ bò sát bằng tứ chi biến thành đi đường bằng hai chân, học được cầm bát đũa, học tập ngôn ngữ văn tự của con người, tuy rằng đối mặt với những văn tự tối nghĩa này, y vẫn cứ không hiểu được, cái gì là Tam Tự Kinh, ngàn tự văn, y vẫn học tập, cơ bản đối thoại không thành vấn đề.

Bề ngoài y nhìn giống người, nhưng trong lòng vẫn là thú. Tuy rằng y bị Phàn Ngọc Hương phục tùng, nhưng trung thành trong miệng Phàn Ngọc Hương là gì, y vẫn không hiểu, y chỉ đơn thuần vì ẩm no, mới ở lại bên người Phàn Ngọc Hương.

Hơn nữa Phàn Ngọc Hương tuy rằng bạo lực, nhưng mà Nhậm Thương Diêu cũng không chán ghét, trực giác của thú nói cho y biết, Phàn Ngọc Hương sẽ không thực sự thương tổn y. Đối với cuộc sống kỳ lạ phức tạp của con người, y vẫn mang theo ánh mắt tò mò nhìn xem, những thứ giống như những tín đồ này thành kính dâng hương, y không thể lý giải được.

Nhậm Thương Diêu biết con người tín ngưỡng thần trên trời, cầu xin bình an khỏe mạnh, những vẫn không rõ cái gọi là tín ngưỡng là cái gì.

“Vậy người có tín ngưỡng sao?” Y hỏi lại Ủy Phạm Thiên.

Ủy Phạm Thiên không trả lời, vẫn là khuôn mặt than mặt, ánh mắt chỉ nhìn tiền phương lại ngấm thâm tình dịu dàng, mà người có thể làm cho Ủy Phạm Thiên lộ ra loại ánh mắt này, trên đời này cũng chỉ có một người.

Nhậm Thương Diêu nhìn lại, một nữ tử giả nam trang đang đi tới phía họ, tướng mạo nữ tử thanh tú, nhìn không vượt quá ba mươi tuổi, nhưng tóc cũng đã bạc hết – đó là Phàn gia tam cô nương Phàn Xuân Nhan, là thê tử Ủy Phạm Thiên yêu nhất.

Nhậm Thương Diêu nghe nói đầu Phàn Xuân Nhan sở dĩ bạc hết là vì từng trúng độc, mà độc là vì Ủy Phạm Thiên mà trúng, về sau tuy rằng giải độc, nhưng độc cũng đã ảnh hưởng đến thân thể của nàng, làm cho nàng cả đời đều không thể sinh dục.

“A Phạm, chàng xem, đây là bùa hộ mệnh thiếp mời Bạch Vân đại sư cầu giúp chàng.” Phàn Xuân Nhan cười meo meo đeo bùa hộ mệnh màu vàng lên cổ trượng phu, mặt mày dịu dàng tràn đầy thành kính, “Bùa hộ mệnh này sẽ bảo vệ chàng.”

Ủy Phạm Thiên không nói chuyện, nhưng tay nắm lấy tay thê tử, trong mắt tất cả đều là tình yêu với thê tử.

Nhìn Ủy Phạm Thiên như vậy, Nhậm Thương Diêu hình như có chút hiểu được đáp án của Ủy Phạm Thiên. Có lẽ Ủy Phạm Thiên cũng không tin thần tiên, nhưng bởi vì thê tử ông tin tưởng, vậy ông sẽ tin.

Vậy y thì sao? tín ngưỡng của y ở.....

Một cái gì đó đột nhiên quăng lên người Nhậm Thương Diêu, y theo bản năng tiếp được, vừa thấy, đúng là bùa hộ mệnh, nhưng màu sắc không giống với của Ủy Phạm Thiên, bùa hộ mệnh của y là màu đỏ.

Nhậm Thương Diêu kinh ngạc mà nhìn Phàn Ngọc Hương – chủ tử của y.

“Cất kỹ cho ta, đây là ta bỏ ra một canh giờ cầu được, dám quăng, người cứ thử xem xem!” Phàn Ngọc Hương mười lăm tuổi lạnh mặt, dùng thanh âm mềm mại hung tợn mà cảnh cáo.

Nhậm Thương Diêu dường như thụ sủng nhược kinh lên tiếng trả lời, “Vâng.”

Phàn Ngọc Hương hừ hừ, sau đó bắt tay, đi theo sau đôi vợ chồng ân ái kia.

Nhậm Thương Diêu sửng sốt mà nâng bùa hộ mệnh cũng đi theo sau Phàn Ngọc Hương.

Phàn Ngọc Hương đi vài bước lại quay đầu, “Đi phía sau làm cái gì? Đến bên cạnh ta!”

Nàng ghét nhất có người lén lút đi theo phía sau nàng.

“Vâng.” Nhậm Thương Diêu nhanh chân đi đến bên Phàn Ngọc Hương.

Phàn Ngọc Hương thấy y nghe lời nên vô cùng vừa lòng.

“Đợi chút nữa đi qua tiệm điểm tâm, ta sẽ mua bánh hoa quế người thích ăn cho người.” Xem như thưởng cho y hôm nay nhu thuận.

“Cám ơn chủ tử.” Nhậm Thương Diêu a a nói. Ánh mắt y luôn luôn nhìn bùa hộ mệnh trên tay, trong lòng được lấp đầy, có một loại cảm giác không thể nói ra.

Y nhìn Phan Ngọc Hương đi ở bên người, đây là lần đầu tiên y cẩn thận mà nhìn chủ tử trong miệng của mình. Phan Ngọc Hương thực bé bỏng, bé bỏng đến nỗi Phan gia lão đại đều giận dữ nói: “Xem ra lão Tứ đời này không cao nổi.”

Nhậm Thương Diêu không hiểu thẩm mỹ của con người, nhưng y biết Phan Ngọc Hương đẹp, từ đầu khi thấy nàng, lông mi nàng thật dài giống như cây quạt, trên người luôn luôn có hương vị dễ ngửi.

Y nhìn Phan Ngọc Hương, lại nhìn bùa hộ mệnh. Có lẽ từ giờ khắc này trở đi, ở bên cạnh Phan Ngọc Hương không phải như y đã nghĩ có cũng được mà không có cũng không sao, y bắt đầu chuyên chú nhìn nàng.

Cứ như vậy, nhìn chín năm.

Nhậm Thương Diêu vuốt bùa hộ mệnh màu đỏ trong tay, màu của bùa hộ mệnh đã không còn mới nữa, nhưng được giữ gìn vô cùng tốt nên không chút cũ nát.

Nhậm Thương Diêu luôn luôn đeo nó trên cổ, chỉ là luôn bị y phục giấu đi, bởi vậy rất ít người biết trên cổ y có đeo bùa hộ mệnh cũ kỹ, có lẽ ngay cả Phan Ngọc Hương cũng đã sớm quên bùa hộ mệnh này.

Nhưng mà Nhậm Thương Diêu luôn luôn nhớ kỹ cất giữ bùa hộ mệnh, tâm luôn luôn trống rỗng đột nhiên nảy lên, đây là lần đầu tiên Nhậm Thương Diêu nghe thấy tiếng tim đập của mình, Phan Ngọc Hương không còn đơn giản là chủ tử trong miệng y, lực chú ý của y bắt đầu đặt hết lên người nàng.

Y vẫn không tin thần, nhưng nếu thật sự phải có tín ngưỡng, như vậy Phan Ngọc Hương chính là tín ngưỡng của y.

Y luôn luôn nhìn nàng, vốn chỉ đơn thuần ngóng nhìn, nhưng thời gian lâu, đơn thuần nguyên bản cũng bắt đầu biến hóa, y trở nên tham lam, muốn càng nhiều.

Hết thấy, bắt đầu từ bùa hộ mệnh này.

Cho dù ngày sau Nhậm Thương Diêu biết được ý nghĩa của bùa hộ mệnh này chẳng phải đơn giản như vậy – bùa hộ mệnh màu sắc khác nhau, ý nghĩa cũng khác nhau.

Bùa hộ mệnh màu vàng của Ủy Phạm Thiên là cầu trường sinh bình an, mà bùa hộ mệnh màu đỏ Phan Ngọc Hương cho y cũng là cầu bình an, nhưng trừ cầu bình an còn có hiệu quả khóa hồn.

Ý Phan Ngọc Hương chính là – Nhậm Thương Diêu người sống là người của Phan Ngọc Hương ta, cho dù chết, hồn cũng thuộc về Phan Ngọc Hương ta.

[Chị còn nhỏ mà đã bá đạo gớm luôn ^^~]

Thật sự là ham muốn chiếm hữu đến đáng sợ. Khi Nhậm Thương Diêu biết ý nghĩa bùa hộ mệnh này, thực sự có loại cảm giác không biết nên nói gì, nhưng thói quen là chuyện thực đáng sợ, đã quen ngóng nhìn bóng dáng bé bỏng kia, cho dù biết ý đồ tà ác của đối phương, cũng không còn kịp rồi.

Y rất thích làm người của Phan Ngọc Hương nha! Mang họ của nàng cũng không thành vấn đề, chỉ cần..... Nàng cũng thuộc về y!

Nhậm Thương Diêu ngược mắt nhìn xe ngựa, mắt vàng hiện lên chiếm đoạt quen thuộc của dã thú.

Mà Phan Ngọc Hương trong xe ngựa hoàn toàn không biết tâm tư gây rối của nô nhà mình, nàng đang hồn dôi vì đêm qua mình nhất thời mềm lòng.

Bạch nhàn lang cao như vậy, lớn như vậy, chỉ để y hứng một trận mưa, đón chút gió, bằng khí lực dũng mãnh của tên kia, không chừng ngay cả hất xì cũng sẽ không, ít nhất từ khi y ở bên người, nàng chưa từng thấy tên kia bị cảm phong hàn cái gì!

Phàn Ngọc Hương lại không hiểu, nàng mềm lòng cái quỷ gì nha! Còn vì tên kia nửa đêm không ngủ được, nghe mưa gió bên ngoài càng lúc càng lớn, rõ ràng trong lòng luôn luôn nói cho chính mình không cần để ý, nàng nhất định phải hảo hảo giáo huấn tên kia.

Nhưng mà..... Phàn Ngọc Hương luôn ngủ ngon thế mà lại lần đầu mất ngủ, lặn qua lộn lại, cuối cùng phần nộ cầm lấy áo khoác của Nhậm Thương Diêu – nói đến đây, Phàn Ngọc Hương càng giận, Thường đi sao không có việc gì làm mà ngay cả quần áo của Nhậm Thương Diêu cũng đặt trong xe ngựa!

Lúc lạnh mặt quăng áo cho Nhậm Thương Diêu, trong lòng Phàn Ngọc Hương luôn phỉ nhổ chính mình. Đáng giận! Nàng chính là người rất tốt nên Nhậm Thương Diêu tên bạch nhãn lang kia mới có thể phản kháng nàng!

“Tiểu thư.” Đào Chi dò xét sắc mặt lạnh như băng của Phàn Ngọc Hương, dè dặt cẩn trọng mà mở miệng, “Cháo đã hầm tốt lắm, người muốn dùng trên xe ngựa không? Hay là xuống xe ngựa?”

Bên ngoài mưa còn đang rơi, đoàn người bọn họ vẫn bị vây ở sơn trong miếu thần, nhưng mà lương thực mang đi thật nhiều, không sợ đói bụng.

Phàn Ngọc Hương vốn không muốn xuống xe ngựa, bởi vì nàng hoàn toàn không muốn nhìn thấy Nhậm Thương Diêu, nghĩ lại lại cảm thấy không đúng, nàng là chủ tử nha! sao nàng phải tránh y!

Phàn Ngọc Hương lạnh mặt, xốc màn xe lên xuống xe ngựa.

Thấy Phàn Ngọc Hương rời xe ngựa, Nhậm Thương Diêu lập tức thu bùa hộ mệnh vào trong quần áo, ánh mắt nhìn chằm chằm Phàn Ngọc Hương, thấy sắc mặt nàng lạnh như băng, vừa nhìn đã biết cảm xúc ác liệt.

Về phần nguyên nhân của cảm xúc ác liệt kia, tất cả mọi người ở đây đều biết.

Hộ vệ đi theo chuyên tâm cúi đầu ăn thịt nướng, Võ quân sự cũng an tĩnh mà ăn cháo, sau khi Phàn Ngọc Hương đi ra, không khí càng an tĩnh.

Phàn Ngọc Hương ngồi vào đệm Tử Tô đã trải tốt, nhận lấy bát ngọc phỉ thúy, trong bát đựng cháo thịt đơn giản, nàng thổi cháo nóng, ánh mắt làm bộ lơ đãng liếc phía Nhậm Thương Diêu.

Nhậm Thương Diêu nhìn nàng nhếch môi, cười lưu manh lại lưỡi biếng, khoác áo khoác màu đen trên người, trong tay là thịt thỏ nướng.

Phàn Ngọc Hương nhìn thế nào cũng cảm thấy nụ cười kia giống như đang thị uy với nàng, nhất là áo khoác lông chồn trên người, làm nàng nhìn thế nào cũng thấy giận.

“Nhậm Thương Diêu, thịt trong tay ngươi là thế nào? Ta đã nói các ngươi không được đưa đồ ăn cho y rồi không phải sao?” Nàng lạnh lùng liếc mọi người ngồi an tĩnh quanh mình một cái.

Võ quân sự ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng mở miệng, “Trang chủ, con thỏ kia là buổi sáng A Diêu đội mưa đi ra ngoài săn, A Diêu còn đánh vài con thỏ hoang cho chúng ta thêm đồ ăn nữa.”

Ông giúp Nhậm Thương Diêu nói tốt.

Nhưng mà giờ khắc này ở trong mắt Phàn Ngọc Hương, người giúp Nhậm Thương Diêu là đáng chết!

Phàn Ngọc Hương nhìn về phía Võ quân sự, chân mày hơi nhếch, không mẫn không nhạt nói: “Xem ra mấy con thỏ hoang đã thu mua được các ngươi rồi.”

Lời này vừa ra, người đang ăn thịt thỏ đột nhiên cảm thấy thịt thỏ trong miệng thật khó nuốt vào, có hộ vệ không nhận được dùng ánh mắt cầu cứu vụng trộm nhìn về phía Nhậm Thương Diêu.

Làm ơn, chủ tớ các ngươi đấu nhau là chuyện của các ngươi, không cần hại người vô tội là bọn họ được chứ?

Nhậm Thương Diêu sờ sờ chóp mũi, lấy chủ tử thủ cấp phần chân thỏ đã nướng thơm ngào ngạt, mỡ sáng bóng, sau đó cầm chân thỏ đi đến chỗ Phàn Ngọc Hương phía trước, “Chủ tử, người thích ăn chân thỏ, đây là vừa nướng tốt.”

Phàn Ngọc Hương thực kén ăn, hơn nữa khi ăn thịt lại không thích thịt rất cứng rất chất, nàng thích ăn nhất là bộ phận mềm nhất. Về phần thịt nướng, yêu cầu của nàng cũng rất nhiều, da phải giòn, thịt phải mềm, hương liệu phải vừa, ăn phải có mùi vị, đến bây giờ chỉ có Nhậm Thương Diêu tự mình nướng thịt là hợp khẩu vị nàng nhất.

Phàn Ngọc Hương lạnh mặt, hoàn toàn không nhìn Nhậm Thương Diêu lấy lòng, cũng không nhìn chân thỏ tỏa ra mùi thịt nồng đậm trong tay Nhậm Thương Diêu, cứ một ngụm một ngụm uống cháo thịt.

Gặp Phàn Ngọc Hương không để ý tới y, Nhậm Thương Diêu nhún vai, cho rằng nàng khinh thường ăn, thu lại chân thỏ, xoay người chuẩn bị về vị trí của mình, chính mình hưởng dụng.

Nhưng ngay cả một bước y còn chưa có bước ra, phía sau liền bay tới lãnh âm mềm mại.

“Đứng lại.” Phàn Ngọc Hương lạnh lùng nhìn y, “Ta có nói ta không ăn sao?”

Ngay cả chân thỏ của nàng bạch nhãn lang cũng muốn dành sao?

“Còn có, nóng như vậy, bảo ta ăn thế nào?”

Nhậm Thương Diêu lặng lẽ cong môi, y sớm biết tính tình của Phàn Ngọc Hương, cho nên lời Phàn Ngọc Hương vừa nói y chút ngoài ý muốn, nhưng cũng biết lúc này tốt nhất nên bày ra bộ dáng kính cẩn nghe theo.

“Vâng, chủ tử, thực xin lỗi, là ta sơ sót.” bộ dạng Nhậm Thương Diêu phục tùng rũ mắt, bày ra dáng vẻ nhẫn nhục chịu đựng, ngồi quỳ xuống, tự tay xé một miếng thịt nhỏ, sau đó nuốt tới bên miệng Phàn Ngọc Hương.

Phàn Ngọc Hương nhìn chằm chằm thịt thỏ đưa tới miệng, lại nhìn Nhậm Thương Diêu cung kính như nàng dâu nhỏ, cảm xúc phần nộ rất cục hơi hạ nhiệt một chút, há miệng ăn thịt Nhậm Thương Diêu nuốt đến, đầu lưỡi lơ đãng đảo qua đầu ngón tay Nhậm Thương Diêu.

Mâu quang Nhậm Thương Diêu né tránh, ướm át nơi đầu ngón tay gãi ngứa tâm y, nhưng khuôn mặt anh tuấn cũng không để lộ mảy may, “Hợp khẩu vị chủ tử sao?”

Phàn Ngọc Hương hừ hừ, “Cũng được.”

Có nghĩ là thích, biết rõ tính tình Phàn Ngọc Hương, Nhậm Thương Diêu lập tức bày ra mặt sấm hối, “Chủ tử, lần sau ta sẽ nướng tốt hơn.”

Phàn Ngọc Hương không hé răng, mặt lạnh cao ngạo liếc Nhậm Thương Diêu một cái, lại nhìn thịt thỏ trên tay y, y hiểu được ý của nàng, tự tay xé thịt nuốt nàng ăn.

Phàn Ngọc Hương chán ghét sờ, cá tính cũng chây lười, Nhậm Thương Diêu hầu hạ, nàng hoàn toàn coi là đương nhiên, chủ tớ hai người cho tới nay đều ở chung như vậy.

Nhậm Thương Diêu là nô của nàng, vốn nên đối xử với nàng như vậy!

Gặp một chủ một phó hòa hảo, người xung quanh đều lặng lẽ thở nhẹ một hơi ở trong lòng, an tâm ăn thịt thỏ Nhậm Thương Diêu sẵn.

Phàn Ngọc Hương một bên ăn thịt thỏ, một bên giữ cái giá của chủ tử, “Nhậm Thương Diêu, trước khi người được tự do đừng quên bốn phận của chính người.”

Đương nhiên, ở trong lòng Phàn Ngọc Hương, ngày Nhậm Thương Diêu tự do tuyệt đối là xa xa không hẹn.

“Vâng, ta biết.” Nhậm Thương Diêu hoàn toàn làm theo nàng, nuốt xong một cái chân thỏ, y cung kính hỏi:

“Chủ tử còn muốn ăn sao?”

Phàn Ngọc Hương liếm mỡ bên miệng, sức ăn của nàng vốn lớn, một cái đùi thỏ thỏa mãn không được nàng.

“Còn muốn ba cái.” Hơn nữa còn có cháo thịt, như vậy là đã có bảy, tám phần no. Bình thường sao khi ăn xong bữa chính, Phàn Ngọc Hương quen ăn mấy khối điểm tâm trắng miệng.

“Vâng.” Nhậm Thương Diêu lại cắt lấy một cái chân thỏ khác, đem thỏ chưa nướng phóng lên lửa, mới tiếp tục cầm chân thỏ đút cho Phàn Ngọc Hương, về phần y thì chút đồ ăn cũng chưa ăn.

Phàn Ngọc Hương tự nhận không phải chủ tử ngược đãi người, nàng đem cháo thịt mới uống một nửa đang cầm trên tay cho Nhậm Thương Diêu.

“Này, cầm.” Xem, chủ tử nàng khăng khải bao nhiêu.

Thấy Phàn Ngọc Hương một bộ “Ta đối với ngươi thật tốt”, Nhậm Thương Diêu cảm thấy buồn cười lại bất đắc dĩ.

Có đôi khi tính tình chủ tử này của y thật sự trẻ con, nhưng mà đã quyết định theo nàng, y vẫn cười cười tiếp nhận, dù sao dọc đường đi đều làm cho nàng bị vây trong trạng thái xù lông cũng không tốt.

Có một số việc không vội được, mà Nhậm Thương Diêu lại luôn rất nhẫn nại.

Rũ mắt vàng hơi hơi lóe, nhưng lúc nhìn Phàn Ngọc Hương lại khôi phục bình tĩnh.

“Tạ chủ tử.” Sau đó vài miếng đã uống xong cháo thịt.

Phàn Ngọc Hương hừ hừ.

“Đó, có đôi khi cảm ơn không phải chỉ dùng miệng nói là được, ngươi –” Đang chuẩn bị nói đạo lý làm no lớn lao với Nhậm Thương Diêu, bên ngoài lại vang lên tiếng ngựa, đánh gãy lời của nàng.

Phàn Ngọc Hương mất hứng nhìn ra ngoài miếu, mà toàn bộ người trong miếu cũng đề phòng.

Chỉ chốc lát sau, một gã hán tử mặc y phục thanh sam tiến vào trong miếu.

“Ngại quá, bên ngoài mưa lớn thế, ta và thiếu gia, tiểu thư nhà ta vừa vặn gặp gian miếu này, chẳng biết có được trú mưa cùng không?” Hán tử vô cùng có lễ hỏi.

Võ quán sự tiến lên nói: “Cùng là ra ngoài gặp cảnh, không cần khách khí.”

“Vâng cảm ơn.” Hán tử cười nói, chỉ chốc lát sau, còn có vài tên tôi tớ mặc y phục thanh sam cẩn thận mà che một nam một nữ vào miếu.

Đôi nam nữ này ngũ quan tương tự, tuổi ước chừng hai mươi lăm, đều mặc một thân áo trắng, nhìn ra vải dệt vô cùng tốt, hơn nữa cổ tay áo cùng cổ áo đều thêu hoa đào, mà quần áo tôi tớ bên người bọn họ cùng hán tử vào đầu tiên cũng đều thêu hoa đào.

Ở võ lâm nhiều năm Võ quán sự vừa nhìn thấy hán tử liền biết đây là người Đào Chi cung, lại nhìn nam nữ được che chở vào, không ngoài ý muốn thì đây là hai vị cung chủ Đào Chi cung.

Nữ tử áo trắng vừa tiến vào đã không cao hứng mắng, “Sao không để bọn họ đem xe ngựa ra ngoài để xe ngựa của chúng ta tiến vào, hại ta đều bị mưa ướt!”

“Muội muội, thứ tự trước sau, không thể vô lễ.” Đào Phi Bạch trách cứ nữ tử, một mặt xin lỗi nhìn về phía Võ quán sự, “Thật xin lỗi, gia muội bị làm hư, mời thứ lỗi.”

Tuy là nhìn Võ quán sự, Đào Phi Bạch lại không dấu vết tí mĩ xem xét kỹ người trong miếu, mà lúc nhìn thấy Phàn Ngọc Hương, con ngươi đen lóe lên.

Đào Vũ Nhi tuy rằng mất hứng, nhưng lúc mất đẹp nhìn thấy Thương Diêu lại sửng sốt, lập tức thu hồi phần nộ, nhìn chằm chằm Nhậm Thương Diêu, “Ai, huynh tên là gì?”

Lời này vừa ra, người biết tính tình Phàn Ngọc Hương biết là hồng rồi.

Phàn Ngọc Hương hơi hơi nheo mắt. Nàng không thêm để ý mình bị ý dâm, cho nên ánh mắt Đào Phi Bạch hiện lên hứng thú trực tiếp không nhìn, nhưng mà vật sở hữu của mình bị người ra mò đến sẽ không giống, đặc biệt là ham muốn chiếm hữu của nàng với Nhậm Thương Diêu là đây không thể kể hết.

“Võ thúc, đuổi bọn họ ra đi.”

Võ quán sự biết, ông không khỏi âm thầm kêu khổ. Trang chủ đại nhân nha, mới đi ra vài ngày thế này, đừng có gây cừu hận như vậy được không?

“Trang chủ.....” Lời còn lại lúc nhìn thấy Phan Ngọc Hương đảo mắt lạnh qua liền nuốt vào, Võ quân sự không khỏi nhìn về phía Nhậm Thương Diêu, muốn y đồ chủ tử của mình.

Nhưng mà từ lúc Nhậm Thương Diêu nhìn thấy ánh mắt Đào Phi Bạch nhìn Phan Ngọc Hương liền không thích, y nghiêng người ngăn Phan Ngọc Hương, mắt vàng ngậm máu nhìn về phía Đào Phi Bạch, như đã thú che chở vật sở hữu của mình.

Đào Phi Bạch nhất thời cả người sợ hãi, bị ánh mắt khủng bố kia nhìn hết hồn, lúc này gã mới phát hiện màu đồng tử của Nhậm Thương Diêu. Mới vừa rồi bởi vì đứng ở cửa, trong miếu lại có điểm tối, bởi vậy không có người chú ý tới nam nhân có đồng tử hiếm thấy này.

Con người màu vàng, là người thú tộc?! Mà trong chốn vô lâm người thú tộc chỉ có một..... Lại nhìn Phan Ngọc Hương bị Nhậm Thương Diêu ngăn trở, Đào Phi Bạch lập tức sáng tỏ thân phận người trước mắt.

Đào Vũ Nhi ở một bên nghe được Phan Ngọc Hương nói, lập tức mắt hứng chữ bậy, “Này, miếu này cũng không phải của người! Bằng cái gì.....”

“Vũ Nhi.” Đào Phi Bạch ngăn muội muội lại, “Không biết trước mắt có đúng là Trầm Hương sơn trang trang chủ, là chúng ta thất lễ.”

“Cái gì.....” Nghe được Trầm Hương sơn trang, Đào Vũ Nhi trừng to mắt, kinh ngạc nhìn Phan Ngọc Hương, “Làm sao có thể! Nàng nhìn yếu đuối như thế, làm sao có thể là Phan Ngọc Hương được xưng là ác bá Bắc vô lâm được.”

“Vũ nhi!” Đào Phi Bạch chạy nhanh bịt miệng Đào Vũ Nhi, sợ nàng không chừng mực chọc giận Phan Ngọc Hương.

Cá tính Phan Ngọc Hương âm tình bất định có tiếng ở vô lâm, tuy rằng ngay cả chính gã cũng không tin Phan Ngọc Hương được xưng là yêu nữ giang hồ có bộ dạng như vậy, mới vừa rồi gã còn hơi kinh diễm động tâm một chút..... thực sự đáng sợ!

“Thật xin lỗi, chọc Phan trang chủ không vui, chúng ta sẽ rời khỏi miếu.” Đào Phi Bạch quyết định thật nhanh. Đối nghịch với Phan Ngọc Hương không có ưu việt, chẳng bằng lui tránh trước, ngày sau lại qua lại tạo quan hệ.

Đào Phi Bạch lập tức lôi kéo Đào Vũ Nhi không cam không nguyện, thủ hạ đi theo nhanh chóng thối lui đến ngoài miếu, bên ngoài có tầng tầng bóng cây, miễn cưỡng cũng có thể trú mưa.

Không ngờ cái gì cũng không cần làm - người ta liền tự động lui, đối mặt với ác danh của trang chủ nhà mình, Võ quân sự thật không hiểu nên cười hay là nên khóc?

Về phần Phan Ngọc Hương, nàng mặc kệ, nàng chỉ nhìn chăm chăm mặt Nhậm Thương Diêu.

“Chủ tử?” Nhậm Thương Diêu bị nhìn đến không hiểu.

Phan Ngọc Hương thế này mới nhận ra nô của chính mình hình như quá mức đẹp mắt, ngũ quan dương cương tục tăng dã tính, cái bốt nơi khóe mắt chẳng những không xấu, ngược lại còn thêm một cổ thần bí,

Khó trách vừa rồi nữ nhân kia cười đến một mặt xuân tâm dập dờn, Phan Ngọc Hương khó chịu.

“Người, ngày mai bắt đầu che mặt cho ta!”

Nhậm Thương Diêu vô cùng nghe lời mà che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt vàng, nhưng mà ánh mắt y vốn đẹp, dưới ánh mặt trời, phản phát như tỏa ra ánh quang, rất là mê người.

Phan Ngọc Hương dường như lập tức hối hận khi ra lệnh cho Nhậm Thương Diêu che mặt, Nhậm Thương Diêu che mặt ngược lại càng dễ thấy, làm cho Đào Vũ Nhi lại càng yêu thích, đôi mắt dường như là mê luyến nhìn chăm chăm mắt vàng của Nhậm Thương Diêu.

Mặt Phan Ngọc Hương trầm xuống nghe đối thoại ngoài xe ngựa.

“A Diêu, huynh đi đường có mệt không? Muốn đi lên không? Chúng ta cùng cưỡi một con ngựa nhé?” nữ nhân giang hồ vốn hào phóng, người dân Tuyết Tầm Quốc lại cởi mở, nữ truy nam là chuyện thực bình

thường, Đào Vũ Nhi hoàn toàn không nhìn nguy hiểm, rất là tự nhiên cười ngựa đến bên cạnh Nhậm Thương Diêu.

Mà Đào Phi Bạch đi theo phía sau rất là đau đầu nhìn hành vi muốn tự tử của muội muội nhà mình, ngăn cản thì Đào Vũ Nhi hoàn toàn không nghe, còn hỏi gã, “Ca, ta muốn Nhậm Thương Diêu đến Đào Chi cung của chúng ta, đối với Đào Chi cung của chúng ta không phải là chuyện cực tốt sao?”

Ách..... Lời này thật ra không sai, Nhậm Thương Diêu là cao thủ bài danh của võ lâm, nếu Nhậm Thương Diêu có thể đến bọn họ Đào Chi cung của bọn họ thì thật là như hổ thêm cánh, nhưng mà phía sau cao thủ này có nữ ma đầu khủng bố nha!

Đào Phi Bạch tuy rằng muốn mượn cơ hội có thể tạo quan hệ với Trầm Hương sơn trang hay không, nhưng tuyệt đối không dự tính chọc giận Phàn Ngọc Hương nha!

Đào Phi Bạch vốn còn muốn hỏi thăm Phàn Ngọc Hương có phải cũng đi đến thành Chính Nghĩa hay không, có lẽ có thể cùng nhau đồng hành, nhưng mà bây giờ lại phát hiện đồng hành một chút cũng không tốt, nhưng mà hai người đi đường giống nhau, cho dù khác, một trước một sau, cũng cùng đồng hành không kém là bao nhiêu nha!

Nhưng mà Phàn Ngọc Hương vốn không tham gia đại hội võ lâm lại xuất hiện, chẳng lẽ lần này Phàn Ngọc Hương cũng có ý với vị trí minh chủ..... Đào Phi Bạch suy tư, nhưng mà vừa thấy Đào Vũ Nhi nhiệt tình quần quít lấy Nhậm Thương Diêu, gã liền đau đầu.

Không chỉ Đào Phi Bạch, người Trầm Hương sơn trang cũng run rẩy tâm can, hoàn toàn bị vây trong trạng thái không dám lên tiếng.

Trong xe ngựa, bốn thị nữ vô cùng an tĩnh mà ngồi ở góc làm chuyện của mình, hồ ly trắng mắt tím cũng không dám nằm trên đùi chủ nhân nhà mình, an tĩnh mà ghé vào đệm mềm.

Chỉ có Nhậm Thương Diêu che mặt thần sắc tự nhiên nhất, đối với Đào Vũ Nhi luôn luôn dính ở bên người, y thủy chung áp dụng thái độ không thèm nhìn, thẳng đến khi Đào Vũ Nhi hỏi y muốn cùng cười ngựa hay không.

Y nhìn về phía Đào Vũ Nhi. Bình tĩnh mà xem xét, bộ dạng Đào Vũ Nhi không sai, có hào sảng của nữ nhân giang hồ, cũng có kiều mỵ chỉ thuộc về nữ nhân.

Nhậm Thương Diêu cũng không chán ghét Đào Vũ Nhi ngay thẳng hoạt bát, nhưng cũng không có động tâm, thật lâu thật lâu trước kia, ánh mắt của y cũng chỉ chuyên chú ột người.

Cảm thụ được hàn khí nhẹ tựa ra từ xe ngựa, Nhậm Thương Diêu chậm rãi nhếch khóe môi.

Đào Vũ Nhi thấy Nhậm Thương Diêu nhìn nàng không nói lời nào, cho rằng y đáp ứng rồi, vui vẻ mà vươn tay về phía Nhậm Thương Diêu.

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm tay Đào Vũ Nhi, người Trầm Hương sơn trang khấn咒.

Hộ vệ trung thành và tận tâm nhậm, van cầu người đừng làm phản nha!

Ở trước mắt bao người, Nhậm Thương Diêu vươn tay, lúc tay hai người sắp chạm đến.....

Phanh!

Tất cả mọi người nghe được tiếng lật bàn phát ra từ bên trong xe ngựa cùng với tiếng xé gió không nên có.

Một mũi tên nhọn đột nhiên bắn về phía xe ngựa.

Nhậm Thương Diêu nhanh chóng phản ứng, chém ra một chưởng phóng tới hướng tên bắn ra, bên trong xe ngựa cũng quăng ra khối gỗ, nháy mắt đánh rơi mũi tên.

Người Trầm Hương sơn trang lập tức phản ứng, vây quanh xe ngựa.

Dường như là ngay sau đó, ba hắc y nhân từ trên phi xuống, một viên đá lớn từ triền núi lăn xuống, đối diện đỉnh xe ngựa.

“Chủ tử!” Nhậm Thương Diêu nhìn về phía xe ngựa.

Ba một tiếng, xe ngựa đột nhiên bị nổ tung, bốn thị nữ thân thủ lưu loát nhảy ra khỏi xe ngựa, trước khi rời đi Tử Tô còn không quên ôm hồ ly mập, cũng chỉ có Phan Ngọc Hương vẫn đứng ở chính giữa xe ngựa, cong tay lại phát ra một đạo chỉ lực về phía cự thạch.

Đùng!

Viên đá to nháy mắt biến thành bột phần nhỏ vụn, lách cách phân tán bốn phía Phan Ngọc Hương, nhưng lại không dính lấy người nàng chút nào.

Hai tay Phan Ngọc Hương bắt chéo phía sau, ngang nhiên đứng thẳng, tư thái ngạo nghễ khí phách khiếp người.

Vừa ra tay, làm cho thích khách tiến đến khiếp sợ trong lòng, động thủ lại không chút do dự, tập thể công kích Phan Ngọc Hương.

Hộ vệ canh giữ bốn phía cử năng đao ngăn trở thích khách, bảo vệ Phan Ngọc Hương bên trong. Nhậm Thương Diêu nhảy lên xe ngựa, canh giữ bên cạnh Phan Ngọc Hương.

Phan Ngọc Hương mắt lạnh liếc y.

“Bây thích khách này thật đúng là không có mắt, quấy rầy chuyện tốt của người.” Nhìn Đào Vũ Nhi được Đào Phi Bạch bảo vệ sau người, Phan Ngọc Hương hừ hừ, nhíu mày liếc Nhậm Thương Diêu, “Thế nào? Không đi cứu mỹ nhân sao?”

Nhậm Thương Diêu một mặt vô tội.

“Không phải ta đang cứu sao?” Nhậm Thương Diêu nói xong, chưởng phong đánh về phía mũi tên nhọn đang phóng tới.

Phan Ngọc Hương thực khinh thường lời y nói.

“Ta cần người cứu?” hai ngón tay Phan Ngọc Hương nhẹ nhàng linh hoạt chặn mũi tên nhọn, lại phản thủ bắn ra, lập tức nghe được một tiếng khóc thét, con người thị uy ngấm Nhậm Thương Diêu, ý tứ thực rõ, đừng quên võ công của y là nàng dạy!

Nhậm Thương Diêu đương nhiên hiểu thân thủ của mình không thể so với Phan Ngọc Hương.

“Chủ tử võ nghệ cao cường, thiên hạ vô địch, ta đương nhiên so ra kém.....” Y đột nhiên vươn tay điểm huyết đạo nơi bả vai của Phan Ngọc Hương.

Phan Ngọc Hương muốn phòng bị đã không còn kịp rồi, hoặc là nàng chưa từng nghĩ tới việc nô của nàng sẽ đánh lên nàng, cho nên Nhậm Thương Diêu tới gần nàng không hề đề phòng, chờ nàng phản ứng lại, huyết đạo đã bị điểm.

Nàng kinh ngạc trừng mắt nhìn Nhậm Thương Diêu, “Nhậm Thương Diêu, ngươi làm cái gì?!”

“Cứu mỹ nhân nha.” Nhậm Thương Diêu cười lưu manh, ôm eo Phan Ngọc Hương, thô lỗ vác nàng lên vai.

“Nhậm Thương Diêu!” Phan Ngọc Hương giận trừng mắt.

“Mau cởi bỏ huyết đạo của ta! Các người đang làm cái gì! Mau bắt tên thối tha này lại!” Nàng phần nộ rống to về phía hộ vệ.

Người Trầm Hương sơn trang cũng không rõ đây là tình hình gì, hình như trung khuyển Nhậm Thương Diêu làm phản sao?

Võ quán sự muốn tiến lên ngăn cản Nhậm Thương Diêu lại bị thích khách vây quanh.

“A Diêu, ngươi đang làm cái gì?” Võ quán sự vừa đánh trả vừa gào về phía Nhậm Thương Diêu.

Nhậm Thương Diêu không để ý, đặt Phan Ngọc Hương lên lưng ngựa, đang chuẩn bị lên ngựa lại thấy hồ ly mập nhảy khỏi vòng ôm ấp của Tử Tô mà chạy tới.

Làm sao y có thể để cho con hồ ly chứng mất chết tiệc này đuổi kịp, y đá cục đá trên đất bắn về phía hồ ly mập.

Hồ ly mập nhanh chóng né, ai dè một khối đá khác lại nhanh chóng bắn tới.

Ai kêu một tiếng, nó bị bắn té nhào, chỉ có thể trơ mắt nhìn Nhậm Thương Diêu bắt cóc chủ nhân nó đi rồi.

4. Chương 4

Chương 4

Phàn Ngọc Hương đời này chưa bao giờ phần nộ như thế.

Nhậm Thương Diêu tên bạch nhãn lang này thực sự tạo phản, không chỉ đánh lén nàng, còn thô lỗ khiêng nàng lên vai, sau đó còn để nàng trên lưng ngựa!

Phàn Ngọc Hương ghé vào lưng ngựa, cứ như vậy một đường bị xóc nảy.

Nhậm Thương Diêu điểm huyết đạo làm cho thân thể Phàn Ngọc Hương không thể động đậy, nhưng đầu lưỡi còn có thể động.

Phàn Ngọc Hương đời này chưa từng chịu loại khổ này, ngay từ đầu nàng còn phần nộ mắng to, không bao lâu sau, nàng đã bị xóc nảy suýt nôn.

Lúc Phàn Ngọc Hương được Nhậm Thương Diêu đỡ ngồi dậy trên lưng ngựa, mặt nàng đã trắng bệch, chỉ có đôi mắt đen vẫn hừng hực lửa giận, hung hăng trừng tên nô phản bội của nàng.

Nhậm Thương Diêu đã xuống ngựa, y vốn cao lớn, mà Phàn Ngọc Hương lại rất bé bỏng, cho dù ngồi trên ngựa, nàng chỉ vừa khéo nhìn thẳng vào y.

Thấy sắc mặt Phàn Ngọc Hương trắng bệch, Nhậm Thương Diêu đau lòng, vươn tay khẽ chạm vào mặt nàng, “Có khỏe không?”

Phàn Ngọc Hương quay mặt, cắn tức y, “Thích khách là người phái tới?”

Nhậm Thương Diêu nhíu mày, khuôn mặt anh tuấn kinh ngạc, “Chủ tử, sao người lại nghĩ như vậy? Ta mà thật muốn gây bất lợi cho người, còn cần tìm thích khách sao?”

Hai người có thể nói là sớm chiều ở chung, Phàn Ngọc Hương lại không phòng bị y, y thật muốn gây bất lợi cho nàng, phí công phu như vậy làm gì.

Nhậm Thương Diêu nói như vậy, Phàn Ngọc Hương đang phần nộ cũng thoáng bình tĩnh một chút. Bạch nhãn lang nói không sai, y mà thật sự muốn gây bất lợi cho nàng, tùy thời đều có thể động thủ, tìm thích khách làm gì, căn bản là vẽ vời thêm chuyện.

Vậy thích khách là từ đâu đến?

Nhìn ra nghi vấn của Phàn Ngọc Hương, Nhậm Thương Diêu lập tức kinh ngạc nói: “Chủ tử, đừng nói rằng người cho rằng mình gây thù địch với không nhiều người đi?”

Ở võ lâm nếu bàn về chuyện ai đắc tội nhiều người nhất, Phàn Ngọc Hương xếp thứ hai tuyệt đối không ai dám xếp thứ nhất.

Kẻ địch nhiều, ra ngoài lại không điệu thấp, tuy rằng không giống trống khua chiêng, nhưng cũng không kém nhiều lắm, đây không phải quang minh chính đại nói cho người khác nhanh nhanh tới trả thù sao?

Đừng tưởng rằng nàng không nghe ra ý trong lời của y! Lửa giận hơi nén xuống lại bùng lên, nhưng mà nàng lại ép chính mình phải nhịn xuống, lạnh giọng chất vấn: “Vậy người đánh lén ta làm cái gì?”

Cho dù thích khách không quan hệ với y, đánh lén nàng, điểm nàng huyết, điều này phải nói sao?

“Đương nhiên là có nguyên nhân.....” Nhậm Thương Diêu nhếch khóe môi, đầu ngón tay khẽ chạm vào mặt nàng.

Phàn Ngọc Hương nhíu mày. Nói chuyện thì nói chuyện, tên bạch nhãn lang này cứ luôn động thủ động cước làm gì! Nếu không phải bây giờ không thể động, chắc chắn nàng sẽ chặt tay Nhậm Thương Diêu..... Không, Nhậm Thương Diêu chắc chắn sẽ lại bị nàng đánh thành đầu heo.

“Nguyên nhân” Phan Ngọc Hương còn chưa hỏi xong, Nhậm Thương Diêu đột nhiên cúi đầu tới gần nàng.

Phan Ngọc Hương sớm đã đề phòng, lập tức lui đầu về phía, nhưng Nhậm Thương Diêu lại sớm dự đoán được, liền nắm cằm của nàng, nàng bị đau, một thứ gì đó ấm áp bao lấy môi của nàng.

Phan Ngọc Hương trợn tròn mắt, kinh ngạc trừng mắt nhìn Nhậm Thương Diêu.

Nàng cho rằng Nhậm Thương Diêu muốn động thủ với nàng, ví dụ như thừa cơ đánh nàng một quyền, nhưng nàng không ngờ Nhậm Thương Diêu lại.....

Phan Ngọc Hương triệt để ngây ngẩn cả người, nhất thời phản ứng không kịp, Nhậm Thương Diêu nhân cơ hội này vói đầu lưỡi vào, liếm hàm răng nho nhỏ, chạm vào đầu lưỡi mềm mại.

“Ừm!” Phan Ngọc Hương hồi thần, không chút nghĩ ngợi dùng sức cắn một cái.

Nhậm Thương Diêu lại nắm hai gò má của nàng, đầu lưỡi cuốn một viên thuốc, đẩy nhẹ vào vết hầu của nàng, lại thông thả rời khỏi.

Lúc Phan Ngọc Hương phát hiện đã không kịp rồi, viên thuốc bị nàng nuốt xuống.

“Khụ khụ khụ khụ.....” Nàng chặt vật khụ, mặt trắng bệch nhiễm một tầng hồng, mắt ửng đỏ kinh sợ nhìn Nhậm Thương Diêu.

Nhậm Thương Diêu vươn ngón cái nhẹ nhàng lau nước bọt bên miệng Phan Ngọc Hương, thậm chí còn lạnh lạnh hỏi một câu, “Có khỏe không?”

Một câu hỏi như nhau, cũng kích khởi cơn giận của Phan Ngọc Hương.

“Nhậm Thương Diêu, ngươi dám, dám.....” Nàng tức giận đến mức không nói ra lời, miệng vẫn còn hương vị của y, ngay cả môi của nàng cũng vẫn hơi hơi nhói đau, nói cho nàng biết vừa rồi bạch nhãn lang thói tha này đã làm gì với nàng!

Còn có! “Người cho ta ăn cái gì!”

“Tán công hoàn.” Nhậm Thương Diêu miễn cưỡng trả lời nàng, khuôn mặt tuần tú thậm chí còn mang nụ cười. Y không có khả năng luôn luôn điểm huyết nàng, nhwngneeus giải huyết, y chắc chắn sẽ không đánh lại được nàng, cho nên đành phải cho nàng uống thuốc.

“Đừng lo lắng, được hiệu chỉ có một tháng mà thôi.” Nhậm Thương Diêu an ủi nàng.

Nhưng lời này vào tai Phan Ngọc Hương chính là đang châm chọc nàng, trừng mắt nhìn tươi cười chói mắt trên mặt Nhậm Thương Diêu, nàng cắn răng hỏi: “Nhậm Thương Diêu, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Y muốn làm gì? Y thu hồi nụ cười, không bày ra bộ dáng vô lại nữa, mắt vàng nghiêm túc mà nhìn nàng, ánh mắt nghiêm túc lại ần ần chiếm đoạt làm cho nàng kinh hãi.

Trong nháy mắt, Phan Ngọc Hương đột nhiên cảm thấy Nhậm Thương Diêu có chút xa lạ, xa lạ làm cho nàng..... Giận hoảng.

Thứ Nhậm Thương Diêu muốn luôn luôn chỉ có một, đám thích khách kia quả thật không có quan hệ gì với y, nhưng lúc nhìn thấy thích khách, trong lòng y lại đột nhiên dâng lên một ý niệm – sao không nhân cơ hội này ép buộc Phan Ngọc Hương?

Y biết chắc chắn Phan Ngọc Hương sẽ giận dữ, nhưng vậy thì sao? Y muốn nàng nhìn thẳng vào sự tồn tại của y, cho dù nàng tức giận đến muốn giết y, y cũng không để ý.

Tất cả của y đều là Phan Ngọc Hương cho, y có thể dùng thân phận nô này ở bên cạnh Phan Ngọc Hương cả đời, nhưng người có lòng tham, là người lại là thú, y lại càng tham lam, một ngày lại một ngày, y không muốn mình chỉ là nô của nàng.

“Người hỏi ta muốn gì.....” Nhậm Thương Diêu mở miệng, khuôn mặt anh tuần từ từ tới gần nàng, thẳng đến khi mặt hai người cách nhau không đến một tấc, “Người thực sự không biết sao?”

Nàng đương nhiên không biết! làm sao nàng có thể biết? Nàng chuẩn bị nói như vậy, nhưng nhìn lại ánh mắt chuyên chú khát vọng của Nhậm Thương Diêu, nàng không biết làm thế nào nói ra khỏi miệng.

Mà Nhậm Thương Diêu cũng không muốn đáp án của nàng, ngón tay y nhẹ nhàng sờ khoeo mắt nàng, môi dường như là gần sát nàng, hô hấp của hai người hòa chung với nhau.

“Ta nói cho người.....” mâu quang Nhậm Thương Diêu sâu thẳm, mắt vàng ánh ngược hình bóng nữ nhân y luôn luôn truy đuổi, “Phàn Ngọc Hương, ta muốn nàng.”

Đây là lần đầu tiên y không gọi nàng là chủ tử, mà kêu tên của nàng.

Muốn nàng? Nàng sửng sốt, ánh mắt y làm cho tim nàng nhảy dựng, không hiểu sao lại khẩn trương.

“Ta không muốn làm nô của nàng.” Nhậm Thương Diêu gần từng tiếng nhẹ giọng nói: “Bởi vì ta thích nàng.”

Cái gì? Phàn Ngọc Hương trừng to mắt, phần nộ đầy ngập nhất thời chuyển thành kinh ngạc.

Nhậm Thương Diêu cong môi, mắt vàng bình tĩnh nhìn nàng.

“Ta thích nàng, Phàn Ngọc Hương.”

Nhậm Thương Diêu vô cùng kiên nhẫn, nhưng khi đối mặt với Phàn Ngọc Hương, chỉ kiên nhẫn vẫn không đủ, bởi vì một khi Phàn Ngọc Hương nhận định cái gì, trừ khi ngoài ý muốn, bằng không sẽ không thay đổi nhận định của nàng.

Ví dụ như, Nhậm Thương Diêu là nô của nàng, vậy cả đời chính là nô của nàng, nàng ham muốn chiếm hữu nặng với Nhậm Thương Diêu như vậy, là vì nàng cho rằng Nhậm Thương Diêu là vật sở hữu của nàng, với vật sở hữu, đương nhiên nàng muốn nắm chặt.

Cho nên, Phàn Ngọc Hương sẽ tức giận khi Đào Vũ Nhi mơ ước Nhậm Thương Diêu, nhưng nàng chỉ biết quy nguyên nhân về việc Nhậm Thương Diêu là của nàng, cái khác, nàng sẽ không nghĩ nhiều.

Nhậm Thương Diêu vô cùng hiểu điểm ấy, ở phương diện nào đó y vô cùng rõ ràng sự cố chấp của Phàn Ngọc Hương, bởi vậy cho dù y có thể tiến hành theo phương thức chất lượng, nhưng mà đối mặt với một người cố chấp, phương pháp gián tiếp là vô dụng.

Cho nên y áp dụng trực tiếp, y muốn Phàn Ngọc Hương biết y - Nhậm Thương Diêu là một nam nhân, mà không phải là trung khuyến nàng nói gì nghe nấy, y muốn nàng nhìn thẳng vào y.

Mà phương pháp của Nhậm Thương Diêu thực thành công, lúc y cởi bỏ huyết đạo của Phàn Ngọc Hương, Phàn Ngọc Hương thẳng tắp tiếp đất tát y một cái.

“Cút!” Tát xong, Phàn Ngọc Hương chỉ quăng ra lời này.

Nàng hoàn toàn không muốn nhìn thấy Nhậm Thương Diêu!

Phàn Ngọc Hương chưa từng nghĩ tới việc Nhậm Thương Diêu sẽ ôm ý tưởng này với nàng..... Y là nô của nàng! Mà tên nô này dám phạm thượng!

Phàn Ngọc Hương vừa sợ vừa giận, còn hoảng loạn nói không nên lời, Phàn Ngọc Hương không muốn tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân hoảng loạn, nàng cố chấp để phần nộ làm chủ hết thảy.

Nàng chắc chắn sẽ không lưu một người có tâm tư gây rối bên người!

Nếu không ăn tán công hoàn, chắc chắn nàng sẽ một chương bỏ đời Nhậm Thương Diêu, chứ không phải chỉ là một cái tát.

Nhậm Thương Diêu tuyệt không để ý bàn tay trên mặt, Phàn Ngọc Hương thiếu nội lực, một bàn tay đối với Nhậm Thương Diêu da thô thịt dày mà nói, không đáng kể chút nào, mà phản ứng của Phàn Ngọc Hương trong dự kiến của y.

Nhậm Thương Diêu lại khôi phục nụ cười lưu manh, “Đừng quên nàng ăn tán công hoàn, thiếu ta, nếu gặp người muốn giết nàng thì làm sao bây giờ?”

Phàn Ngọc Hương trừng y, “Đưa giải dược đây.”

“Không có giải được.”

“Người!”

“Ta không nói dối.” Nhậm Thương Diêu thành thực, “Thuốc này là tam tiểu thư làm, nàng biết được tam tiểu thư làm chưa bao giờ có giải được mà.”

Phàn gia lão Tam tuy rằng là đại phu, nhưng lại ham thích luyện dược, làm ra trăm loại thuốc, hơn nữa tất cả đều không có giải được.

Phàn Ngọc Hương kinh ngạc, trừng mắt hỏi: “Sao Tam tỷ lại đưa thuốc cho người?”

“Đương nhiên là ta hỏi tam tiểu thư.” Về phần sử dụng, Phàn gia tam tiểu thư đương nhiên có hỏi, mà Nhậm Thương Diêu cũng thực thành thực bộc trực báo cáo, Phàn gia tam tiểu thư lập tức không nói hai lời, hào sảng cho y một lọ tán công hoàn.

Theo như lời Phàn Ngọc Lâm, tâm tư của Nhậm Thương Diêu, mọi người của Phàn gia đã nhìn ra, chỉ có Phàn Ngọc Hương không biết gì, xem ác sói là trung khuyến, cho rằng trung khuyến này sẽ vĩnh viễn không cần ngược.

Phàn Ngọc Hương đột nhiên có cảm giác bị cả nhà thiết kế. Theo hiểu biết của nàng đối với Tam tỷ, Tam tỷ chắc chắn sẽ hỏi Nhậm Thương Diêu dùng tán công hoàn làm gì, hơn nữa sau khi Nhậm Thương Diêu nói chuyện với đại tỷ, mới đột nhiên bắt đầu phản kháng nàng.....

Mà bây giờ, Nhậm Thương Diêu lại nói thích nàng..... Nàng làm sao có thể nhận! Ở trong lòng nàng, Nhậm Thương Diêu chính là nô, nàng chỉ yêu cầu Nhậm Thương Diêu phải trung thành, mà bây giờ Nhậm Thương Diêu lại cần ngược nàng một miếng!

Phàn Ngọc Hương khổng chế dục mạnh luôn luôn muốn nắm giữ mọi vật trong tay, nhưng bây giờ sự tình lại hoàn toàn thoát khỏi khổng chế của nàng, mà ngọn nguồn của tất cả hỗn loạn đều đến từ người trước mặt – Nhậm Thương Diêu.

Phàn Ngọc Hương cảm thấy mình thật sự là bị mù!

Phàn Ngọc Hương lạnh mặt, giữ chặt dây cương, phần nộ đá bụng ngựa, giá mã rời đi.

Được, Nhậm Thương Diêu không cút, nàng đi là được! Không thêm để ý có gặp thích khách hay không.

Phàn Ngọc Hương tức giận hoàn toàn mất đi lý trí, bây giờ nàng chỉ muốn rời khỏi Nhậm Thương Diêu rất xa!

Nhưng Nhậm Thương Diêu làm sao để nàng như ý, y nhanh chóng bắt lấy dây cương, xoay người nhảy lên lưng ngựa, khóa ngồi phía sau Phàn Ngọc Hương.

“Đi xuống cho ta!” Phàn Ngọc Hương gấp khuỷu tay đánh về phía sau, cho dù không có nội lực, nhưng quyền cước công phu của nàng vẫn còn, không chỉ đánh khuỷu tay, nàng còn xoay người trên lưng ngựa, một tay chống yên ngựa, lấy tay làm điểm tựa, nghiêng người đá đánh Nhậm Thương Diêu, muốn đá bạch nhãn lang thối tha đáng giận này xuống ngựa.

Nhậm Thương Diêu dễ dàng bắt lấy cái chân đang đá tới, Phàn Ngọc Hương không có nội lực ở y trong mắt chỉ giống như con mèo nhỏ giương oai, không có tính uy hiếp.

Y thậm chí còn nghiêng người áp tới, bắt lấy hai chân của Phàn Ngọc Hương.

“Nhậm Thương Diêu!” Phàn Ngọc Hương tức giận dường như là rống lên, Nhậm Thương Diêu áp lại đây, nàng muốn lui về sau, nhưng sau lưng là yên ngựa, căn bản không thể lui, nàng dứt khoát ném quyền, đánh lên mặt Nhậm Thương Diêu.

Nhậm Thương Diêu nghiêng đầu tránh nắm đấm, ngựa dưới chân chạy băng băng, hơn nữa hình như bị động tác của hai người dọa đến, chạy càng nhanh hơn.

“Phàn Ngọc Hương, nàng không sợ ngã xuống?”

Nàng sợ cái quỷ! Nàng cười ngựa rất giỏi, đời này chưa từng ngã ngựa, với lại, giờ phút này nàng lửa giận xông lên não, căn bản mặc kệ, gặp Nhậm Thương Diêu là vùng nắm đấm, hai đấm cùng tiến lên.

“Cút cho ta!” Nàng rống giận, hai chân bị áp chế giãy dụa.

Nhậm Thương Diêu ngưỡng về phía sau tránh nắm đấm, tay áp chế hai chân cũng hơi buông lỏng, Phàn Ngọc Hương thừa dịp này muốn nhảy lên, Nhậm Thương Diêu thấy thế nhanh chóng bắt lấy nàng, kéo dây cương, trói nàng lại.

Phàn Ngọc Hương giận trừng mắt.

“Nhậm Thương Diêu, ngươi dám!” Nàng vừa rống vừa phản kháng, nhưng thiếu nội lực, nàng căn bản không đánh lại Nhậm Thương Diêu, chỉ chốc lát sau đã bị cột vào trên lưng ngựa.

Mà hai chân của nàng khóa bên hông Nhậm Thương Diêu, chỗ tư mật của hai người dường như là chạm, sau đó..... Nàng trừng mắt to, cảm giác được một vật cứng chạm vào nàng.

“Nhậm Thương Diêu!” Phàn Ngọc Hương giận mặt đỏ, nàng vặn vẹo, muốn lùi lại, nhưng yên ngựa nhỏ như vậy, nàng lại bị trói chặt, muốn đá y, hai chân lại bị bắt lấy.

“Nàng xác định nàng vẫn muốn động?” Nhậm Thương Diêu cười tà ác nhìn nàng, hạ thân bị cọ đến cứng rần luôn luôn dán vào nơi riêng tư của nàng, hoàn toàn không để ý, thần nhiên để lộ dục vọng với nàng.

Phàn Ngọc Hương sửng sốt, phát hiện vật cứng chống lấy mình hình như có dấu hiệu biến lớn hơn, mà ánh mắt Nhậm Thương Diêu nóng rực như muốn nuốt lấy nàng, nàng lập tức nghĩ đến Nhậm Thương Diêu luôn luôn gây rối nàng, điều này làm cho thân thể nàng cứng đờ, không dám động nữa.

Lần đầu tiên Phàn Ngọc Hương gặp phải loại chuyện làm cho nàng vừa tức vừa giận vừa bối rối thể nàng, nàng nghiêng răng nghiêng lợi, “Nhậm Thương Diêu, ta nhất định sẽ làm thịt ngươi!”

“Ta biết.” Nhậm Thương Diêu hoàn toàn không sợ, thậm chí còn vươn tay vỗ nhẹ mặt nàng, phiến nào hỏi: “Ta đây có nên thừa dịp nàng chưa làm thịt ta, nên làm thêm nhiều chuyện một chút hay không.....”

Y vừa nói, tay đi xuống, lướt qua đôi môi run run của Phàn Ngọc Hương, gáy tuyết trắng, chậm rãi đi đến bộ ngực mềm mại, đầu ngón tay dường như muốn tiến vào vạt áo.

Khóe mắt Phàn Ngọc Hương đỏ lên, tuyệt đối không phải bị dọa đến muốn khóc, mà là giận đỏ lên, “Ngươi, dám!”

Nàng không biết nàng càng kiêu ngạo, càng làm cho người ta muốn làm nhục, Nhậm Thương Diêu thật muốn xé hết quần áo chướng mắt trên người nàng, hung hăng làm nhục nàng, hung hăng xé bỏ kiêu ngạo của nàng. Máu thú tộc sôi trào trong cơ thể, rực rực.

Nhưng y biết, nếu y thật sự làm như vậy thì cả đời này y sẽ không chiếm được nàng.

Áp chế dã thú trong lòng, Nhậm Thương Diêu nhếch môi cười.

“Đương nhiên không dám.” Y thu tay, lại thở dài một câu, “Chủ tử, người thực không hài hước.”

Con mẹ ngươi..... Phàn Ngọc Hương thiếu chút tuôn ra lời thô tục lần đầu tiên trong đời, nhưng nàng nhịn xuống. Không phải chỉ có Nhậm Thương Diêu hiểu nàng, đối với tên nô Nhậm Thương Diêu này, nàng cũng hiểu biết nhất định.

Nhậm Thương Diêu thích cười, cười lưu manh làm y nhìn có vẻ rất vô hại, nhưng Phàn Ngọc Hương biết, cho dù Nhậm Thương Diêu bị nàng dạy ra khuôn ra dạng, nhưng bản tính của y vẫn là thú.

Bởi vậy cho dù khuôn mặt anh tuấn trước mắt này cười đến vui vẻ, nhưng Phàn Ngọc Hương không xem nhẹ tia hào quang xâm lược của dã thú xẹt qua trong mắt Nhậm Thương Diêu, nó làm cho lòng nàng phát run.

Điều này làm cho Phàn Ngọc Hương đang vô cùng táo bạo không thể không tỉnh táo lại xem kỹ tình cảnh chính mình bây giờ, nàng hoàn toàn rơi vào hoàn cảnh xấu, mà Nhậm Thương Diêu..... Ai biết người này duy trì được nhân tính bao lâu! Đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy bị uy hiếp.

Nàng ép chính mình áp chế lửa giận, dùng khẩu khí bình tĩnh ra lệnh, “Lăn xuống.”

Sau đó hình như phát hiện khẩu khí của mình quá mức lãnh ngạnh, nàng lại ép chính mình phóng nhẹ nhàng giọng điệu, “Ta sẽ không trốn.”

Nhậm Thương Diêu nhíu mày. Không ngờ Phàn Ngọc Hương kiêu ngạo gần như tự đại thể nhưng cũng sẽ có lúc khuất phục phóng nhẹ nhàng, chắc chắn, y không thể không thừa nhận khoái cảm đang dâng lên trong lòng mình.

Cảm giác này thật tốt, khó trách Phàn Ngọc Hương yêu ỨC HIẾP người như vậy.

Nhìn Nhậm Thương Diêu kinh ngạc, lập tức hứng thú nhìn nàng, trần trụi cười nàng, nàng thiếu chút nữa bạo hỏa.

“Người đi xuống!” Không chỉ cút, còn đem nghiến răng của người cách xa ta một chút!

Nhậm Thương Diêu làm như không biết ý của Phàn Ngọc Hương, y càng cố ý, như có như không, dùng dục vọng trưởng đau cọt nàng.

Phàn Ngọc Hương trợn to mắt, không nhịn được, “Nhậm.....”

“Suyt.” Nhậm Thương Diêu vuốt cằm của nàng, cười lưu manh, “Đừng lo lắng, ta sẽ không đối làm gì nàng, chờ ta tỉnh táo lại, nó sẽ tiêu xuống, nhưng mà chủ tử, nếu người lại tiếp tục kích động, ta không dám cam đoan.”

Uy hiếp! Đây chắc chắn là uy hiếp!

Tên thói tha này miệng thì kêu nàng là chủ tử, nhưng căn bản không đem chủ tử nàng đây để vào mắt! hai chữ chủ tử kia nàng nghe vào tai, chính là trào phúng trần trụi.

Phàn Ngọc Hương cắn răng, tức giận cả người phát run.

Nhậm Thương Diêu nhẹ nhàng vuốt nàng, hạ thân nóng bỏng kề sát nàng, thậm chí nàng có thể cảm nhận được nhịp đập đáng chết của cái kia..... Mẹ nó! Nàng chắc chắn sẽ chặt y ra!

Nhậm Thương Diêu còn cố ý, “Chủ tử, người run thật lợi hại, lạnh sao?”

Phàn Ngọc Hương không hé răng, chỉ là, tiếng hít thở rất nặng, biểu hiện nàng phần nộ đến cỡ nào.

Nhậm Thương Diêu càng ác liệt.

“Muốn ta ủ ấm cho người sao? Chủ tử.” hai chữ cuối cùng, y nói rất nhẹ, nhưng cũng rất nặng.

Ba!

Rốt cuộc Phàn Ngọc Hương không thể chịu đựng được nữa, nàng nghe thấy tiếng sợi dây lý trí của mình đứt đoạn một cách rõ ràng.

“Nhậm Thương Diêu!” Tay bị trói trụ, chân cũng không thể động đậy, Phàn Ngọc Hương tức giận ngẩng đầu, hung hăng đập vào Nhậm Thương Diêu.

“Thao!” rốt cuộc Phàn Ngọc Hương cũng nói lời thô tục, hơn nữa còn trào nước mắt.

[Ồm ờ, từ thao này không khác từ “ĐM” ở nước mình là mấy ^^!]

Mẹ nó! Sao không ai nói với nàng đầu của người thú tộc cứng như vậy!

Nếu hỏi Phàn Ngọc Hương đời này nàng hối hận chuyện gì, chắc chắn nàng sẽ không nuôi dưỡng một kẻ tàn nhẫn như vậy. Nếu hỏi lại nàng lần thứ hai nàng hối hận chuyện gì, chắc chắn nàng sẽ – mẹ nó, sao nàng lại không luyện thiết đầu công!

Bây giờ Phàn Ngọc Hương cảm thấy trán mình đau nhói, toàn bộ đầu đều choáng váng nặng nề, bây giờ đừng nói từ chối, ngay cả lớn tiếng nói chuyện nàng cũng muốn nôn.

Nhậm Thương Diêu không ngờ Phàn Ngọc Hương sẽ dùng đầu đánh lên, lúc nàng đánh lên đó, phát ra tiếng “cộc” vang dội, sau đó chính là tiếng Phàn Ngọc Hương mắng.

Sau đó nữa, cái gì Phan Ngọc Hương cũng không muốn nói, nàng chỉ cảm thấy trán của mình đau quá, nước mắt không khống chế được tuôn rơi.

Về phần Nhậm Thương Diêu thì không có việc gì, mà trán Phan Ngọc Hương thực rõ ràng hồng một khối.

Nhìn Phan Ngọc Hương một mỗi bộ, Nhậm Thương Diêu cũng không biết có nên đồng tình nàng hay không, nhưng ít nhất nàng cũng an tĩnh lại, bởi vì giờ nàng choáng váng đến vô lực.

Nhưng vì dự phòng vạn nhất, Nhậm Thương Diêu vẫn cột nàng vào lưng ngựa. Để tránh người Trầm Hương sơn trang đuổi theo, y chuyên chọn đường nhỏ trên núi, thẳng đến khi phát hiện một dòng suối nhỏ mới dừng lại.

Cởi bỏ dây cương, y ôm Phan Ngọc Hương xuống ngựa.

Ngay cả khí lực giãy dụa Phan Ngọc Hương cũng không có, để Nhậm Thương Diêu ôm nàng đến dưới tàng cây.

Nàng dựa vào thân cây, ánh mắt nhắm nghiền, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn làm cho nơi sưng đỏ trên trán vô cùng dễ thấy.

Nhậm Thương Diêu vươn tay chạm nhẹ.

“Hừ.” Phan Ngọc Hương lập tức nhíu mày, mắt húng hắt tay y ra, “Cút ngay!”

Mở mắt ra, nàng hung hăng trừng y, đuôi mắt đỏ lên, uất ức ngoài ý muốn.

Nhưng Nhậm Thương Diêu biết chỉ có mình cho rằng như vậy, y chưa bao giờ bị bề ngoài nhu nhược của Phan Ngọc Hương lừa gạt, nhưng khó thấy được bộ dáng thống khổ của nàng như vậy, tuy rằng cảm thấy nàng tự làm tự chịu, nhưng y vẫn mềm lòng.

“Đầu có khỏe không?” Cũng không biết có nên nói nàng ngốc hay không, lấy đầu đụng y..... Trừ một thân võ công, toàn thân cao thấp người nàng đều là da mềm thịt nộn, sao chịu nổi nha!

Phan Ngọc Hương đã sớm hối hận, lúc đánh lên nàng thực sự có cảm giác đụng phải tảng đá, đầu nàng choáng váng, mà Nhậm Thương Diêu tên thói tha này hoàn toàn không có việc gì, thậm chí còn cười.

Đúng vậy, Nhậm Thương Diêu kinh ngạc cười to, y thực sự không ngờ chủ tử của y lại ngốc như vậy!

“Đừng có giả vờ tốt bụng!” Phan Ngọc Hương hừ lạnh, nhắm mắt lại, hoàn toàn không muốn nhìn mặt Nhậm Thương Diêu, quả y cười nàng hay là như thế nào, tùy tiện! Nàng bây giờ đau đầu căn bản không muốn để ý y.

Nhưng không ngờ Nhậm Thương Diêu cái gì cũng chưa nói, Phan Ngọc Hương tiếng bước chân y rời đi, chốc lát sau lại trở về, sau đó một cái khăn lạnh dán lên trán nàng.

“Chườm lạnh hần sẽ tốt một chút.” Nhậm Thương Diêu nhẹ giọng nói.

Phan Ngọc Hương cảm thấy mình nên quăng cái khăn trên trán đi, nàng mới không cần! Nhưng mà..... khăn lạnh quả thật làm cho cái trán vừa đau vừa nóng tốt hơn chút, điều này làm cho nàng do dự, sau đó lại cảm thấy vì sao nàng phải ngược đãi bản thân, tên thói tha này đã hạ mình, sao nàng phải cự tuyệt!

Nghĩ như vậy, Phan Ngọc Hương liền đương nhiên tiếp nhận, mắt vẫn nhắm, khinh thường không muốn nhìn y.

Nhậm Thương Diêu cong môi, sớm quen tính nết Phan Ngọc Hương, nàng không để ý tới y, y có thể tự quyết định.

“Nàng đói bụng không? Ta đi tìm đồ ăn, đừng chạy loạn.” Nói xong, Nhậm Thương Diêu cũng không điểm huyết Phan Ngọc Hương, không lấy dây thừng buộc nàng, vô cùng yên tâm mà rời đi.

Phan Ngọc Hương nghe tiếng bước chân rời đi, không hề động, lại đếm một chút, xác định Nhậm Thương Diêu đi đủ xa, nàng nhanh chóng mở mắt ra, lúc này không trốn thì đợi lúc nào!

Nhưng mà.....

“A!” Thân thể vừa động đầu liền choáng váng, Phàn Ngọc Hương đỡ trán, lại động đến miệng vết thương, đau đến kêu ra tiếng, cuối cùng lại mệt mỏi ngồi xuống.

Không được! Nàng không động được!

Đời này Phàn Ngọc Hương sợ nhất chính là đau, tuy rằng người tập võ nào có sợ đau, nhưng Phàn Ngọc Hương sợ, nếu không phải tư chất nàng rất tốt, ngay cả Úy Phạm Thiên cũng nói đời này cháu gái có thể luyện võ công thật sự là kỳ tích.

Tham lam lười biếng chỉ biết hưởng thụ, lại sợ đau, hơn nữa đừng nhìn Phàn Ngọc Hương luôn lạnh như băng, trên thực tế, tính tình của nàng vô cùng táo bạo, cũng không có tính nhẫn nại, tâm tính hoàn toàn không trầm ổn như người tập võ vốn nên có.

Nhưng mà Phàn Ngọc Hương có một ưu điểm, đối với vật mình thích, nàng bỏ rất nhiều tâm tư, võ công của nàng tuyệt thế chính là vì vậy, Trầm Hương sơn trang càng ngày càng nhiều tiền, công nàng không thể thiếu.

Nhậm Thương Diêu yên tâm rồi đi như vậy không phải không có nguyên nhân, đối với chủ tử Phàn Ngọc Hương này, y đã sớm hiểu thấu.

Quả nhiên, chờ y cầm con mèo trở về, Phàn Ngọc Hương vẫn cứ ngồi tại chỗ, chỉ là, khăn vốn ở trên trán đã rơi xuống đất.

Nhậm Thương Diêu buông con mèo cùng cành khô, nhặt khăn lên, đến bên dòng suối rửa sạch, lại cầm khăn đi đến trước Phàn Ngọc Hương, phủ nó lên trán nàng.

Phàn Ngọc Hương hoàn toàn không hé răng, trong lòng ghen ghét trước nay chưa từng có.

Mẹ nó, chờ đầu nàng không đau không choáng, chắc chắn nàng sẽ trốn cho y xem!

Phàn Ngọc Hương nổi giận trong lòng, vừa dùng lỗ tai nghe động tĩnh của Nhậm Thương Diêu.

Đầu tiên nàng nghe được tiếng lửa cháy, lại ngửi được mùi mật ngọt, sau đó không bao lâu là mùi thịt nướng hòa cùng mùi mật, rốt cục nàng nhận không được nuốt nước miếng, bụng cũng phát ra tiếng rột rột nho nhỏ.

Nhậm Thương Diêu nướng thịt thỏ, vừa quét mật – mới vừa rồi khi săn thú, y thấy trên cây có tổ ong nhỏ, dùng khói hong đuổi hết ong rồi lấy đi.

Thịt nướng quét một lớp mật, đây là món Phàn Ngọc Hương thích ăn nhất.

Phàn Ngọc Hương phát ra tiếng rột rột tuy rằng nhỏ, nhưng Nhậm Thương Diêu vẫn nghe thấy, y không nhận được cười nhẹ.

“Cười cái gì!” Phàn Ngọc Hương then quá hóa giận trợn mắt trừng y, nhưng ánh mắt lại dừng lại trên thịt nướng quét một lớp mật.

Nhậm Thương Diêu cong môi, thấy thịt nướng vừa rồi, liền kéo chân thỏ xuống, đi đến trước Phàn Ngọc Hương, ngồi xổm xuống, tự tay xé một miếng thịt thỏ, đưa tới bên miệng nàng, “Ăn không?”

Sao không ăn! Phàn Ngọc Hương mới không ngược đãi chính mình!

Nàng há miệng cắn thịt thỏ, oán hận nhắm nuốt, ánh mắt vẫn trừng Nhậm Thương Diêu, giống như trong miệng đang nhai là thịt y..... Phi! Nàng mới khinh thường ăn thịt sói!

Nhậm Thương Diêu lại kéo xuống một miếng thịt, Phàn Ngọc Hương đang muốn mở miệng ra, đã thấy Nhậm Thương Diêu bỏ thịt vào miệng của mình.

Nàng lập tức trừng to mắt.

Y dám cướp thịt của nàng!

Dĩ vãng Nhậm Thương Diêu nướng thịt cho nàng ăn, đều dứt nàng ăn no rồi chính mình mới ăn phần còn lại, mà bây giờ nàng còn chưa có ăn no, tên thói tha này dám cướp thịt của nàng!

Phàn Ngọc Hương không biết, đó là Nhậm Thương Diêu chiều nàng, nhưng bây giờ y không tính chiều nàng nữa.

Dưới ánh mắt Phàn Ngọc Hương nhìn chăm chăm, Nhậm Thương Diêu chậm rãi nuốt thịt vào miệng, lại kéo xuống một miếng thịt thỏ, đưa tới bên miệng Phàn Ngọc Hương, lại hỏi lần nữa, “Ăn không?”

Phàn Ngọc Hương hung hăng trừng y.

Nhậm Thương Diêu để nàng trừng, khuôn mặt anh tuấn lười biếng cười.

“Không ăn sao?” Y tiếc nuối muốn rút tay về.

Phàn Ngọc Hương nhanh chóng cắn thịt trên tay Nhậm Thương Diêu. Nàng biết nếu nàng không ăn, Nhậm Thương Diêu sẽ không cho nàng ăn nữa, ánh mắt y rõ ràng nói – y chỉ ột cơ hội.

Phàn Ngọc Hương dùng răng nanh nghiền thịt trong miệng, nàng không còn cảm thấy mỹ vị của thịt, nuốt vào đều là lửa giận.

Nếu không phải nàng đói bụng, nếu không phải bây giờ nàng đau đầu lợi hại, nàng chắc chắn.....

Phàn Ngọc Hương trừng mắt nhìn Nhậm Thương Diêu.

Bạch nhãn lang, chờ!

Một ngày kia, nàng chắc chắn sẽ làm thịt y!

5. Chương 5

Thực rõ ràng, Nhậm Thương Diêu dùng hành động tỏ vẻ, y sẽ không giống trước kia nhẫn nhục chịu đựng, bởi vì y không làm nô của Phàn Ngọc Hương nữa.

Hơn nữa nói trắng ra, Phàn Ngọc Hương bây giờ bị quản chế như tù binh, Nhậm Thương Diêu hầu hạ nàng ăn đã không sai, muốn đối đãi với nàng giống như trước kia, đó là chuyện không có khả năng.

Nhậm Thương Diêu đương nhiên biết mình làm vậy sẽ làm Phàn Ngọc Hương nổi giận, nhưng vậy thì sao? Nàng càng tức giận, sẽ càng dễ ý y, không phải sao?

Giống như bây giờ, Phàn Ngọc Hương ngồi ở trên lưng ngựa, Nhậm Thương Diêu ngồi ở phía sau nàng, hai tay y kéo dây cương, tư thế giống như đang ôm thân hình bé bỏng của nàng vào trong ngực.

Nhưng mà, cũng chỉ là giống.

Phàn Ngọc Hương banh khuôn mặt nhỏ nhắn, làn da nàng trắng, tuy rằng trán đã không còn sưng, nhưng còn một vòng màu hồng nhàn nhạt. Lưng nàng thẳng tắp, ở trên lưng ngựa còn thẳng lưng như vậy, ngược đãi bản thân, nhưng mà nàng hoàn toàn không muốn dừng tới người phía sau.

Tuy rằng không đụng tới, Phàn Ngọc Hương lại có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ từ phía sau truyền đến, còn có hô hấp phía trên nhẹ nhàng phất đến đỉnh đầu nàng. Nàng chưa bao giờ hận chính mình nhỏ con như vậy..... Không đúng! Liên quan cái rắm gì đến nàng! Là Nhậm Thương Diêu quá mức cao lớn!

Ngẫm lại, Nhậm Thương Diêu có thể cao lớn như vậy, khỏe như vậy, đều là nhờ nàng dưỡng ra, kết quả thì sao? Nàng chính là dưỡng một con sói làm loạn!

Hơn nữa con sói này còn đối với nàng.....

Ta thích nàng, Phàn Ngọc Hương.

Ngực Phàn Ngọc Hương không khỏi lạc nhịp, trong đầu hiện lên khuôn mặt Nhậm Thương Diêu khi nói những lời này, đồng tử kia chỉ ảnh ngược hình ảnh của nàng, chuyên chú như vậy, giống như trời đất này chỉ có nàng mới có thể đi vào cặp mắt vàng xinh đẹp kia.

Ý tưởng quỷ dị này làm cho Phàn Ngọc Hương hoảng loạn. Nàng đang nghĩ cái gì! Nhậm Thương Diêu là nô của nàng, vẫn là tên nô khi thượng! Cho dù Nhậm Thương Diêu thích nàng thì như thế nào! Nàng, nàng chắc chắn sẽ không vì vậy mà tha thứ cho những chuyện y đã làm với nàng vài ngày nay!

“Người muốn mang ta đi đây?” Nhậm Thương Diêu chuyên chọn đường hẻo lánh mà đi, vòng quanh vòng quanh, Phan Ngọc Hương phân không rõ bây giờ đang ở nơi nào.

Nàng không phải không vụng trộm lưu ký hiệu cho người ta truy tung, nhưng mà Nhậm Thương Diêu rất hiểu nàng, lần đầu tiên bắt được nàng lưu lại ký hiệu, Nhậm Thương Diêu chỉ nhú mày, khuôn mặt anh tuấn cười như không cười.

Phan Ngọc Hương nâng cằm lạnh lùng nhìn y, tư thái “Người có thể làm gì ta”.

Nhậm Thương Diêu không thể làm gì nàng, y cũng luyến tiếc, nhưng mà nhìn nàng cao ngạo như vậy, trong lòng y bị cong ngửa.

Phan Ngọc Hương không biết mỗi khi Nhậm Thương Diêu nhìn thấy tư thái kiêu ngạo không ai bì nổi kia của nàng, liền muốn hung hăng ăn nàng vào bụng bao nhiêu, chỉ là, khi đó Nhậm Thương Diêu không dám, cho nên luôn nhịn.

Mà bây giờ..... Nhậm Thương Diêu đột nhiên bước ra một bước, mắt vàng khóa lấy Phan Ngọc Hương, giống như xem chuẩn con mồi.

Phan Ngọc Hương thiếu chút lui về sau, nhưng cá tính kiêu ngạo làm cho nàng đề xuống chân đang lui về phía sau, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn cứ nâng cao, không để mình lộ ra một chút yếu nhược.

Lại không biết càng như vậy lại càng gợi lên thú tính của người nào đó.

“Người.....” Muốn làm gì - ba chữ này không có cơ hội nói ra miệng, Nhậm Thương Diêu đột nhiên vươn tay bắt lấy nàng, không cho nàng cơ hội giãy thoát, thẳng tắp cắn môi của nàng.

“Ừm!” Phan Ngọc Hương trợn tròn mắt, đầu lưỡi trơn trượt lúi tiến trong miệng nàng, nàng giận dữ, mở răng muốn cắn đứt lưỡi y, y đã sớm đoán được, ngón tay thô bạo bóp gò má của nàng, ép nàng mở miệng.

“Ừm a ừm” Phan Ngọc Hương tức giận đến vặn vẹo, nhưng như thế nào cũng tránh không khỏi Nhậm Thương Diêu kiềm chế, y thô lỗ cắn cắn môi, miệng Phan Ngọc Hương bị y cắn vừa đau vừa tê, lưỡi thô lệ đảo quét một tấc trong miệng nhỏ, lực đạo vừa nặng lại dã man, giống như dã thú muốn lưu lại dấu vết trên địa bàn của mình.

Chờ Nhậm Thương Diêu buông ra, môi Phan Ngọc Hương đã sưng lên lại tê, hàm dưới dính nước bọt hai người, ánh mắt ửng đỏ ửng ửng, phiếm lửa giận.

Tránh thoát kiềm chế, Phan Ngọc Hương lập tức vươn tay tát Nhậm Thương Diêu một cái.

Nhậm Thương Diêu để nàng đánh, mặt lộ vẻ tà ác lại cười vô lại, đầu lưỡi liếm khước miệng, trong miệng của y vẫn lưu giữ ngọt ngào của nàng, làm cho y vô cùng thỏa mãn.

“Nàng có thể để lại vài ký hiệu, ta không để ý cũng lưu lại vài ký hiệu trên người nàng.” Y ý có điều chỉ nhìn chăm chăm đôi môi sưng đỏ của nàng.

Phan Ngọc Hương dùng sức lau miệng, phẫn nộ trừng y, “Người dám!”

Nhậm Thương Diêu nhún vai, ánh mắt ý chỉ “Nàng có thể thử xem”.

Điều này làm cho Phan Ngọc Hương tức giận cả người phát run, cuộc đời nàng hận nhất là bị uy hiếp, mà Nhậm Thương Diêu lại cứ một lại ba, uy hiếp nàng.

Trùng mắt nhìn Nhậm Thương Diêu, nàng không tin nàng thực sự không làm gì được y!

Phan Ngọc Hương quát cường lên thì không hề để ý lý trí, nàng không tin Thương Diêu thực sự có thể bắt gặp nàng lưu lại ký hiệu lần nữa, nhưng mà Nhậm Thương Diêu thực sự có thể.

Một lần lại một lần, Nhậm Thương Diêu giống như con giun trong bụng Phan Ngọc Hương, hành động gì của nàng đều trốn không khỏi mắt y.

Mà Nhậm Thương Diêu cũng nói được thì làm được, mỗi lần bắt được, y đều lưu lại ký hiệu trên người Phan Ngọc Hương.

Phàn Ngọc Hương không phải không muốn phản kháng, nhưng không đánh lại được, mà kiêu ngạo của nàng cũng không cho phép nàng lui bước, trong tư tưởng của Phàn Ngọc Hương nàng không có từ “Sợ” này.

Nhậm Thương Diêu đã bắt chuẩn tính nét quật ngạo của Phàn Ngọc Hương, mỗi lần đều bắt được nàng, ôm nàng vào trong ngực để nàng giương nạnh múa vuốt, y bừa bãi cắn cắn môi của nàng, lưu lại hương vị của y trên người nàng.

Mà mỗi khi như vậy, Phàn Ngọc Hương vừa được tự do, chắc chắn sẽ hung hăng tát Nhậm Thương Diêu một cái.

Nhậm Thương Diêu cũng không so đo, dù sao một bàn tay so với tư vị tốt đẹp kia thì không tính là cái gì.

Bởi vậy, lúc này môi Phàn Ngọc Hương mặt lạnh vẫn sưng đỏ, thậm chí còn tê tê, cánh môi còn có dấu vết bị cắn, người sáng suốt vừa thấy đã biết miệng vừa được hung hăng yêu thương.

Mà ngồi ở phía sau Phàn Ngọc Hương, Nhậm Thương Diêu thoả mãn liếm môi, nhưng mắt vàng lại không thoả mãn, ngửi mùi hương trên người Phàn Ngọc Hương, nhìn thân hình nhỏ nhắn yêu kiều giống như bị y vây trong lòng, ánh mắt Nhậm Thương Diêu xẹt qua dục vọng tham lam, chỉ vài cái hôn, sao có thể làm đã thú trong lòng y ăn no?

Mọi chuyện không thể nóng vội không phải sao? Đói nhiều năm như vậy, Nhậm Thương Diêu cũng không nóng lòng, tuy rằng không vội ăn, nhưng cạo chút ngon ngọt cũng không sai.

Nhậm Thương Diêu thu cánh tay lại, nhìn lưng Phàn Ngọc Hương cương lại, y cong khoe môi. Nàng không muốn y đụng vào cũng không sao, y không để ý mình sẽ chủ động tới gần.

Từ từ dán lên lưng Phàn Ngọc Hương, hàm dưới cọ trán của nàng, môi mỏng dán lên tai nàng, Nhậm Thương Diêu nhẹ giọng trả lời vấn đề của nàng.

“Không phải muốn đi thành Chính Nghĩa sao?” Y còn nhớ ước định luận võ của bọn họ.

Phàn Ngọc Hương tránh môi của y, đôi mắt khó chịu trừng y, “Nói chuyện thì cứ nói! Đừng động tay động chân!”

Từ khi Nhậm Thương Diêu ngỏ lời, tên thói tha này cứ luôn cố ý vô tình ăn đậu hủ của nàng, mà mấy ngày nay càng không kiêng nể gì, không ba thì năm cọ nàng, ánh mắt nhìn nàng giống như muốn nuốt nàng vào bụng vậy.

Nhậm Thương Diêu cười, dáng vẻ lưu manh rõ ràng thực hạ lưu, nhưng y lại có thể cười toát ra một cỗ tà khí mê người.

“Chủ tử, người có biết, ta muốn làm không chỉ là động tay động chân.” Ngón tay y nhẹ nhàng vuốt cánh môi sưng đỏ của nàng.

Phàn Ngọc Hương oán hận mà hất tay y ra, nàng cảm thấy mình không phải dưỡng một con bạch nhãn lang, mà là dưỡng một cầm thú hạ lưu, mấy lời dơ bẩn hạ lưu này mà cũng nói ra khỏi miệng được!

Nhưng quả thật Phàn Ngọc Hương biết Nhậm Thương Diêu nói thật, hành động cùng ánh mắt của y đều không ngừng nói với nàng – y muốn ăn nàng.

Giống như buổi sáng – lại một lần để lại ký hiệu bị phát hiện, Nhậm Thương Diêu ngang ngược hôn nàng, nàng đã không xa lạ với nụ hôn của y, thậm chí đầu lưỡi xâm lược kia, nàng đều chết tiệt đã quen thuộc.

Miệng lưỡi đã man cuộn lấy nàng càng lúc càng kịch liệt, mặc kệ nàng né tránh như thế nào, đều tránh không thoát lưỡi của y, cánh tay của nàng bị cầm lấy tưởng chừng như muốn bẻ gãy xương cốt nàng, thậm chí bụng dưới dán lấy nàng còn hạ lưu cứng rắn lên.

Phàn Ngọc Hương tức giận trực tiếp tát y hai cái.

Nhậm Thương Diêu cũng vô tội tươi cười, hạ lưu nói một câu, “Chủ tử, người có biết, buổi sáng nam nhân luôn dễ kích động không?”

Mà ánh mắt kia nhìn nàng chính là – ai bảo nàng bị ta phát hiện?

Còn chưa đủ, Nhậm Thương Diêu lại vuốt cằm bổ xung một câu, “Chủ tử, người luôn để lại ám hiệu rõ ràng như vậy, người muốn ta hôn người như vậy sao?”

Kỳ thực nàng thích đi? Nhậm Thương Diêu suýt nữa nói ra những lời này.

Phàn Ngọc Hương tức giận cả người phát run, nhưng lại không thể không thừa nhận quả thật nàng không thể làm gì tên này. Nàng chưa bao giờ biết Nhậm Thương Diêu vô lại như vậy, tất y một cái không là gì, y vẫn mang khuôn mặt dày tươi cười nói chuyện ghê tởm với nàng, mà nên ăn đậu hủ, y vẫn ăn.

Nàng càng tức càng giận, Nhậm Thương Diêu càng vui.

Phàn Ngọc Hương thể nhưng lại có cảm giác mình bị ăn gấu gao, điều này làm cho nàng càng táo bạo, mà nàng càng táo bạo, Nhậm Thương Diêu càng ăn định nàng..... Đây không được!

Phàn Ngọc Hương không thể không ép mình áp chế tính nết táo bạo, âm thầm hít sâu, ép chính mình bình tĩnh, làm như không có nghe thấy những lời hạ lưu Nhậm Thương Diêu đã nói, nàng nghĩ đến những lời Nhậm Thương Diêu vừa mới nói.

“Muốn đến thành Chính Nghĩa?” Nàng còn tưởng rằng y cứ luôn đi vào núi, là muốn trói nàng ở trong núi, thật không ngờ Nhậm Thương Diêu lại đi về hướng thành Chính Nghĩa.

Mà Phàn Ngọc Hương nghĩ đến nguyên nhân mình muốn đi thành Chính Nghĩa, khi đó nàng tuyệt sẽ không theo để Thương Diêu tự do, nhưng bây giờ.....

“Không cần đi, người muốn tự do, ta cho người.” Tên nô bất trung bất nghĩa này, Phàn Ngọc Hương nàng tiêu thụ không nổi.

Nhưng mà chờ nàng khôi phục võ công rồi, đương nhiên sẽ không bỏ qua y đơn giản như vậy, cho dù ở thâm sơn dã lâm, nàng cũng sẽ đào tên bạch nhãn lang này ra mà chém!

“Sau đó lại bị người đào ra mà chém sao?” Nhậm Thương Diêu liếc một cái liền nhìn ra ý tưởng của Phàn Ngọc Hương, còn trực tiếp vạch trần nói ra.

Nhưng Phàn Ngọc Hương không hề xấu hổ khi bị nhìn thấu, nàng hừ lạnh, cũng không phủ nhận, mắt đen âm u trừng y.

“Người nghĩ rằng ta sẽ bỏ qua cho người sao?” Nàng chắc chắn muốn thiên đao vạn quả y, cừu hận mấy ngày nay, nàng đều phải báo trở về!

Nhậm Thương Diêu đương nhiên biết Phàn Ngọc Hương ghi hận bao nhiêu, y cười lưu manh, ngón tay vuốt mặt nàng.

“Vừa hay, ta ước gì cả đời nàng đều không buông tha ta.” giọng điệu của y thực không đứng đắn, nhưng ánh mắt lại nghiêm túc.

Nghiêm túc trong mắt y làm cho Phàn Ngọc Hương sửng sốt, ngực lại dâng lên hoảng loạn xa lạ mà lại quen thuộc, nhưng Phàn Ngọc Hương đã quen bỏ qua, nàng hất tay y ra, quay đầu nhìn về phía trước, không muốn để ý y.

Con người Nhậm Thương Diêu lóe lên, cũng không mở miệng nữa.

Hai người khôi phục an tĩnh, chỉ còn lại tiếng vó ngựa lộc cộc.

“Vì sao?” Hồi lâu, Phàn Ngọc Hương đột nhiên lên tiếng.

Một câu không đầu không đuôi, nhưng Nhậm Thương Diêu cũng hiểu được ý của nàng. Vì sao không ngoan ngoãn làm nô của nàng? Vì sao..... Thích nàng?

“Là nàng dạy ta làm người.” Nếu y vẫn là thú, y sẽ không hiểu được cái gì là tình cảm, nhưng nàng dạy y nhiều lắm, làm cho y chỉ có thể nhìn nàng.

Trừ nàng, ai cũng không thể lọt vào mắt y, không hâm nóng được tâm y.

Ngực y mang bùa hộ mệnh nàng cho, bùa hộ mệnh kia không chỉ khóa hồn y, còn có tâm của y, một khắc y nhận lấy tấm bùa hộ mệnh kia, y đã không cam lòng làm nô nữa.

“Cho nên, nàng phụ trách.” Y vô lại bỏ xung một câu, khóe môi cong lên, mắt vàng lại tràn đầy thú tính.

Phàn Ngọc Hương đưa lưng về phía y nên không phát hiện, bằng không nàng sẽ biết mình đường từ đầu đến cuối luôn luôn là một con thú hung dữ chỉ cắn người, lại là loại hung thú có được dục vọng của con người, mà bây giờ con thú hung này muốn ăn nhất là chủ tử nàng đây.

Nàng là con mồi y muốn nhất..... ánh mắt của y nhanh chóng quét qua khát vọng tham lam.

Phụ trách cái rắm! Phàn Ngọc Hương thực sự xúc động muốn tát Nhậm Thương Diêu hai cái. Bạch nhãn lang đang cười nhạo nàng tự làm bậy sao? Nhưng nghĩ đến ánh mắt nghiêm túc của Nhậm Thương Diêu vừa rồi..... Nàng mím môi.

Chấp nhất trong mắt Nhậm Thương Diêu dọa đến nàng, làm cho nàng không thể không nhìn thẳng. Mím môi cánh hoa, nàng lạnh lùng nói: “Ta chỉ xem ngươi là nô.”

Luôn luôn là vậy, nàng quen sự tồn tại của Nhậm Thương Diêu, bởi vì y là nô của nàng, còn chuyện khác, thích gì đó, cho tới bây giờ nàng đều không nghĩ đến.

Lúc này nàng cố chấp cho rằng, nàng chắc chắn sẽ không thích Nhậm Thương Diêu, làm sao nàng có thể thích nô của mình?

“Ta biết.” Nhậm Thương Diêu rõ ràng hơn ai hết, nhưng vậy thì sao? Ít nhất bây giờ Phàn Ngọc Hương đã biết, y sẽ không làm nô của nàng nữa, hơn nữa mười hai năm này, nam nhân thân cận với nàng nhất chỉ có y, y biết tương lai cũng vậy, bên cạnh nàng chỉ có thể là y!

“Vậy bây giờ xem ta là nam nhân đi.” Y cúi đầu nói bên tai nàng, lặng lẽ thu cánh tay lại như khóa nàng vào trong ngực, sau đó gần từng tiếng, phẳng phất như muốn khắc vào lòng nàng.

“Một người, nam nhân thích nàng.”

Xem Nhậm Thương Diêu là nam nhân – đây là chuyện Phàn Ngọc Hương chưa bao giờ nghĩ tới, Nhậm Thương Diêu trong lòng nàng luôn luôn là vật sở hữu, ham muốn chiếm hữu tràn đầy chưa từng nghĩ tới vấn đề giới tính, Nhậm Thương Diêu chính là nô của nàng.

Cho nên cho dù lửa thân thay quần áo trước mặt Nhậm Thương Diêu, Phàn Ngọc Hương cũng không cảm thấy có chuyện gì, Nhậm Thương Diêu tên nô này không dám làm gì nàng..... Được rồi, sau khi bị bắt đi, nàng không thể không thừa nhận nàng quá ngây thơ rồi.

Về phần thích, nam nhân thích nàng nhiều lắm.

Cho dù ác danh của Phàn Ngọc Hương lan xa, nhưng nữ nhân Tuyết Tầm Quốc người nào không cường hãn? Nữ nhân không cường hãn có còn là nữ nhân của Tuyết Tầm Quốc sao?

Chỉ có thể nói nam nhân Tuyết Tầm Quốc bị hãn nữ ngược đãi quen rồi, rất nhu nhược bọn họ sẽ cảm thấy không thú vị đâu!

Hơn nữa trọng điểm là – dung mạo của Phàn Ngọc Hương thật sự rất hấp dẫn nam nhân Tuyết Tầm Quốc.

Phàn Ngọc Hương giống như thuốc phiện chắc chắn là sự lựa chọn tốt nhất trong Phàn gia tứ tỷ muội, cho dù bộ dáng Phàn Ngọc Hương bé bỏng nhu nhược là giả, nhưng lại thỏa mãn được tâm lý của các nam nhân trường kỳ bị nữ nhân Tuyết Tầm Quốc áp bức.

Trước khi Phàn Ngọc Hương tới tuổi cập kê, người tới cửa tự tiến cử muốn trở thành trượng phu của Phàn Ngọc Hương đã xếp đầy các phổ lớn ngõ nhỏ ở thành Tuyết U, bởi vậy hôn sự của Phàn Ngọc Hương không khiến cho Phàn gia lão thái quân lo lắng nhất.

Mà ánh mắt của Phàn Ngọc Hương rất cao, trước mắt còn chưa có nam nhân nào có thể lọt vào mắt nàng, ở trong lòng nàng, nam nhân chân chính nên giống cha nuôi của nàng, nam nhân kém Ủy Phạm Thiên, nàng sẽ không thèm nhìn.

Về phần Nhậm Thương Diêu..... cho tới bây giờ Phàn Ngọc Hương không xếp y vào danh sách người sẽ trở thành trượng phu của mình, ở trong lòng nàng, Nhậm Thương Diêu chính là nô của nàng – chỉ thuộc về nàng, ai cũng không thể cướp.

Nhưng mà, sau khi Nhậm Thương Diêu nói thích nàng, vài ngày nay, Nhậm Thương Diêu động bất động liền đụng chạm đã man cán cán hôn hôn, nàng mới hoảng hốt hiểu được, Nhậm Thương Diêu đã sớm thoát khỏi lòng bàn tay của nàng.

Nàng nhớ tới khí lực Nhậm Thương Diêu kiềm trụ nàng, còn có nụ hôn ngang ngược, thế nào cũng tránh không ra, trốn không được..... lần đầu tiên nàng biết thì ra khí lực của nam nhân lớn như vậy.

Phàn Ngọc Hương không ngu, sao lại không nhận ra dục vọng trong mắt Nhậm Thương Diêu, nhất là lúc hôn nàng, ý chí chiếm đoạt mãnh liệt trong mắt Nhậm Thương Diêu làm cho nàng kinh hãi, mà y cũng không để ý nàng nhìn thấy, thậm chí có thể nói là y muốn nói rõ với nàng, dục vọng của y đối với nàng – luôn cứng rắn để nàng biết rõ ràng.

Thiếu nội lực, nàng căn bản không đánh lại được y, y có thể dễ dàng làm bất cứ chuyện gì với nàng, thậm chí nàng đã chuẩn bị tâm lý..... Một lần lại một lần hôn cuồng nhiệt luôn làm cho nàng run sợ lại hoảng hốt.

Chính là, nàng quật ngạo giấu giếm đi, nhưng trong lòng đã sớm tràn đầy phòng bị.

Nhưng mà, ngoài hôn nàng, Nhậm Thương Diêu lại chưa làm chuyện gì khác, rõ ràng dục vọng trong mắt rõ ràng như vậy, nhưng y lại không đụng vào nàng, là vì..... Y thích nàng sao?

Phàn Ngọc Hương không hiểu lắm, đời này chưa thích ai, cũng không biết tư vị của thích là như thế nào.

Đối với Nhậm Thương Diêu, nàng luôn luôn có ham muốn chiếm hữu cường đại, về phần thích hay không, cho tới bây giờ nàng không có nghĩ đến.

Phàn Ngọc Hương không nhịn được nhìn về phía Nhậm Thương Diêu.

Bởi vì sơn đạo rất quanh co, Nhậm Thương Diêu dứt khoát xuống ngựa, dắt ngựa đi, mà Phàn Ngọc Hương vẫn thoải mái ngồi trên lưng ngựa. Tuy rằng không làm nô của nàng nữa, nhưng Nhậm Thương Diêu đã sớm quen hầu hạ tốt cho nàng, chưa từng muốn nàng xuống ngựa đi bộ.

Ánh sáng xuyên qua tán cây dừng lại trên bề vai rộng lớn của Nhậm Thương Diêu, lúc này Phàn Ngọc Hương mới phát hiện Nhậm Thương Diêu không chỉ cao lớn, bề vai cũng thực dày, bước chân trầm ổn không tiếng động, từ mặt bên nhìn qua, ngũ quan của y rất sắc, lông mi rất dài, tóc màu cọ dưới ánh sáng phẳng phát như tỏa hòa quang, có cảm giác lông xù.

Nhậm Thương Diêu đột nhiên dừng chân lại, nhíu mày nhìn về phía Phàn Ngọc Hương.

Phàn Ngọc Hương sửng sốt, lúc này mới nhận ra mình thế mà lại vươn tay sờ đầu của y..... Ách, làm sao nàng có thể.....

Phàn Ngọc Hương nhanh chóng rút tay về.

“Ách..... Trên đầu người có thứ bẩn.” Nàng xấu hổ nói xong, ánh mắt dao động, lần đầu tiên trong đời có cảm giác chột dạ.

Phàn Ngọc Hương cũng không hiểu sao mình có thể sờ qua, nhưng cảm xúc mềm mại trong lòng bàn tay vẫn y nguyên, khác với ngũ quan tăng ngũ cương nghị của y, tóc của y lại mềm mại như tơ, một chút cũng không làm đau tay.

“À.” Nhậm Thương Diêu thú vị nhìn Phàn Ngọc Hương. Đây là lần đầu tiên thấy nàng chột dạ, nhưng y không vạch trần nàng, thậm chí còn chuyển đỉnh đầu dựa vào nàng, “Còn thứ gì bẩn nữa không?”

Đừng tưởng rằng nàng nghe không ra ý cười trong giọng nói của y, nàng xấu hổ trừng y, mắt húng đẫy đầu của y ra.

“Tránh ra!”

Nhậm Thương Diêu cong khóe miệng, tiếp tục trêu chọc nàng, “Ta không để ý nàng sờ sảng.”

“Ai ăn đậu hủ của người!” Phàn Ngọc Hương trừng mắt. Nàng chỉ sờ tóc mà thôi, so với y không ba thì năm động tay động chân, còn có vài nụ hôn chết tiệt kia là sao?

Mặc dù bị giáo huấn vài lần, Phan Ngọc Hương không thể không ôm hận buông tha chuyện lưu lại ký hiệu, nhưng mà nàng còn nhớ cảm giác miệng bị cắn vừa sưng vừa tê.

Ngay cả bây giờ, cho dù Nhậm Thương Diêu đi xuống dắt ngựa, nàng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ muốn cưỡi ngựa đào tẩu, bản lãnh của Nhậm Thương Diêu là nàng dạy dỗ, nàng biết mình trốn không thoát.

Hơn nữa làm không tốt bị bắt lại lại là một lần cắn hôn dã man, Phan Ngọc Hương không muốn lấy thân phạm hiểm, môi của nàng thật vất vả với hết sưng.

Nghĩ đến miệng mình sưng mấy ngày, Phan Ngọc Hương không nhịn được lại oán hận mà trừng Nhậm Thương Diêu một cái. Nàng thực sự dưỡng ra một con sói cắn chân mình!

Nhậm Thương Diêu để nàng trừng, y thích nàng như vậy, cảm xúc của nàng vì y mà dao động, cho dù tức giận cũng tốt, ánh mắt của nàng sẽ lưu lại trên người y.

Nhậm Thương Diêu đưa tay lên mặt Phan Ngọc Hương.

“Làm cái gì!” Phan Ngọc Hương vươn tay muốn hất ra, lại bị bắt lấy, nàng lập tức nhú mày, “Nhậm Thương Diêu, ngươi muốn làm gì! Buông.....”

Lời còn lại lúc nhìn thấy thứ trên tay Nhậm Thương Diêu đều dừng lại.

Khi bắt lấy cổ tay nàng, Nhậm Thương Diêu dùng một tay kia lấy một phiến lá nhỏ mắc trên tóc nàng.

“Tóc nàng dính lá cây,” Còn mang tới trước mắt Phan Ngọc Hương, quơ quơ, “Này, ta không nói dối.”

Phan Ngọc Hương trừng mắt nhìn phiến lá trên tay Nhậm Thương Diêu, lại trừng mắt nhìn ánh mắt chế nhạo của y.

Tên thói tha này chắc chắn là cố ý ! Phan Ngọc Hương bỏ tay y ra, quay mặt không để ý tới y.

Nhậm Thương Diêu lại đột nhiên vươn tay đụng vào mặt nàng.

Phan Ngọc Hương lập tức táo bạo, “Nhậm.....”

“Chán ghét ta như vậy sao?” Nhậm Thương Diêu hỏi nàng, con ngươi màu vàng thâm mà trầm, “Nhưng nàng biết không? Ta tình nguyện bị nàng chán ghét, cũng không muốn bị nàng bỏ qua.”

Phan Ngọc Hương kinh ngạc nhìn y, tâm tình táo bạo đột nhiên hoảng một chút, thậm chí còn hơi vô thức, y như vậy làm cho nàng thực không quen.

“Ngươi.....” Muốn mở miệng nói cái gì đó, thậm chí muốn dựng thẳng lông mày, dùng thái độ hung ác nói chán ghét, nhưng thực sự chán ghét sao? Phan Ngọc Hương cũng sờ.

Nàng phát hiện tuy hành vi của Nhậm Thương Diêu làm cho nàng nổi giận, làm cho nàng tức giận đến muốn làm thịt y, Nhưng mà chán ghét..... hình như nàng thực sự không nghĩ đến.

Vậy nàng chán ghét Nhậm Thương Diêu sao? Nàng tự hỏi trong lòng.

Lại kinh ngạc phát hiện không có! Bị Nhậm Thương Diêu tên bạch nhãn lang này phản bội, uy hiếp, sỗ sàng, nàng phẫn nộ, phát điên, muốn chém y, nhưng chỉ như vậy, lại không chút thống hận hay chán ghét.

Đây hoàn toàn không phù hợp với tính nết của nàng, nếu người nào giống đối xử với nàng như Nhậm Thương Diêu, chắc chắn nàng sẽ làm người nọ sống không bằng chết, nhưng đối với Nhậm Thương Diêu..... hình như nàng không thực sự muốn mạng của y, vì sao?

Phảng phất có đáp án ẩn ẩn hiện lên, nhưng Phan Ngọc Hương không hiểu tình yêu vẫn không phát hiện.

Nhìn ánh mắt hoang mang của Phan Ngọc Hương, con ngươi Nhậm Thương Diêu hơi lóe, khuôn mặt từ từ dựa sát vào nàng, cánh môi chậm rãi tới gần nàng, sắp dán lên phiến môi ngọt ngào kia, rừng cây lại đột nhiên truyền ra tiếng vang.

Phan Ngọc Hương lập tức hoàn hồn, thấy mặt Nhậm Thương Diêu dán lên, không chút nghĩ ngợi lập tức tát một cái.

“Nhậm Thương Diêu!” Tên thói tha này không ngờ lại muốn ăn đậu hủ của nàng.

Nhậm Thương Diêu chắc một tiếng trong lòng, xem chút nữa! Là tên khốn nào phá hư chuyện tốt của y?

Nhậm Thương Diêu khó chịu quay đầu, lúc này, vừa khéo một bóng dáng nhảy ra khỏi bụi cỏ, đánh về phía Phàn Ngọc Hương, Nhậm Thương Diêu lập tức nghiêng người bảo vệ Phàn Ngọc Hương, đá cái bóng văng phắc lên ra.

“Ngao.....” Bóng đen phát ra một tiếng khóc thét, lăn một vòng trên mặt đất, lại nhanh chóng đứng lên, tứ chi, tóc dài hỗn độn xoa lên khuôn mặt đen đúa không nhìn ra ngũ quan.

Lúc chống lại đôi mắt vàng kia, Nhậm Thương Diêu ngây ngẩn cả người.

Phàn Ngọc Hương ngồi trên lưng ngựa cũng ngạc nhiên nhìn đôi mắt màu vàng hiếm thấy của người tới, nàng nghĩ đến bộ dáng của Nhậm Thương Diêu ở trong lồng năm đó, giống hệt đôi mắt thú này như đúc.

Trước mắt, đúng là một người thú tộc!

6. Chương 6

Phàn Ngọc Hương luôn luôn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Nhậm Thương Diêu.

Nam hài trong lồng bản hề hề, trên người lại đều là máu và vết thương, nhưng đôi mắt vàng hi hữu kia vẫn sáng ngời như vậy, tràn ngập sức sống cùng bất tuân, đánh đập và lồng giam không khóa được dã tính mạnh mẽ hung hãn của y, đó là con thú một mãnh thú – cho dù y khoác lớp da nhân loại.

Từ ánh mắt đầu tiên Phàn Ngọc Hương đã bị hấp dẫn, bởi vì mắt vàng không khuất phục, dường như tuyên cáo chỉ cần để y giãy thoát khỏi lồng giam, những người khi nhục y đều sẽ chết dưới lợi trảo của y.

Điều này làm cho Phàn Ngọc Hương vốn không có mấy hứng thú với việc mua nô lệ lại nổi lên hứng thú, hơn nữa phải đem con thú này về nhà.

Nàng vì y mà đặt tên, tự mình dạy y, hai người dường như là cùng ăn cùng ngủ. Một ngày lại một ngày, thú tính của y dần dần rút đi, hoặc là nên nói y đã hiểu được cách che giấu, thu liễm nanh vuốt của chính mình, trừ mắt vàng đại biểu cho người thú tộc ra, y giống như một người thường.

Ngay cả Phàn Ngọc Hương cũng quên mất bộ dáng khi Nhậm Thương Diêu còn là dã thú ra sao, cho đến khi nhìn thấy người thú tộc trước mắt, mới gọi lên trí nhớ của Phàn Ngọc Hương.

Phàn Ngọc Hương đánh giá người thú tộc trước mắt, là một nữ nhân, trên người chỉ khoác da thú đơn sơ, điều này làm cho Phàn Ngọc Hương nhú mày. Thì ra người thú tộc trong truyền thuyết chưa khai hóa đã biết mặc quần áo. Trên người nữ nhân có vết thương, yết hầu gằm nhẹ cảnh giới, đồng tử nhìn chăm chú vào Nhậm Thương Diêu, dường như có chút nghi hoặc.

Nhậm Thương Diêu lại lạnh nhạt, cho dù lúc mới nhìn thấy nữ nhân này y có chút kinh ngạc, nhưng mà cũng chỉ có một chút, khuôn mặt bình tĩnh làm cho người ta không thấy rõ ý tưởng của y.

Nữ nhân đột nhiên phát ra thanh âm kỳ quái, Phàn Ngọc Hương không hiểu, nhìn thấy ánh mắt nữ nhân kia nhìn chằm chằm Nhậm Thương Diêu.

Đây là đang nói chuyện với Nhậm Thương Diêu sao? Phàn Ngọc Hương tò mò, “Nàng nói cái gì?”

“Không biết.” khẩu khí Nhậm Thương Diêu lạnh nhạt kỳ dị.

Phàn Ngọc Hương quay đầu nhìn y, nàng chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt của y, điều này làm cho nàng không thể thấy rõ y, nhưng vẫn có thể cảm giác được thái độ cự tuyệt của y, không biết vì sao, điều này làm nàng cảm thấy trong lòng hơi lạ, cảm giác như có một bức tường trong suốt bao quanh y, nàng nhìn thấy y, nhưng không được phép bước vào.

Điều này làm cho lòng Phàn Ngọc Hương hoảng hốt, nàng không thích Nhậm Thương Diêu như vậy, cảm giác như y sẽ đột nhiên cách nàng thực

Xa..... Nàng không thích!

“Nhậm.....” Phàn Ngọc Hương đang muốn mở miệng, trong rừng cây lại truyền đến tiếng động.

“Mau! Nữ nhân kia chạy bên này!”

“Mau đuổi theo! Mẹ nó, lần này thế mà lại gặp được người thú tộc, thực mẹ nó may mà! Nhưng lại là nữ, tuyệt đối không thể buông tha!”

Nữ nhân thú tộc cũng nghe tiếng động ở mặt sau, nàng lại liếc nhìn Nhậm Thương Diêu một cái, rù rù vài câu, liền nhanh chóng chạy sang bên kia.

Nữ nhân thú tộc vừa chạy, người đuổi theo cũng đang vừa lúc chạy đến.

Vừa lao ra khỏi cây cối liền nhìn thấy Nhậm Thương Diêu cùng Phàn Ngọc Hương, vài đại nam nhân ngay gần cả người.

Trên tay bọn họ đều cầm tên và đao, trên người có mùi máu khó ngửi, Phàn Ngọc Hương vừa nhìn liền biết đây là bọn buôn lậu thú, loại buôn lậu này chuyên môn kiếm ăn trong rừng, chuyên môn săn thú quý hiếm, đòi tiền cao cắt cổ.

“Thao! Lão đại, huynh xem, thế nhưng lại gặp được một nam nhân thú tộc.” Một nam nhân thấp bé, ánh mắt giống con chuột nhìn Phàn Ngọc Hương, đáng khinh liếm môi, “Còn mang tới một tiểu mỹ nhân.”

Ánh mắt ghê tởm làm cho Phàn Ngọc Hương chán ghét nhú mày, ánh mắt Nhậm Thương Diêu lại giận dữ, nhìn kỹ, phảng phất còn mang theo huyết quang.

Nam nhân được xưng là lão đại trên mặt có vết sẹo đao, gã không ngu ngốc giống thủ hạ của mình, nào có người thú tộc mặc quần áo của người, hơn nữa còn mang theo tiểu cô nương xinh đẹp..... Nam nhân không khỏi nghĩ đến lời đồn trên giang hồ.

“Hê hê — tiểu mỹ nhân, đừng sợ, ca ca sẽ đem cứu nàng ra ! Ta cái gì cũng không cần, chỉ cần tiểu mỹ nhân lấy thân báo đáp..... A.....” nam nhân mắt chuột đột nhiên che mặt, máu tươi không ngừng trào ra từ bàn tay, “Mất ta..... A a a.....”

Nhậm Thương Diêu vắt con mắt trong tay, con ngươi màu vàng lạnh như băng nhìn tên lão đại mặt sẹo.

Lão đại mặt sẹo bị nhìn đến run sợ trong lòng, có cảm giác kể tiếp chính là mình.

Thủ đoạn huyết tinh của Nhậm Thương Diêu cũng làm cho vài tên thủ hạ đứng bên cạnh lão đại mặt sẹo choáng váng, một hồi mới tỉnh lại, lập tức lấy đao bổ về phía Nhậm Thương Diêu, lão đại mặt sẹo muốn gọi bọn chúng dừng tay đã không còn kịp, bỗng chốc toàn bộ thủ hạ của gã khóc thét ngã xuống đất.

Nhậm Thương Diêu không lấy mạng của bọn họ, đều làm cho bọn họ đứt tay tàn chân, mùi máu tanh nồng đậm phiêu tán, hương vị như vậy ở thâm sơn là nguy hiểm nhất, dễ dàng hấp dẫn dã thú hung ác nhất.

Sắc mặt lão đại mặt sẹo trắng bệch, không chút nghĩ ngợi xoay người bỏ chạy, nhưng mới chạy ra một bước, gã liền cảm thấy hai chân tê rần, cúi đầu nhìn, nhận ra chân mình đã bị chặt đứt.

“A a a.....” gã lập tức kêu thảm thiết.

Sắc mặt Nhậm Thương Diêu lạnh nhạt, không để ý tới tiếng kêu thê thảm khóc thét, y xoay người nhìn về phía Phàn Ngọc Hương, mắt vàng toát ra mũi nhọn, giống như nữ nhân thú tộc vừa rồi.

Phàn Ngọc Hương sửng sốt, nhớ tới nam hài bị khóa ở trong lồng năm đó – một con thú khoác da nhân loại.

Nhậm Thương Diêu đi từng bước một tới chỗ Phàn Ngọc Hương, mắt vàng khóa chặt nàng, sau đó nâng lên tay dính máu, khẽ chạm mặt nàng, khóe môi nhợt nhạt cong lên, “Sợ sao?”

Y luôn là một con thú, sao có thể giống người, bản chất của y không thể cải biến.

Vậy nàng thì sao? Còn có thể nhận y giống năm đó sao? Dù nàng không thể nhận, y vẫn sẽ không buông nàng, không phải chỉ có nàng có ham muốn chiếm hữu, ham muốn chiếm hữu của người thú tộc so với ai cũng càng cường.

“Bắn chết!” Phàn Ngọc Hương chán ghét hất tay y ra, nâng tay lau mặt mình, nhìn thấy vết máu trên tay, nàng tức giận tát y một cái, “Nhậm Thương Diêu, ngươi dám dùng tay bắn dính máu dính vào ta!”

Nàng nổi giận, nàng yêu sạch sẽ, tuyệt không thể chịu được thứ dơ bẩn gì đó dính lên người.

Về phần câu hỏi của Nhậm Thương Diêu..... Mẹ nó, nàng sợ cái quỷ! Con thú này nàng dưỡng mười hai năm, nàng đã dám dưỡng, sẽ không sợ cái gì, hơn nữa so với sợ, nàng chú ý nhất là nàng bị tên nô chính mình tự tay dưỡng cắn ngược lại, đây mới là chuyện làm cho nàng học máu nhất!

Nhậm Thương Diêu đã sớm quen đau rát trên mặt, mà đau này, làm ắt vàng thú tính nhiễm lên dịu dàng của nhân tính, thế này y mới phát hiện tâm của y luôn luôn buộc chặt, cho dù quyết định sẽ không buông nàng, nhưng y vẫn sợ hãi, sợ nàng thất vọng, sợ nàng rời xa y, sợ nàng..... Không cần y.

Nhưng Phàn Ngọc Hương vẫn vậy, thái độ nàng đối với y không có đổi, ánh mắt nhìn y không có chán ghét hoặc sợ hãi, giống như năm đó, ở nàng trong mắt, y sinh động, mà không phải con thú.

Tâm Nhậm Thương Diêu âm áp, y nhìn kỹ Phàn Ngọc Hương còn đang nói thầm, luyến tiếc dời ánh mắt.

Một khắc nàng đưa y về nhà, thế giới của y cũng chỉ có nàng.

Nhậm Thương Diêu luôn luôn che giấu, Phàn Ngọc Hương muốn y làm người, vậy y làm, Phàn Ngọc Hương muốn y trung thành, vậy y liền cho, chỉ cần Phàn Ngọc Hương muốn, y đều cho, y luôn luôn vì Phàn Ngọc Hương mà sống.

Cho đến kia, y rốt cuộc áp chế không được tham lam trong lòng, quyết định vô đến.

Đã có thể vô đến, y cũng không triển lộ thú tính trong lòng với Phàn Ngọc Hương, lâu ngày, có đôi khi ngay cả bản thân y cũng sẽ quên con thú trong lòng mình.

Ngày sống như dã thú, y thực sự cho rằng mình đã quên.

Nhưng hôm nay gặp được nữ nhân thú tộc, trong lòng y nhắc lên cuộn sóng, tư thế ẩn núp giống dã thú gọi lên trí nhớ y đã lãng quên hồi lâu, ánh mắt như dã thú làm tỉnh lại thú tính tiềm tàng trong lòng y, thanh âm phát ra từ yết hầu kia..... xa lạ như vậy, nhưng cũng quen thuộc.

Y nghe hiểu.

Câu nói đầu tiên là “Người là ai?”

Thứ hai câu vẫn nói với y “Chạy mau!”

Thì ra, y có muốn làm người thế nào thì trong khung y vẫn chỉ là thú.

Đối mặt sự thật này, Nhậm Thương Diêu không có cảm giác e ngại gì, y luôn luôn biết bản tính của mình, nhưng Phàn Ngọc Hương không biết.

Y luôn luôn che dấu trước mặt Phàn Ngọc Hương, y biết y có thể che giấu cả đời, mười hai năm này, y luôn luôn làm như vậy, y có thể.

Nhưng mà, y đột nhiên không muốn.

Đã lộ ra dự vọng trước mặt Phàn Ngọc Hương rồi, vậy vì sao y còn muốn che giấu bản thân?

Là người hay là thú, đây đều là y chân chính.

Phàn Ngọc Hương hoàn toàn không biết ý tưởng của Nhậm Thương Diêu, nàng đang cố gắng rửa mặt và tay mình.

Ngồi xổm bên dòng suối nhỏ, nàng dùng sức xoa xoa tay, không có xà phòng, nàng đành phải dùng cánh hoa chà xát, cảm thấy mùi máu tanh khó ngửi đã không có, nàng mới dừng lại, nhưng mà mặt và tay đã bị nàng chà xát hồng một mảng.

Phàn Ngọc Hương cảm giận trừng mắt liếc Nhậm Thương Diêu một cái.

Nhậm Thương Diêu đang đốt lửa trại, vừa xử lý con mồi cùng cá mới bắt từ trong suối ra, bọn họ ngồi che nắng dưới đại thụ xanh ngắt, cành lá mọc lan tràn rậm rạp, trên cây còn có thụ động, không lớn, chỉ có thể để một người đi vào.

Phàn Ngọc Hương đã sớm phát hiện, hình như Nhậm Thương Diêu rất quen thuộc với rừng cây này, trời sắp tối, y tìm được nơi nghỉ ngơi, vị trí vừa khéo đón gió, phụ cận không có dã thú, còn có dòng suối trong suốt.

Hơn nữa sau khi gặp được nữ nhân thú tộc kia, Nhậm Thương Diêu cũng trở nên là lạ, tuy rằng thoát nhìn thực bình thường, nhưng Phàn Ngọc Hương cảm thấy không đúng, bình thường nếu nàng trông y như vậy, y chắc chắn sẽ bày ra nụ cười vô lại chán ghét.

Nhưng bây giờ, Nhậm Thương Diêu lại an tĩnh.

An tĩnh như vậy, Nhậm Thương Diêu làm cho Phàn Ngọc Hương có chút không quen, nàng nghĩ đến ban ngày khi Nhậm Thương Diêu khác thường, hình như giống khi đó, Nhậm Thương Diêu bây giờ làm cho nàng cảm thấy thực xa xôi.

Nàng không thích!

Vì sao không thích, nàng cũng nói không nên lời, nàng chính là không thích Nhậm Thương Diêu thế này, Nhậm Thương Diêu như vậy làm cho lòng nàng thực buồn, giống bị cái gì chặn lại.

Phàn Ngọc Hương mím môi, mắt húng cở hài, bỏ đôi chân nhỏ trắng nõn vào trong suối.

Mặt trăng lên, bởi vì vị trí chỗ này cao, vừa ngẩng đầu, trời đầy sao bao trùm toàn màn đêm, dường như chỉ cần vươn tay là có thể bắt lấy sao trên trời.

Rừng cây thực an tĩnh, trừ tiếng tách tách của nhánh cây bị cháy cùng tiếng suối róc rách ra, chỉ còn tiếng gió thổi.

Không chịu nổi an tĩnh như vậy, Phàn Ngọc Hương không nhịn được mở miệng, “Này, trước kia người ở nơi này?”

Đối với câu hỏi của Phàn Ngọc Hương, Nhậm Thương Diêu không ngoài ý muốn, y cũng không cảm thấy chính mình có thể giấu giếm nàng, hơn nữa cũng không có gì phải giấu diếm, y quăng nhánh cây vào đồng lửa.

“Không ngoài dự đoán thì hình như là như vậy.” giọng điệu của y thực bình thản.

Bên trong thâm sơn cũng thay đổi mấy, kỳ thực ngay từ đầu Nhậm Thương Diêu cũng không phát hiện rừng cây này là nơi trước kia y ở, lúc gặp được nữ nhân thú tộc cùng đám người đi săn, mới gợi lên trí nhớ của y.

Y nhớ khi đó y ở trong một thụ động, gần thụ động còn có dòng suối nhỏ.....

Theo trí nhớ cực tốt của mình, y không ngờ mình sẽ thực sự tìm được nơi ở trước kia, cây so với trong trí nhớ cao lớn hơn chút, thụ động đã từng cảm thấy khá lớn bây giờ lại quá nhỏ.

Mảnh đất này, y từng cảm thấy vô cùng lớn, một mình y sinh hoạt đã lâu, chưa từng gặp được tộc nhân, y cũng luôn cho rằng trên đời này có lẽ chỉ còn lại mình y là người thú tộc, không ngờ sau nhiều năm rồi đi, lúc lơ đãng trở về lại gặp được tộc nhân.

“Tộc nhân của người có ngụ ở nơi này hay không?” Phàn Ngọc Hương quay đầu nhìn Nhậm Thương Diêu, ánh lửa hắt lên tạo khoảng tối che mặt y, làm cho nàng nhìn không rõ.

“Lúc trước sao người lại bị bọn buôn người bắt?” Phàn Ngọc Hương luôn không hỏi qua chuyện trước kia của y, cũng không cảm thấy có cái gì hay để hỏi, khi đó nàng chỉ cảm thấy y là vật sở hữu của nàng, thú tộc cái gì, đều đã trôi qua, y có chủ tử nàng đây, nàng sẽ dưỡng y thật tốt.

Nhưng bây giờ nàng lại đột nhiên muốn biết, bởi vì Nhậm Thương Diêu kỳ quái..... Nàng không khỏi nhớ đến tiếng gầm thấp của nữ nhân thú tộc đối với Nhậm Thương Diêu, thấy thế nào cũng giống như đang nói chuyện với Nhậm Thương Diêu, hơn nữa nàng chắc chắn Nhậm Thương Diêu nghe hiểu.

Hình như không ngờ Phàn Ngọc Hương sẽ hỏi y chuyện trước kia, y ngược mắt nhìn Phàn Ngọc Hương, khóe miệng hơi cong lên, “Thế nào? Không phải nàng không muốn hỏi sao?”

“Đúng vậy.” Trước kia nàng hoàn toàn không có hứng thú với quá khứ của y, nhưng mà..... Nhìn nụ cười nhạt bên miệng y, nàng neho mắt, đột nhiên cảm thấy y bây giờ cười càng vô lại càng làm cho người ta chán ghét hơn trước kia, vô hình chung kéo xa khoảng cách của hai người.

Nàng không thích loại cảm giác này.

“Bây giờ ta muốn hỏi.” Nàng nâng cằm, giống như đó là điều đương nhiên.

Ánh trăng nhạt phản chiếu tại dòng suối trong suốt, cùng ánh sao sáng trên trời tôn nhau lên, chiếu rọi Phan Ngọc Hương, ngũ quan tinh xảo trắng ngà, như miếng ngọc phát ra ánh sáng dịu dàng, nhưng đôi mắt đen kia lại sáng như ánh ban mai, ở trong mắt Nhậm Thương Diêu, Phan Ngọc Hương chói mắt như thế, ngay cả ánh trăng sao sáng ngời cũng phải ảm đạm vì nàng.

Nhìn Phan Ngọc Hương như vậy, Nhậm Thương Diêu đột nhiên cảm thấy đáy lòng dậy sóng từ lúc nhìn thấy nữ thú tộc kia nháy mắt tiêu thất.

Y luôn luôn cho rằng mình không có tộc nhân, cho đến kia nhìn thấy nữ thú tộc kia mới biết được, thì ra trên đời này không phải chỉ có y là người thú tộc, vậy vì sao lúc trước y lại bị bỏ rơi nơi thâm sơn, một mình sinh tồn?

Y bị tộc nhân vứt bỏ sao? Vì sao lại vứt bỏ y? Điều này làm cho cảm xúc của y xao động.

Nhìn Phan Ngọc Hương, đột nhiên y cảm thấy dù đáp án là gì, đều không xong, bởi vì y chỉ nên để ý cô gái trước mắt này, nàng là thế giới của y, tín ngưỡng của y.

Nàng là điều duy nhất y muốn có được.

Nhậm Thương Diêu nở nụ cười, nụ cười lần này không còn lạnh nhạt, mà là chân chính tươi cười, ánh mắt dịu dàng say lòng người nhìn Phan Ngọc Hương, nhu tình như vậy làm cho Phan Ngọc Hương ngẩn ra, sau đó cảm giác ngăn cách với Nhậm Thương Diêu cả một ngày nay nháy mắt biến mất, không biết thế nào, Phan Ngọc Hương đột nhiên cảm thấy tâm tình vui lên.

“Lúc bắt con mồi, bị bọn buôn người phát hiện.” Nhậm Thương Diêu trả lời nàng, “Đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy người giống ta, ta còn tưởng là đồng loại.”

Ai biết đó là người muốn đi săn y.

Phát hiện y bọn buôn lậu vô cùng hưng phấn, dùng tất cả các thủ đoạn để bắt y, trong quá trình bị săn, y bị thương rất nhiều, hơn nữa sau khi bị bắt bị ngược đãi, cho dù qua rất nhiều năm, những y vẫn cứ nhớ.

Bởi vậy bọn buôn người này, y ghét cay ghét đắng, đây cũng là lý do y dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy để đối phó với đám người buôn lậu đó, nữ thú nhân bị săn kia làm cho y nghĩ đến mình năm đó.

Nhưng Nhậm Thương Diêu nghĩ, y vẫn may mắn, bởi vì nếu không bị bọn buôn người bắt, sao y có thể gặp được Phan Ngọc Hương?

“Về sau ta bị bọn buôn người dùng bẫy bắt lấy, dùng thiết liên nhốt tại trong lồng, sau đó bị đưa đến chợ nô lệ, lại gặp được nàng.” Nói đến chữ “Nàng”, giọng nói Nhậm Thương Diêu trầm mà mềm mại, phẳng phất như gọi người trong lòng.

Phan Ngọc Hương đột nhiên cảm thấy tim mình nảy mạnh lên, phản ứng này giống như khi nhìn thấy ánh mắt sâu thẳm lúc Nhậm Thương Diêu nói với nàng rằng “Phan Ngọc Hương, ta muốn nàng!”, hơn nữa lần này càng nghiêm trọng, nàng lại cảm thấy hai má có chút nóng lên.

Phan Ngọc Hương không được thoải mái quay mặt đi, cúi đầu nhìn dòng suối, lại nhận ra tim mình không hiểu sao lại đập nhanh, thậm chí còn mặt đỏ !

Đây là chuyện gì? Phan Ngọc Hương bị phản ứng kỳ lạ của mình dọa, nàng hoảng loạn, nhưng lại nghĩ mình hoảng cái gì? Sao nàng lại giống như tiểu cô nương gặp mối tình đầu vậy, quả thực chẳng hiểu ra làm sao!

Sợ bị Nhậm Thương Diêu phát hiện nàng khác thường, nàng vội trấn định, tiếp tục hỏi: “Trước kia người không ở với tộc nhân sao?”

“Không, ta luôn luôn một mình.” Nhậm Thương Diêu nhìn bóng lưng Phàn Ngọc Hương, bắt lấy vẻ kinh hoảng trong mắt nàng khi nàng quay mặt đi, mắt vàng lóe sáng, y không tiếng động đi tới chỗ nàng.

Phàn Ngọc Hương không phát hiện, nàng vẫn đắm chìm trong phản ứng quá dị của mình, nàng vuốt ngực mình, thịch thịch thịch..... Vì sao lại đập nhanh như vậy?

Mà nghe được lời Nhậm Thương Diêu nói, Phàn Ngọc Hương sửng sốt. Nàng không ngờ hồi nhỏ y lại một mình một người sinh tồn ở trong núi, hôm nay nhìn thấy nữ thú tộc kia..... Y có thể muốn gặp tộc nhân của mình hay không?

Nghĩ vậy, Phàn Ngọc Hương không nhịn được hỏi, “Tộc nhân của người hửn là cũng ở tại ngọn núi này, người muốn đi tìm sao?”

“Không.”

Thanh âm trầm thấp đột nhiên xuất bên tai nàng, nàng bị dọa. Y tới khi nào?

Lúc Phàn Ngọc Hương sửng sốt, hai cánh tay hữu lực từ phía sau ôm lấy nàng, nàng không chút nghĩ ngợi, thói quen nổi giận.

“Nhậm Thương Diêu, người làm cái gì.....”

“Nàng cảm thấy ta còn có thể trở về sao?”

Cúi đầu hỏi làm cho Phàn Ngọc Hương ngừng phát giận, động tác giãy dụa cũng dừng lại, mà Nhậm Thương Diêu lại nhân cơ hội này dán lên thân thể nàng, hai tay ôm eo, cầm đế vai nàng, môi dán lên gò má mềm mại của nàng.

Thân thể Phàn Ngọc Hương cứng lại, mặc cho Thương Diêu nói bên tai nàng: “Ta đã không còn là người thú tộc chân chính.”

Cho dù bản chất của y vẫn là thú, nhưng cũng không giống, y không thể quay về với cuộc sống đơn thuần kia nữa.

Thanh âm khàn khàn nghe vào trong tai Phàn Ngọc Hương, cô đơn thờ dài, làm cho nàng mềm lòng, nàng rũ mắt, mặc y ôm nàng, lồng ngực ấm áp dán lên lưng nàng, tiếng tim đập nhẹ nhàng của y chấn động nàng.

Nhậm Thương Diêu mỉm cười, biết chủ tử của y lại mềm lòng, rõ ràng là một người kiêu ngạo như vậy, nhìn như không tốt ở chung, nhưng y biết lòng của nàng so với ai cũng càng mềm.

Ôm nàng, hương thơm ngát quen thuộc mê hoặc tâm y.

Khi đó y bị nhốt trong lồng giam, thứ hấp dẫn y đầu tiên chính là mùi trên người nàng, nàng luôn luôn nghĩ điểm tâm nàng mang đến hấp dẫn y. Kỳ thực không phải, là mùi hương trên người nàng, còn có ánh mắt sạch sẽ không chứa chút khinh bỉ và tham lam kia hấp dẫn y.

Ở trong mắt nàng, y không phải là ác thú, không phải là một súc sinh, mà là một người.

Nhậm Thương Diêu dán lên gò má của nàng, nàng cảm giác được hơi thở nóng rực của y thổi phất lên mặt, sau đó nàng nghe được y nhẹ giọng nói: “Ta chỉ cần có nàng là tốt rồi.”

Một câu rất nhẹ, Phàn Ngọc Hương lại có thể nghe ra sự nghiêm túc trong lời nói của y, sự nghiêm túc kia làm cho tâm nàng rung động, phảng phất như bị cái gì đó gõ một chút.

Nàng cúi đầu, nước suối trong suốt chiếu rọi hình ảnh hai người, cánh tay ôm chặt nàng như muốn khảm nàng thật sâu vào lòng, mà ánh mắt Nhậm Thương Diêu nhìn nàng chuyên chú thâm thúy như vậy, không biết vì sao lại làm cho nàng không thể thờ ơ nữa.

Mà tim của nàng lại đập thành thịch, không ngừng tăng nhanh, lại nhanh hơn.

“Vì sao?” Phàn Ngọc Hương hoang mang, vì sao y chấp nhất với nàng như vậy?

Nhậm Thương Diêu thắt chặt hai tay, vùi mặt vào hốc cổ nàng, cánh môi cọ lên làn da mềm mại, như trung khuyến khát cầu ấm áp của chủ nhân, “Bởi vì, nàng là thế giới của ta.”

Lần đầu tiên y cảm nhận được ầm áp là nàng cho, mà khi bùa hộ mệnh đeo lên ngực y, là lần đầu tiên cũng là lần duy nhất y động lòng, còn có rất nhiều rất nhiều..... Mọi cảm xúc của y đều do nàng mang lại.

Nàng dạy cho y tất cả, làm cho y chỉ có thể nhìn thấy nàng, làm cho y thích nàng như vậy.

Phàn Ngọc Hương trầm mặc, nhưng tâm đã không còn bình tĩnh. Nghe tiếng tim đập thình thịch của Nhậm Thương Diêu, cho dù Nhậm Thương Diêu không nói ra miệng, nhưng nàng lại nghe thấy được, một tiếng lại một tiếng như đang nói thích nàng, làm cho nàng tâm hoảng ý loạn.

Không giống như lúc đầu nàng nghe thấy y nói thích nàng, hình như nàng đã không còn kháng cự.....

Dưới ánh trăng, phảng phất có một số việc, tại một khắc này, đã thay đổi.

Phàn Ngọc Hương mất ngủ.

Nằm trong thụ động, nàng trợn mắt đến hừng đông, thế nào cũng không ngủ được, đây là lần đầu tiên.

Phàn Ngọc Hương vốn vô tâm, ăn ngon ngủ ngon, mất ngủ chuyện này xưa nay chưa từng xảy ra.

Nhưng hôm qua, nàng kích động tránh đi ôm ấp của Nhậm Thương Diêu, cúi đầu vội vàng nói một câu “Mệt mỏi, ta muốn ngủ”, sau đó trốn vào thụ động, từ đầu đến cuối cũng không dám nhìn về phía Nhậm Thương Diêu.

Rất giống chạy trốn chết.

Vào thụ động, nàng cũng không hiểu mình hoảng cái gì, chỉ cảm thấy mặt nóng, quá nóng, tim đập thật nhanh, thật nhanh.....

Giống như có đáp án càng lúc càng rõ ràng, dường như là miêu tả sinh động, Phàn Ngọc Hương có chút sợ hãi đáp án đó, nàng không cho chính mình nghĩ nhiều, cũng không dám nghĩ nhiều, ép mình nhắm mắt ngủ, nhưng trong đầu lại luôn hiện lên lời nói của Nhậm Thương Diêu, hơi ấm của y còn lưu lại, như còn có thể cảm nhận được độ mạnh yếu của cánh tay y, còn có tiếng tim đập của y, luôn luôn vang lên bên tai nàng.

Phàn Ngọc Hương kinh hãi mở to mắt, trong thụ động chỉ có mình nàng, nàng không nhìn được lối đi, vùng trộm nhìn ra ngoài thụ động, Nhậm Thương Diêu an vị dưới tàng cây, đã qua nửa đêm, lửa vẫn sáng.

Y thủ đêm, cũng thủ nàng.

Nếu trong dĩ vãng, Phàn Ngọc Hương sẽ cảm thấy đây là đương nhiên, Nhậm Thương Diêu là nô của nàng, vốn nên đối với nàng như vậy, mà lúc này nàng lại nhận ra mình không thể cho rằng như vậy nữa, nàng đột nhiên phát hiện điều Nhậm Thương Diêu làm dường như đã vượt qua việc một tên nô nên làm.

Nàng vốn chỉ yêu cầu Nhậm Thương Diêu trung thành, nhưng Nhậm Thương Diêu lại làm càng nhiều, y biết tất cả mọi sở thích của nàng, mặc kệ nàng nói cái gì, y sẽ làm tất cả.

Nàng thích ăn thịt, Nhậm Thương Diêu tự nướng thịt cho nàng, nàng sợ nóng lại không muốn sờ, Nhậm Thương Diêu liền xé thịt thành từng khối từng khối đốt nàng ăn, nàng quen quay đầu liền thấy y, cho nên y luôn đứng ở nàng phía bên phải bảo vệ nàng.

Đám cưới của đại tỷ, nàng thấy đại tỷ lôi kéo Nhậm Thương Diêu đến một góc nói chuyện, nàng cảm thấy không có gì, không để ở trong lòng, nhưng kỳ thực trong lòng luôn luôn để ý, hôm sau thừa dịp Nhậm Thương Diêu không theo bên người, nàng lập tức tìm đại tỷ, hỏi đại tỷ nói cái gì với Nhậm Thương Diêu.

Phàn Ngọc Lâm không trả lời nàng, chỉ nhíu mày cười hỏi nàng, “Muội thì sao? Muội xem Nhậm Thương Diêu làm cái gì?”

Phàn Ngọc Hương không chút nghĩ ngợi đáp, “Đương nhiên là nô của muội.”

“À.” Phàn Ngọc Lâm vuốt cằm, nhìn chằm chằm tứ muội nhà mình, “Thật là như vậy?”

“Bằng không thì sao?” Nàng hỏi trở lại, mắt hứng nhìn đại tỷ. Rõ ràng là nàng hỏi tỷ ấy, “Rốt cuộc tỷ nói với A Diêu cái gì?”

Phàn Ngọc Lâm cũng không chọc tính tình tứ muội nhà mình.

“Sao muội không tự mình hỏi y.” Sau đó lại bổ sung một câu, “Lão Tứ, tỷ chưa từng thấy chủ tử này có ham muốn chiếm hữu với nô của mình nặng như vậy, muội không biết là mình có vấn đề sao?”

Thật sự không nhìn nổi nữa, nàng không nhịn được muốn đánh thức tứ muội nhà mình.

Có mắt đều nhìn ra được, Phan Ngọc Hương quả thực là giữ Nhậm Thương Diêu quá chặt, như là rất sợ Nhậm Thương Diêu chạy trốn.

Hai người này, đến bây giờ cũng chưa có kết quả, một cái không dám hành động, một cái cố chấp nhận định đối phương chính là nô, Phan Ngọc Lâm thật sự không nhìn nổi nữa, không nhịn được nhúng tay.

Nhưng Phan Ngọc Hương lại nghe không ra thâm ý của Phan Ngọc Lâm.

Nàng có vấn đề gì? Nhậm Thương Diêu thuộc về nàng, nàng có ham muốn chiếm hữu mạnh với thứ mình sở hữu vật là chuyện bình thường, mà Nhậm Thương Diêu đối tốt với nàng là điều hiển nhiên.

Nhưng bây giờ nàng lại biết Nhậm Thương Diêu đối tốt với nàng, không chỉ đơn thuần là trung thành, mà là.....

Phan Ngọc Hương, ta thích nàng.

Tâm Phan Ngọc Hương áy náy, nàng vuốt ngực mình, mê hoặc.

Y không xem nàng là chủ tử..... còn nàng thì sao?

Phan Ngọc Hương mê hoặc, sau đó, nàng ngủ mất.

Lúc ánh nắng mỏng manh dâng lên, Phan Ngọc Hương dường như là trờng mắt. Nàng thê mà lại mất ngủ, hơn nữa cả đêm đều suy nghĩ về Nhậm Thương Diêu..... Nàng làm sao vậy?

Phan Ngọc Hương vô tâm lần đầu bối rối.

Lúc nàng đang xoa đau đầu lại phát hiện không khí quanh mình không đúng, nàng nhú mào, đang muốn bước ra thụ động lại nghe Nhậm Thương Diêu lên tiếng.

“Đừng đi ra.”

Phan Ngọc Hương dừng lại, nàng thấy được.

Một người lại một người thú tộc mắt vàng không biết đã vây quanh bốn phía từ khi nào, mà đầu lĩnh chính là nữ thú tộc gặp được ngày hôm qua, nhưng lần này nữ thú tộc lại dùng hai chân đi đường. Không chỉ nàng, các người thú tộc khác cũng vậy.

Bọn họ ẩn sau cây cối, đi ra, mấy cặp mắt vàng khóa lên hai người.

Phan Ngọc Hương hiểu được, bọn họ bị bao quanh.

7. Chương 7

Phan Ngọc Hương nghĩ, trên đời này hẳn là không có ai sẽ có kinh nghiệm bị hơn mười người thú tộc vây quanh đi? Nghe đồn người thú tộc có thể một địch trăm, như vậy, hơn mười người thú tộc có thể được coi là thiên quân vạn mã không?

Hơn nữa Phan Ngọc Hương cảm nhận được, địch ý của người thú tộc không phải nhằm vào Nhậm Thương Diêu, mà là nàng.

Nhậm Thương Diêu cũng nhận ra, y lạnh mặt, đứng ở trước cây, ánh mắt sát khí thích huyết.

Y sẽ không để cho đám người thú tộc này thương tổn Phan Ngọc Hương, cho dù bọn họ là tộc nhân của y.

Đang lúc không khí hết sức căng thẳng, Phan Ngọc Hương lại đột nhiên nhảy xuống thụ động.

“Ngao!” nữ thú tộc đầu lĩnh nhìn Phan Ngọc Hương phát ra tiếng gầm nhẹ, trong mắt tràn đầy địch ý.

Nhậm Thương Diêu nhanh chóng che phía trước Phàn Ngọc Hương, ánh mắt cảnh cáo nhìn nữ thú tộc kia, rồi nói với Phàn Ngọc Hương: “Không phải bảo nàng đừng xuống dưới rồi sao!”

Ngữ khí trách cứ khiến cho Phàn Ngọc Hương nhú mày, nàng mắt hững hờ kéo Nhậm Thương Diêu ra phía sau, đã quên chính mình bây giờ không có võ công, nàng đứng ở phía trước Nhậm Thương Diêu, giống như đang bảo hộ, mà miệng lại không nói.

“Khẩn trương cái gì? Bọn họ thật sự muốn công kích thì đã sớm phác lên.” Sau đó nàng nhìn nữ thú tộc kia.

“Này, các người tìm Nhậm Thương Diêu đi? Hừ, lúc trước để y một mình trên núi, bây giờ tìm đến y làm gì?”

Lúc trước không cần Nhậm Thương Diêu, bây giờ thấy nàng nuôi Nhậm Thương Diêu tốt như vậy, muốn mang về sao? Không có cửa đâu!

Nhìn Phàn Ngọc Hương như gà mái bảo hộ gà con, Nhậm Thương Diêu dở khóc dở cười, nhưng trong lòng lại tràn ngập lo lắng, bóng lưng bé bỏng rõ ràng chỉ tới y ngực, nhưng giờ phút này lại cường đại như vậy, mà lời của nàng..... Đây là bất bình vì y sao?

Nhậm Thương Diêu cảm thấy tâm mình trong nháy mắt nhuộm thành nước, vì sao nàng luôn có thể làm cho y bất ngờ, làm cho ánh mắt của y càng lúc càng không rời được nàng, làm cho y càng lúc càng muốn có được nàng.

Nhậm Thương Diêu cong khóe môi, đi đến bên cạnh Phàn Ngọc Hương, ánh mắt phiếm cười nhìn thẳng nàng, “Nàng nói, bọn họ không hiểu.”

Ý cười trong mắt Nhậm Thương Diêu làm cho Phàn Ngọc Hương không được thoải mái. Sao lại dùng loại ánh mắt kỳ quái này nhìn nàng! Nàng mới không vì y mà nói chuyện, nàng, nàng chỉ là.....

Chỉ là cái gì, Phàn Ngọc Hương cũng không nói nên lời, nhưng ánh mắt Nhậm Thương Diêu lại làm cho nàng bối rối, cuối cùng, nàng chỉ có thể chật vật trừng y một cái, khó chịu nói, “Người biết cách khai thông với bọn họ đúng không? Đi! Tường thuật lời của ta lại cho bọn họ nghe!”

Phàn Ngọc Hương mới nói xong, nữ thú tộc đột nhiên nhìn bọn họ trầm thấp gầm vài tiếng, Nhậm Thương Diêu không khỏi nhìn về phía nữ thú tộc.

Phàn Ngọc Hương lập tức hỏi: “Nàng nói cái gì?”

Nhậm Thương Diêu nhú mày, chần chờ một lát mới mở miệng, “Nàng nói chúng ta đi cùng bọn họ.”

Không biết thế nào, Nhậm Thương Diêu có cảm giác quỷ dị, hình như nữ thú tộc này nghe hiểu lời Phàn Ngọc Hương nói, nhưng điều này làm sao có thể.....

Phàn Ngọc Hương nhú mày.

“Vậy đi thôi.” Sau đó Phàn Ngọc Hương nâng cằm lên hừ hừ, “Xem xem bọn họ muốn làm gì! Này, dẫn đường đi!”

Một câu cuối cùng là nói với nữ thú tộc.

Nữ thú tộc liếc Phàn Ngọc Hương một cái, lập tức mang nhóm thú tộc xoay người đi về phía trước.

Phàn Ngọc Hương lập tức theo sau.

Nhậm Thương Diêu biết mình ngăn cản không được quyết định của Phàn Ngọc Hương, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đuổi kịp, y đi bên cạnh Phàn Ngọc Hương, vừa khéo đứng ở góc độ có thể ngăn được tập kích.

Phàn Ngọc Hương liếc y một cái, “Này, nữ nhân kia hình như nghe hiểu lời ta nói.”

Vừa rồi nàng chỉ thử nói chuyện với nữ nhân kia một chút, không ngờ nàng ta thật sự dẫn đường.

“Ừ.” Nhậm Thương Diêu nhú mày. Nếu là bình thường, người thú tộc hẳn sẽ không hiểu tiếng người, trừ khi có người dạy..... Điều này làm cho thần sắc của Nhậm Thương Diêu càng nghiêm cẩn.

“Không cần người nói, ta cũng biết.” Phan Ngọc Hương hừ lạnh, “Hồi hận cho ta ăn tẩn công hoàn đi!”

Xem, bây giờ phải thời thời khắc khắc lo lắng cho nàng.

“Không, ta không hồi hận.” Nhậm Thương Diêu vẫn nhìn chằm chằm đám người thú tộc dẫn đường trước mắt.

Nghe một câu đó, Phan Ngọc Hương khó chịu. Người này rốt cuộc có hiểu hai chữ xấu hổ hay không!

“Mặc kệ nàng có võ công hay không, ta đều sẽ lo lắng, bảo hộ nàng.” Cho dù võ công nàng cao hơn y, y vẫn sẽ che phía trước nàng, tín niệm bảo hộ nàng đã sớm xâm nhập vào cốt tủy của y.

Phan Ngọc Hương đang muốn nói chuyện, lại nghe được những lời này, những lời muốn ra khỏi miệng nhất thời nuốt lại vào trong cổ họng.

Nhậm Thương Diêu đột nhiên nhìn về phía nàng, mâu quang u ám thâm thúy, nàng bị nhìn thực không thoải mái, đang muốn chất vấn Nhậm Thương Diêu nhìn cái gì, Nhậm Thương Diêu lại bỗng nhiên mở miệng.

“Thực xin lỗi.” Nhậm Thương Diêu vô cùng hiểu, nếu không phải vì y, bọn họ cũng sẽ không bị người thú tộc vây quanh, cho dù có thể phá vây, nhưng độ phiêu lưu cũng rất cao.

Người thú tộc tuy rằng không hiểu võ công, nhưng bản năng chiến đấu không thể khinh thường, hơn nữa vây quanh bọn họ không phải là một hai người thú tộc, mà là hơn mười người.

Y biết Phan Ngọc Hương nhất định là nghĩ như vậy, mới có thể đi theo người thú tộc.

Đột nhiên xin lỗi làm cho Phan Ngọc Hương sững sốt, ánh mắt Nhậm Thương Diêu nhìn nàng thâm mà trầm, lại vô cùng mềm mại, như là nhìn thấu hết thấy.

Nàng đi theo người thú tộc, chính là sợ một mình Nhậm Thương Diêu không đánh lại được nhiều người thú tộc như vậy, hơn nữa bây giờ nàng lại không có võ công, căn bản là một trời buốc.

Nhưng Phan Ngọc Hương lại thật quật ngạo, nàng quen dùng mặt nạ kiêu ngạo xử lý hết thấy, nàng sớm quen làm cường giả, dù là quan tâm, nàng cũng sẽ không trực tiếp bày tỏ.

Nhưng nàng không ngờ Nhậm Thương Diêu có thể nhìn ra tâm tư của nàng, đồng tử màu vàng ảnh hình bóng nàng, phảng phất..... Phảng phất như trong mắt y cũng chỉ có nàng.

Phan Ngọc Hương đột nhiên cảm thấy hai má lại nóng lên, nàng nhanh chóng cúi đầu.

“Hừ! Nuôi người, tên nô chỉ biết chọc phiền toái, còn có thể cắn ngược một miếng, là sai lầm lớn nhất của Phan Ngọc Hương ta!” Miệng nàng vẫn không tha người, nhưng chỉ có nàng biết tim mình đập nhanh bao nhiêu.

Thao! Phan Ngọc Hương không nhận được mắng bậy trong lòng. Rốt cuộc nàng làm sao vậy?

Nhìn Phan Ngọc Hương gục đầu, Nhậm Thương Diêu lặng lẽ cong khóe miệng, cười giống như một sói giảo hoạt.

Lúc tâm tư Phan Ngọc Hương lung lay, bọn họ đã bị mang vào sâu trong núi, sơn đạo càng đi càng quanh co khúc khuỷu.

Không phân biệt được phương hướng, nhìn như một ngọn núi nhỏ nhỏ, nhưng bên trong đúng là vô cùng sâu rộng, làm cho người ta bị lạc phương hướng.

Không biết đã đi qua bao nhiêu đường dốc, bọn họ bị mang vào một sơn động, vừa rời sơn động, đúng là một mảnh thiên địa khác hẳn.

Phan Ngọc Hương không ngờ vừa ra khỏi sơn động sẽ nhìn thấy một sơn cốc rộng lớn, đại thụ xanh um vờn quanh bốn phía, trời xanh chiếu rọi, có thể nhìn đến một đồng đá tảng thành phòng nhỏ chính tề sắp hàng..... Người thú tộc hiểu được cách xây phòng ở, lại còn ở trong phòng?

Phan Ngọc Hương không nhận được nhìn Nhậm Thương Diêu, thực hiển nhiên, Nhậm Thương Diêu cũng rất là kinh ngạc với tình hình trước mắt.

Bọn họ vừa xuất hiện, người thú tộc trong sơn cốc lập tức nhìn về phía bọn họ, trong mắt không có địch ý, mà là rất hiếu kỳ.

Nữ thú tộc phát ra vài thanh âm, đám người thú tộc dẫn bọn họ đến đây lập tức tản ra, nữ thú tộc nhìn về phía Nhậm Thương Diêu, grừ grừ vài câu với Nhậm Thương Diêu liền đi về phía phòng ở bên trái.

“Nàng nói muốn mang chúng ta đi gặp trưởng lão.” Nhậm Thương Diêu nói với Phàn Ngọc Hương.

Phàn Ngọc Hương biết vị trưởng lão này chắc chắn là mấu chốt, nàng không chút do dự đi theo.

Nữ thú tộc dẫn bọn họ đến một gian nhà đá lớn nhất, ngoài nhà đá dùng rào tre vây quanh, chung quanh còn trồng mấy loại cây, Phàn Ngọc Hương liếc mắt một cái liền nhận ra đây đều là thảo dược.

Trưởng lão này thế mà lại biết thảo dược..... Phàn Ngọc Hương cùng Nhậm Thương Diêu liếc nhau một cái.

Nữ thú tộc đứng ở ngoài nhà đá, cửa nhà đá dùng cỏ đan thành rèm, nữ thú tộc grừ grừ nói với người trong phòng, sau đó liếc Nhậm Thương Diêu một cái, liền rời đi.

Nữ thú tộc vừa đi, nhà đá liền truyền ra một giọng nói khàn khàn già nua, “Vào đi!”

Tuy rằng phát âm có chút kỳ quái, nhưng Phàn Ngọc Hương vẫn nghe hiểu.

Nàng xốc rèm cỏ lên, đi vào nhà đá, Nhậm Thương Diêu đi theo nàng phía sau.

Bên trong nhà đá rất đơn giản, trừ một cái bàn đá cùng một cái giường đá trải thảm cỏ, không có gia cụ gì khác.

Một nữ nhân đầu bạc ngồi xếp bằng trước bàn đá, nữ nhân thoạt nhìn rất lớn tuổi, nếp nhăn trên mặt khắc dấu vết năm tháng, nhưng đồng tử màu vàng vẫn sáng trong, rõ ràng nhất vết bớt hoa văn kỳ dị trên mặt nàng.

Không giống với Nhậm Thương Diêu, vết bớt trên mặt nữ nhân dường như bao trùm toàn bộ gương mặt. Nhưng thoạt nhìn lại không chút đáng sợ, có lẽ là do khí chất, chỉ làm cho Phàn Ngọc Hương cảm thấy trước mắt đây là một trưởng giả cơ trí.

Ánh mắt trưởng lão thẳng tắp nhìn về phía Nhậm Thương Diêu, khuôn mặt trưởng lão nổi lên một chút hiền lành, “Đứa nhỏ, rốt cục con đã trở lại.”

Nhậm Thương Diêu nhìn trưởng lão, y không hề nhớ vị lão nhân trước mắt này, nhưng qua giọng điệu vị lão nhân này có thể thấy bà vô cùng quen thuộc y, thậm chí không cảm ngoài ý muốn với việc y xuất hiện.

Phàn Ngọc Hương ở một bên rất mất hứng vì lời trưởng lão nói, cái gì mà rốt cục đã trở lại?

Điều này làm cho Phàn Ngọc Hương cảm giác như đồ vật của mình bị người ta cướp đi. Điều này sao có thể? Nhậm Thương Diêu là của nàng!

Phàn Ngọc Hương không chút nghĩ ngợi đứng trước mặt Nhậm Thương Diêu, ý đồ ngăn trở ánh mắt trưởng lão..... Được rồi, tuy rằng với chiều cao của nàng mà nói điều này có chút khó, nhưng mà khí thế cuồng ngạo của nàng có thể bổ xung tất cả.

“Cái gì mà đã trở lại? Lúc trước là các thú tộc các người không cần Nhậm Thương Diêu, để y một mình trên núi tự sinh tự diệt, nếu không phải ta mang y về, y đã chết sớm ở đâu trường. Bây giờ nhìn y sống tốt, muốn nhận y về sao? Nói cho bà biết, không có khả năng!” Nàng nuôi Nhậm Thương Diêu mười hai năm, làm sao có thể để cho người ta đoạt như vậy.

Nghe lời nói tràn ngập ham muốn chiếm hữu của Phàn Ngọc Hương, khóe miệng Nhậm Thương Diêu hơi hơi gọi lên. Kỳ thực y rất thích Phàn Ngọc Hương ham muốn chiếm hữu y, điều này làm cho y cảm giác được Phàn Ngọc Hương thích mình, cho dù chỉ là vọng tưởng của chính mình, y cũng cảm thấy mỹ mãn.

Nhìn Phàn Ngọc Hương vì y nói chuyện, đứng ở phía trước che chở y, vì y mà bất bình càng làm cho tâm y nở hoa.

Trưởng lão không vì Phàn Ngọc Hương nói mà tức giận, bà nhìn Phàn Ngọc Hương, ánh mắt vẫn hiền hoà, “Người thú tộc tuyệt đối không vứt bỏ tộc nhân của mình.”

“Phải không?” Phan Ngọc Hương hừ hừ, “Vậy Nhậm Thương Diêu là sao?”

“Nhậm Thương Diêu..... Đứa nhỏ, đây tên của người sao? Thật sự là một cái tên hay.” Trưởng lão khẽ mỉm cười, từ ái nhìn Nhậm Thương Diêu, “Đứa nhỏ, đừng oán hận tộc nhân, tộc nhân không có vứt bỏ người, sợ dĩ để người ở một mình bên ngoài sinh tồn, là vì vận mệnh thú chi tử.”

“Thú chi tử?” Nhậm Thương Diêu nhíu mày.

“Đúng vậy, người vừa sinh ra đã có vết bớt chính là thú chi tử, mỗi một thú chi tử đều sẽ thay đổi thú tộc, ta chính là một thú chi tử.”

“Đây là ý gì?” Phan Ngọc Hương nhíu mày, vì trưởng lão nói mà mê mang, “Vết bớt trên mặt Nhậm Thương Diêu không phải là xăm lên, mà là trời sinh đã có?”

“Đúng vậy.” Trưởng lão dùng giọng khàn khàn nhẹ nhàng nói, “Thú tộc có truyền thuyết truyền lưu đời đời, người trời sinh có vết bớt là người thay đổi lực lượng thú tộc, vết bớt này không nhất định sẽ ở trên mặt, cũng có thể là tay, chân hoặc bất kỳ nơi nào trên thân thể. Người có được vết bớt này sẽ được gọi là thú chi tử, hơn nữa lúc ba tuổi sẽ bị đưa đi khỏi thú tộc, mà mỗi một thú chi tử cuối cùng đều sẽ trở về thú tộc, hơn nữa sẽ thay đổi thú tộc.”

“Thay đổi thú tộc?” Nhậm Thương Diêu lặp lại lời trưởng lão nói, không biết vì sao, y lại mơ hồ hiểu được lời trưởng lão nói, “Ý bà là làm cho người thú tộc không sống như dã thú nữa sao?”

“Đúng vậy.” Trưởng lão mỉm cười với Nhậm Thương Diêu, “Người thú tộc nhiều năm nay bị săn bắt, mỗi khi đi ra ngoài tìm đồ ăn đều phải mạo hiểm không để con người phát hiện. Người thú tộc qua từng năm lại càng thưa thớt, đến bây giờ tộc nhân không đủ trăm người. Con người thực tàn nhẫn, nhưng cũng thực thông minh, vì sinh tồn, người thú tộc không thể không học tập phương thức con người sinh tồn. Người có phát hiện không? Người dẫn dắt các người tới nghe hiểu được tiếng người mà.”

Nhậm Thương Diêu gật đầu.

“Nhưng vẫn không đủ, điều ta có thể dạy bọn họ thật sự hữu hạn, mà sau ta, hơn mười năm không hề có thú chi tử sinh ra, cho đến khi người xuất hiện..... Thú tộc có truyền thuyết từ xưa, người trên mặt có vết bớt song long, sẽ dẫn dắt thú tộc đi tới vinh quang.”

Truyền thuyết của thú tộc các người có nhiều quá hay không! Phan Ngọc Hương thật muốn châm chọc. Nhiều thú chi tử như vậy đều cải biến không xong thú tộc, Nhậm Thương Diêu làm được sao? Lại nói, sau ba tuổi đã bị quăng vào trong rừng, Nhậm Thương Diêu không chết đã là kỳ tích, lại bị bọn buôn người bắt, nếu không gặp nàng, Nhậm Thương Diêu làm sao có hôm nay!

Không đúng!

“Đợi chút.” Nàng không nhịn được chen vào nói, “Đừng nói ý của người không chỉ là muốn Nhậm Thương Diêu dạy cho những người thú tộc đó học được tất cả của con người, mà còn phải dẫn dắt bọn họ rời sơn cốc này?”

“Đúng vậy.”

“Điều này sao có thể!” Phải phí bao nhiêu thời gian hử? Mà vì sao Nhậm Thương Diêu lại phải làm vậy? hử, gì mà thú chi tử, nuôi Nhậm Thương Diêu, dạy Nhậm Thương Diêu đều là nàng, cống hiến lớn nhất là nàng nha! Người thú tộc đâu? Cùng lắm chỉ nuôi Nhậm Thương Diêu ba năm, lại muốn Nhậm Thương Diêu trả giá cả đời, chuyện thâm hụt tiền vốn này ai muốn làm!

“Nếu không thì sao?” Phan Ngọc Hương nâng cằm, “Ta sẽ không để Nhậm Thương Diêu lưu lại.”

Trưởng lão mỉm cười, “Các người không ra được cốc này.”

Phan Ngọc Hương nheo mắt, “Đây là uy hiếp sao?”

Trưởng lão nhìn về phía Nhậm Thương Diêu, nhẹ giọng thở dài, “Đứa nhỏ, chẳng lẽ người muốn vứt bỏ tộc nhân của người sao? Người nhẫn tâm nhìn tộc nhân của người diệt vong sao?”

Phàn Ngọc Hương trừng to mắt. Mẹ kiếp, lại cái bài vừa uy hiếp vừa bi tình này, trưởng lão học được thủ đoạn ti bỉ của con người thật tốt!

“Nhậm Thương Diêu, ngươi muốn thế nào?” Nàng trừng Nhậm Thương Diêu.

Nhậm Thương Diêu bình tĩnh nhìn lại Phàn Ngọc Hương.

Phàn Ngọc Hương ngẩn người, “Đừng nói với ta ngươi muốn.....”

“Ta muốn ở lại.” Nhậm Thương Diêu bình tĩnh mà trả lời nàng.

“Cái gì.....”

“Đứa nhỏ, ngươi không phải người thú tộc, cho nên ngươi có thể rời đi.” Trưởng lão lập tức nói với Phàn Ngọc Hương.

Phàn Ngọc Hương lập tức táo bạo, “Ngươi muốn lưu lại? Nhậm Thương Diêu, ngươi lưu lại làm cái gì? Ngươi có khả năng gì? Dạy bọn họ nói chuyện viết chữ sao? Ngươi nhìn trưởng lão dạy bọn họ lâu như vậy mà chỉ được có thế, ngươi cho rằng mình rất có tài sao? Trừ biết vài chữ, võ công tốt một chút, ngươi có cái gì? Ngay cả bạc người cũng không có!”

Còn dẫn dắt người thú tộc đi tới vinh quang, y không chết già ở trong cốc đã tốt rồi.

“Ta muốn ở lại.” Đối mặt với Phàn Ngọc Hương phẫn nộ, Nhậm Thương Diêu vẫn bình tĩnh lặp lại câu này.

“Ngươi!” Phàn Ngọc Hương tức giận trừng y. Y muốn ở lại, nàng thì sao? Y không cần nàng sao..... Mẹ kiếp! Sao nàng lại có cảm giác bị vứt bỏ, ai thêm y nha!

“Được! Tùy ngươi!” Nói cái gì mà thích nàng..... Nàng đột nhiên có cảm giác uất ức..... Phi! Nàng đang nghĩ cái gì! Uất ức cái rắm!

Y muốn đi đâu cứ đi, y cho rằng nàng sẽ luyện tiếu y sao, vậy sai lầm rồi, Phàn Ngọc Hương nàng mới không cần—

Đúng! Nàng không cần—

Phàn Ngọc Hương cảm thấy mình hẫng nên lập tức rời sơn cốc này, quả thật nàng phải rời khỏi, Nhưng mà..... Ngày thứ ba, nàng vẫn ở trong cốc.

Chính nàng cũng không biết vì sao, mỗi khi muốn bước ra sơn cốc, luôn không hiểu sao lại do dự, thói quen xoay người, lại không thấy được người luôn đứng ở phía sau kia..... Trong nháy mắt, nàng lại cảm thấy có chút hoảng hốt.

Cảm giác như cái bóng của mình đột nhiên biến mất, không còn như hình với bóng, làm cho nàng cảm thấy mất mát, sau đó, chờ nàng hoàn hồn lại nhận ra mình đã trở về nhà đá đơn sơ, nhà đá chỉ có một bàn một giường, hơn nữa tất cả đều dùng đá tảng chế thành, vừa cứng lại thô ráp, ngay cả cái cốc uống nước cũng không có.

Phàn Ngọc Hương tham hưởng thụ vốn sẽ không ở trong loại phòng như vậy, nhưng nàng đã ở ba ngày, cũng ngủ ba ngày trên giường đá cứng rắn.

Về phần Nhậm Thương Diêu ở nhà đá cách vách nàng, sau khi y nói muốn ở lại, liền hoàn toàn không nhìn nàng, mà bắt đầu trách nhiệm thú chi tử của y, tuần tra sơn cốc này, nhận thức người thú tộc trong cốc, nghĩ xem làm thế nào để cho tộc nhân có cuộc sống tốt.

Cho tới bây giờ Phàn Ngọc Hương chưa từng bị Nhậm Thương Diêu bỏ qua như vậy!

Sao lại thế? trong mắt y bây giờ chỉ có tộc nhân, không có chủ tử nàng đây sao? Bạch nhãn lang chính là bạch nhãn lang! Không chỉ cần ngươi, ngay cả ân tình nàng đối với y cũng quên!

Còn nói cái gì thích nàng.....

“A Man, sao nàng lại tới đây?”

Bên ngoài truyền đến thanh âm của Nhậm Thương Diêu, Phàn Ngọc Hương lập tức từ trên giường ngồi dậy. A Man chính là nữ thú tộc kia, ba ngày này, A Man đều đi theo Nhậm Thương Diêu, ánh mắt nhìn Nhậm Thương Diêu phát ra ái mộ chói lọi, mà nhìn Phàn Ngọc Hương lại không chút che giấu chán ghét.

Bây giờ đã nửa đêm, A Man này tìm Nhậm Thương Diêu làm gì?

Phàn Ngọc Hương không nhịn được xuống giường đi đến bên cửa sổ đá, cửa sổ này vừa vặn có thể nhìn được cửa phòng Nhậm Thương Diêu, nàng lui thân mình, vụng trộm nhìn ra bên ngoài.

A Man ôm một tấm da hổ, không lưu loát nói với Nhậm Thương Diêu, “Này, cho.”

Nhậm Thương Diêu không nhận da hổ, mỉm cười với A Man, “Không cần, nàng cầm đi.”

“Không! Cho!” A Man rất kiên trì, ánh mắt nhìn Nhậm Thương Diêu lộ ra yêu thích thẳng thắn. Người thú tộc trời sinh đã có tướng mạo tốt.

A Man chỉ mặc da thú để lộ đáng người, tuy rằng làn da ngăm đen, nhưng mà tắm rửa sạch sẽ thì cũng thanh lệ, tuy rằng kém Phàn Ngọc Hương, nhưng mà cũng có hương vị của chính mình.

Không giống với nam thú tộc bị quăng vào trường đấu chém giết, nữ thú tộc thực được quý tộc yêu thích. Nhìn hai người, Phàn Ngọc Hương lại có loại cảm giác xứng đôi.

Khác với thân hình bé bỏng của nàng, A Man cao lớn đứng chung với Nhậm Thương Diêu vừa khéo đẹp, mà A Man tuy rằng ngượng ngùng, lại trực tiếp bày tỏ tình yêu..... Nàng không thể không thừa nhận A Man như vậy thật đáng yêu, cường thế hoàn toàn không giống với nữ nhân Tuyết Tầm Quốc, nam nhân thích nữ nhân như vậy sao?

Nói cái gì thích nàng, mấy ngày nay không phải đều cùng A Man như keo như sơn, hừ! Trong lòng nàng thực không có tư vị nghĩ.

“A Man.....” Nhậm Thương Diêu còn muốn cự tuyệt, A Man không cho y cơ hội, cường ngạnh đưa da hổ cho y.

Nữ thú tộc luôn thích nam nhân cường hãn, cách bày tỏ tình yêu cũng thực trực tiếp.

“Cho!” Sau đó A Man nhanh chóng hôn lên mặt Nhậm Thương Diêu một cái, lại tươi cười, liền xoay người chạy.

Phàn Ngọc Hương nhìn lên tròng tròn mắt, nàng tức giận trừng Nhậm Thương Diêu, nàng không tin y né không được A Man hôn..... trứng thối! Nàng bất giác mắng ra tiếng.

Nghe được tiếng mắng, Nhậm Thương Diêu quay đầu, thấy Phàn Ngọc Hương nhìn lên, y nhú mày.

Phàn Ngọc Hương hoàn toàn không chột dạ khi bị phát hiện nhìn lên, thẳng tắp mà trừng y.

Bị trừng, Nhậm Thương Diêu không có biểu cảm gì, y đi tới nhà đá chỗ Phàn Ngọc Hương, trực tiếp vén rèm lên.

“Người vào làm gì?” Phàn Ngọc Hương trừng y, “Ta cho người tiến vào sao? Đi ra!”

Nhậm Thương Diêu không để ý nàng, trải da hổ trên tay lên giường đá.

“Da hổ cho nàng, trải nằm nàng sẽ ngủ ngon hơn.” Y biết nàng nhất định ngủ không quen giường đá như vậy.

“Không cần!” Phàn Ngọc Hương mới không cần, hơn nữa da hổ này còn là A Man cho y..... Nàng mới không cần đồ nữ nhân khác cho y!

Phàn Ngọc Hương nắm da hổ lên, thô bạo quăng trả lại cho y, “Cầm da hổ của người cút!”

Còn chưa đủ, nàng nhìn Nhậm Thương Diêu càng giận, nhất là đôi má vừa mới bị A Man hôn kia, táo bạo cùng phần nộ xông lên não, nàng không chút nghĩ ngợi giơ cao tay.....

Nhưng lần này Nhậm Thương Diêu không ngoan ngoãn để nàng tát, mà bắt lấy tay nàng.

“Nhậm Thương Diêu, ngươi dám!” Phàn Ngọc Hương trừng to mắt. Phẫn ! Thực sự phẫn ! Y dám không ngoan ngoãn cho nàng đánh! Nàng tức giận nhấc chân đá đùi y.

Nhậm Thương Diêu nhanh chóng lui về sau, thấy bên mặt là nắm đấm nàng vung tới liền bắt lấy tay nàng, dựa vào thân cao cùng sức lực bẻ hai tay của nàng ra sau lưng, thô bạo đè nàng lên tường.

Phàn Ngọc Hương dường như là đánh lên tường, nàng đau đến nhúu mày, lửa giận cũng càng tràn đầy.

“Nhậm Thương Diêu, ngươi dám đánh ta!” Nàng tức giận đá y.

Nhậm Thương Diêu ngăn chặn chân của nàng, nhưng mà cũng bị nàng đá vài cái, “Phàn Ngọc Hương, quậy đủ chưa?”

“Ai nào loạn!” Phàn Ngọc Hương rống, mắt đen toát ra lửa giận, “Buông ta ra!”

“Nàng đang giận cái gì?”

Nhậm Thương Diêu nhìn nàng chăm chăm, trong phòng u ám, con ngươi màu vàng phẳng phất như nhìn thấu nàng, điều này làm cho nàng vừa phẫn nộ vừa hoảng hốt.

“Giận ta bị A Man hôn sao?” Kỳ thực y đã sớm phát hiện nàng nhìn lên, cái kia hôn y cũng cố ý không tránh.

Y muốn xem nàng sẽ có phản ứng gì.

“Nàng đang ghen.”

“Thí!” Phàn Ngọc Hương rống giận, “Nhậm Thương Diêu, ngươi đừng có tự mình đa tình ! Muốn động dục thì đi mà tìm A Man của ngươi đi! Cút!”

“Thực sự không cần?” Nhậm Thương Diêu nhếch môi, khuôn mặt gần sát nàng, “Vậy sao nàng không đi? Sao còn đợi ở chỗ này? Chẳng lẽ không luyến tiếc ta?”

“Thiên tài mới luyến tiếc người!” Phàn Ngọc Hương cười nhạt, giọng điệu lạnh như băng, “Buông ta ra.”

Nhậm Thương Diêu nhìn nàng, đáy mắt đen trầm sâu thẳm, sau đó buông tay, lui về sau một bước.

Phàn Ngọc Hương sửng sốt, nàng không ngờ Nhậm Thương Diêu lại thực sự buông nàng, đây là ý gì? Y nghe lời như vậy là có ý gì? Nàng tức giận nâng tay.

Ba!

Tiếng bàn tay vang dội trong bóng đêm u ám.

Nhậm Thương Diêu liếm khước miệng bị đánh nứt, đầu lưỡi cảm nhận hương vị máu, nhìn mặt mày Phàn Ngọc Hương phẫn nộ, con ngươi y càng sâu, như mãnh thú nhanh chóng vồ lấy nàng, hung tợn mà cắn lên môi của nàng.

8. Chương 8

Ánh trăng sáng xuyên qua cửa sổ đá lạnh lẽo rơi vào phòng, loáng thoáng chiếu vào hai bóng dáng đang dây dưa.

Phàn Ngọc Hương bị đặt trên tường, miệng bị cắn hung hăng, đầu lưỡi thô lỗ trơn trượt mở môi của nàng, xâm nhập trong miệng nàng, nàng tức giận đến muốn đánh người, nhưng hai tay bị đặt ở trên tường, chân cũng bị khóa, thân hình cao lớn áp bách nàng, ngực kề sát ngực nàng, nàng có thể nghe được tiếng tim đập mạnh như nhau của hai người.

Hai đôi mắt ở trong u ám nhìn chăm chăm lẫn nhau, phẫn nộ thổi quét lý trí Phàn Ngọc Hương, nàng lập tức mở miệng, cắn mạnh cái lưỡi xâm nhập.

Nhậm Thương Diêu nhúu mày, vẫn không lùi bước, đầu lưỡi bị cắn nát liếm vòm miệng, mùi máu tanh nồng đậm tản ra trong miệng lưỡi hai người, mà y ngang ngược mút lưỡi của nàng, giống như muốn nuốt nàng vậy, cướp lấy hô hấp của nàng.

Phàn Ngọc Hương trợn tròn mắt, mùi máu tanh trong miệng làm cho động tác giấy dựa dừng lại, nàng biết mình cần rất ác, chỉ kém không cần dứt đầu lưỡi của y, nhưng mà y vẫn không rời đi, cố chấp ngậm lưỡi của nàng.

Y không đau sao..... Phàn Ngọc Hương kinh ngạc nhìn Nhậm Thương Diêu, mắt vàng từ đầu đến cuối đều khóa lấy nàng, như tuyên cáo sẽ không buông nàng, mà tiếng tim đập của y trong bóng đêm kịch liệt như vậy, giống như đang lặp lại kể ra –

Phàn Ngọc Hương, ta thích nàng.

Phàn Ngọc Hương không biết làm sao, nàng hoảng, rối loạn, sau đó ánh mắt của nàng đột nhiên dừng ở y ngực.

Cổ áo y vừa rồi lúc hai người tranh chấp, không biết bị kéo mở khi nào, bùa hộ mệnh màu đỏ rủ xuống trước ngực làm cho Phàn Ngọc Hương giật mình, đó là.....

Nàng nhớ thật lâu trước kia, nàng cùng dì Ba đi chùa miếu cầu bùa bình an cho cha nuôi, khi đó nàng cũng cầu một cái.

Sẽ cầu, là vì nghe sư phụ trụ trì nói bùa hộ mệnh màu đỏ có tác dụng khóa hồn, nàng cảm thấy rất được, không chút nghĩ ngợi liền cầu một cái, quyết định cho nó của nàng mang.

Nàng đưa bùa hộ mệnh cho Nhậm Thương Diêu, mệnh lệnh y phải giữ cẩn thận, thấy y vừa sợ vừa kinh ngạc lại cảm động, nàng cười trộm trong lòng, cảm thấy nó của mình sau việc này, chắc chắn sẽ càng trung tâm với mình, chắc chắn sẽ không rời nàng, cho dù chết, hồn phách của y cũng vẫn là của nàng.

Sau đó nàng cũng rất tự nhiên quên chuyện này, cũng quên đã từng cho Nhậm Thương Diêu một cái bùa hộ mệnh không có ý tốt.

Nhưng nàng không ngờ Nhậm Thương Diêu lại thực sự luôn mang trên người, tuy rằng bùa hộ mệnh đã cũ, nhưng vẫn nhìn ra được nó được chủ nhân giữ gìn rất khá, thậm chí nàng có thể tưởng tượng Nhậm Thương Diêu quý trọng đến cỡ nào.

Nếu y biết hàm ý chân chính của bùa hộ mệnh này..... Phàn Ngọc Hương đột nhiên hoảng hốt.

Nhận thấy ánh mắt của nàng, Nhậm Thương Diêu buông môi của nàng ra, cánh môi của y vẫn dính vết máu, lúc cúi mắt xem bùa hộ mệnh trước ngực, khóe miệng khẽ nhếch, “Nàng còn nhớ rõ bùa hộ mệnh này?”

“Bùa hộ mệnh này.....” Phàn Ngọc Hương cắn môi, do dự, vẫn nói ra miệng, “Không phải chỉ cầu bình an.....”

“Ta biết.” Nhậm Thương Diêu ngược mắt nhìn nàng, “Còn có khóa hồn, đúng không?”

Phàn Ngọc Hương ngây ngẩn cả người.

“Người biết? Thế sao còn mang.....” Nàng không hiểu, rõ ràng y biết ý nghĩa chân chính của bùa hộ mệnh, vì sao còn mang trên người?

Nhậm Thương Diêu mỉm cười, “Bởi vì đó là nàng cầu cho ta.”

Cho dù biết ý nghĩa chân chính của bùa hộ mệnh, y vẫn luyến tiếc vứt bỏ, hơn nữa cho dù bùa hộ mệnh này có tác dụng khóa hồn, nhưng mà cũng cầu bình an không phải sao?

Lời của y nói làm nàng rung động mạnh, nhìn nụ cười trên mặt y, nàng đột nhiên cảm thấy có dòng cảm xúc không hiểu theo đáy lòng tràn ra.

Đáp án luôn luôn tiềm tàng ở trong lòng, nàng luôn luôn trốn tránh, luôn luôn không thừa nhận, lại vì sự si ngốc của y, nháy mắt hiểu được.

“Ngu ngốc.” Nàng khẽ lẩm bẩm, mắt đen xao động, khóa chặt y, trong mắt có đau lòng cùng mềm mại tràn đầy, sau đó nàng cầm lên, chủ động hôn môi y.

Nam nhân luôn luôn nói thích nàng đây, luôn canh giữ ở nàng phía sau, nàng sớm quen sự tồn tại của y, xem y sủng ái nàng là điều đương nhiên, nhưng lúc nàng xoay người lại, lần đầu tiên không thấy được bóng dáng của y, khi đó, lòng của nàng đúng là lần đầu trống rỗng.

Nhưng, nàng trốn tránh bỏ qua.

Nàng ham muốn chiếm hữu y mãi liệt, nàng luôn luôn cho rằng đây là điều bình thường..... Nàng không khỏi nhớ tới rất nhiều năm trước, lúc y đi hoa lâu.

Khi đó, miệng nàng nói để Nhậm Thương Diêu đi, nhưng Nhậm Thương Diêu đi thật, cả người nàng lại không thoải mái, phiền lòng nôn nóng, ngay cả võ công chính mình yêu thích nhất cũng luyện không xong, nhìn thời gian càng trễ, Nhậm Thương Diêu lại còn chưa trở về, lửa giận của nàng cũng dần dần bay lên.

Đợi đến lúc Nhậm Thương Diêu trở lại, ngửi được mùi son phấn trên người y, nàng táo bạo bùng nổ, có cảm giác người của mình bị cướp đi, sau đó không chút nghĩ ngợi, liền đánh y một trận, còn chuyên chế lệnh cho y không được đi hoa lâu nữa.

Ở trong lòng nàng, Nhậm Thương Diêu chính là của nàng, chỉ thuộc về nàng, mà từ đó Nhậm Thương Diêu cũng thực sự không đi hoa lâu nữa. Rõ ràng là mệnh lệnh không hợp lý, nhưng y vẫn nghe theo, y thuận theo sủng nịch làm cho nàng quen độc chiếm y.

Y như cái bóng của nàng, nàng sớm quen có cái bóng đi theo, thậm chí cho rằng đó là điều đương nhiên, cho đến khi cái bóng đó không đi theo nàng nữa, không thuận theo nữa, không sủng nàng nữa, còn để cho nữ nhân khác đụng vào y, điều này làm cho nàng phần nộ vừa sợ hoảng, phần nộ y để cho nữ nhân khác đụng vào y, kinh hoảng..... Y sẽ đem sự sủng nịch duy thuộc dành cho nàng để đi cho người khác.

Nhưng, nàng vẫn trốn tránh bỏ qua, thậm chí theo quán tính dùng phần nộ để ngụy trang.

Nhưng mà Nhậm Thương Diêu vẫn giữ lấy nàng, vẫn mang cái bùa hộ mệnh kia, biết rõ ý nghĩa chân chính của bùa hộ mệnh nhưng vẫn đeo.....

Rốt cục Phan Ngọc Hương hiểu được vì sao Phan Ngọc Lâm lại nói câu kia với nàng –

Ta chưa gặp qua chủ tử nào ham muốn chiếm hữu nặng với nô của mình như vậy, muội không biết mình có vấn đề sao?

Thì ra, đại tỷ đã sớm nhìn ra, thậm chí còn muốn đánh thức nàng, nhưng nàng lại cố chấp, nhận định ham muốn chiếm hữu của mình là đương nhiên, bởi vì Nhậm Thương Diêu thuộc về nàng.

Thẳng đến giờ phút này, Phan Ngọc Hương mới hiểu được thì ra ham muốn chiếm hữu của nàng không chỉ là ham muốn chiếm hữu đơn thuần, chỉ có yêu thích, mới có thể muốn giữ lấy, nhưng mà nàng lại trốn tránh, bừa bãi hưởng thụ Nhậm Thương Diêu sủng ái nàng.

Giờ phút này, rốt cục Phan Ngọc Hương hiểu được mình tùy hứng lại ích kỷ đến cỡ nào, nàng quen Nhậm Thương Diêu cho, lại chưa từng nghĩ sẽ trả giá, ngược lại đương nhiên hưởng dụng đặc quyền y cho nàng.

Y sủng nàng quá mức, mà nàng lại đối xử với y như vậy.

Nhưng mà, y vẫn thích nàng.

Thật sự là.....

“Ngu ngốc.” Nhìn y sững sờ, trong lòng Phan Ngọc Hương vừa chua xót lại ngọt ngào, khéo léo mềm yếu mà đi vào trong miệng y, nhẹ nhàng liếm đầu lưỡi bị nàng cắn nát.

Nhậm Thương Diêu sững sờ nhìn nàng, miệng mềm mại làm cho y kinh ngạc, y từ từ buông tay nàng ra.

Hai tay được tự do Phan Ngọc Hương lại không đẩy y ra hoặc tát y một bạt tai, mà là đưa cánh tay ôm lấy gáy y.

Mà hai chữ “Ngu ngốc” kia, vào lỗ tai y như là thương tiếc, như là làm nũng, lại tựa như đầu hàng y.

Nháy mắt như hiểu được cái gì, con ngươi của Nhậm Thương Diêu liền tỏa sáng, trong lòng mừng như điên, y run run vươn tay ôm lấy nàng, đầu lưỡi đụng lưỡi, mà nàng không lùi lại, giống con mèo nhỏ dịu dàng liếm láp lưỡi của y.

Nhậm Thương Diêu mừng rỡ như điên, y nhiệt liệt mút cái lưỡi thơm tho, đã man đặt nàng trên tường, mà nàng mềm mại để mặc y, đầu lưỡi bị y mút, tay y cầm cánh tay nàng, nâng nàng hướng lên trên, để cho nàng song song với y.

“Ngọc Hương..... Hương nhi.” Y nhẹ nhàng hàm chứa môi của nàng, giọng nói hàm hồ mà khàn khàn, mang theo run run, lần đầu tiên vô cùng thân thiết như thế gọi ra cái tên y khát vọng đã lâu.

“Ừm.....” Phàn Ngọc Hương nhẹ giọng đáp lại, trong mắt có chút xấu hổ, lại quật ngạo nhìn y, sau đó chủ động ngậm lưỡi của y.

Rốt cục có được thứ mình muốn, Nhậm Thương Diêu dường như điên cuồng, y khẩn thiết mút lấy môi mềm, đầu lưỡi dùng sức liếm cái miệng nhỏ nhắn, khéo léo hấp đầu lưỡi, nếm sự ngọt ngào thuộc về y.

Ngọc Hương, Ngọc Hương..... rốt cục y đã có được nàng !

Nhậm Thương Diêu ôm chặt thân thể mềm mại, đầu lưỡi cắn nuốt cái lưỡi thơm tho, đầu lưỡi Phàn Ngọc Hương bị hấp run lên, ngay cả cánh môi cũng hơi hơi đau, mà tay y qua lại vỗ về nàng, cách quần áo nắn đầu nhũ của nàng.

Thân thể của nàng cứng đờ, Nhậm Thương Diêu lập tức dừng động tác, đôi mắt nhìn thẳng nàng.

Cái gì y cũng chưa nói, nhưng nàng biết chỉ cần nàng nói không, y sẽ lập tức dừng lại, cho dù lúc này thứ kia đang trào áp sát vào nàng rõ ràng như vậy.

Y như vậy làm cho tâm Phàn Ngọc Hương mềm nhũn, thân mình cũng mềm xuống, cánh tay mềm yếu ôm lấy gáy y, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua lưỡi của y. Y sủng nàng như vậy, làm cho nàng hoàn toàn triệt để đầu hàng y.

Điều này làm cho Nhậm Thương Diêu không thể đè nén dục vọng được nữa, nàng cho phép làm y đánh mất lý trí triệt để, bàn tay thô lỗ kéo mở vạt áo của nàng, da thịt tuyết trắng, cái yếm hồng đào che lấp bầu ngực xinh đẹp nhất kia.

Y rời đi môi mềm, đầu lưỡi kéo theo chỉ bạc, lưỡi ẩm nóng mút môi dưới đầy đà, một chút đi xuống, liếm mút cẩn thận cái cằm nhỏ, cổ cao đẹp, cắn nhẹ phía dưới cổ họng gợi cảm.

“Ừm.....” Phàn Ngọc Hương ngẩng đầu lên, không tự chủ được hừ ra tiếng ưm tinh tế.

Da thịt trời sinh mềm mịn dễ dàng bị lưu lại dấu vết, Nhậm Thương Diêu thương tiếc liếm cắn, nhưng đầu lưỡi vừa chạm vào da thịt mịn màng tinh tế lại không nhận được hấp một ngụm.

Nơi bị cắn bỗng chốc lại thêm một dấu hôn nho nhỏ, ánh mắt của Nhậm Thương Diêu sâu hơn, nhận ra mình đang – lưu lại dấu vết của y ở trên người nàng.

Y dùng răng cắn cái gáy tinh tế của nàng, cái yếm nháy mắt rời khỏi ngực, miên nhũ khéo léo no đủ rơi vào trong mắt y, đỉnh nhũ lồi hồng nhạt đáng yêu mê người như vậy.

Phàn Ngọc Hương không sao lại đỏ mặt, không phải chưa từng cởi áo tháo thắt lưng trước mặt Nhậm Thương Diêu, nhưng khi đó nàng biết Nhậm Thương Diêu tuyệt đối không dám nhìn, cũng không dám làm gì nàng, mà bây giờ..... ánh mắt y nhìn nàng tựa như muốn ăn nàng vậy.

Điều này làm cho Phàn Ngọc Hương run nhẹ nhẹ, không phải sợ hãi, mà là cảm giác nói không nên lời..... Nàng cảm thấy bụng dưới của mình hơi nóng lên, nơi riêng tư có cảm giác bủn rủn.

“Đừng sợ.” Nhậm Thương Diêu dỗ nàng.

Nàng mới không sợ. Nàng muốn nói như vậy, nhưng không kịp mở miệng, Nhậm Thương Diêu lại đột nhiên há miệng ngậm đầu vú khê run, nàng bị dọa giật mình.

“Người.....Ừm.....” Nàng muốn mở miệng, đầu vú lại bỗng nhiên bị người dùng sức hấp, bầu vú truyền đến cảm giác tê dại, làm cho nàng bất giác phát ra tiếng ngậm.

Nhậm Thương Diêu mút nhụy tiêm, đầu lưỡi từng chút từng chút đảo đầu nhũ, bàn tay xoa nắn ngực nàng, nhẹ nhàng sờ, bầu ngực tuyết trắng dưới ánh nhìn chăm chú của y từ từ xuất hiện dấu tay rõ ràng.

Thật xinh đẹp.

Nhậm Thương Diêu liếm vết đỏ, lại nhẹ nhàng cắn một ngụm, đầu lưỡi tinh tế lướt qua tuyết nhũ, nhẹ mút bầu ngực trắng, hận không thể một ngụm ngậm lấy bầu ngực no đủ.

Phàn Ngọc Hương mở miệng, phun ra tiếng thở dốc dồn dập, hai vú lại bị liếm cắn vo vê, dấu vết dâm mĩ không ngừng in lên, chỉ chốc lát sau, bầu ngực tuyết trắng đã bị nam nhân đùa đến đỏ hồng, đầu nhũ đỏ sẫm hơi sáng bóng ánh nước, giống như quả chín đang chờ người đến hái.

Nhậm Thương Diêu dùng ngón tay bắn nhẹ đầu vú, nhụy tiêm bị mút sưng đỏ mẫn cảm, Phàn Ngọc Hương lập tức phát ra một tiếng kêu yêu kiều, mắt đen phiếm một tầng ánh nước.

Nàng cảm thấy bầu vú vừa tê lại trướng, mà nơi riêng tư đã ướt át, thậm chí có một cảm giác đau đớn trống rỗng.

“A Diêu.....” Phàn Ngọc Hương nhìn y, mắt đẹp bất giác mang theo khát vọng, hạ thân chủ động cọ lên thứ đang dâng trào nóng rực của y luôn luôn áp lấy nàng.

A Diêu, đã bao nhiêu lâu rồi y không nghe được nàng gọi y như vậy, từ khi y bắt lấy nàng, nàng liền luôn luôn gọi cả họ danh y, chứ không dùng giọng nói mềm mại gọi y là A Diêu.

Điều này làm cho Nhậm Thương Diêu thấy thật đáng tiếc, y luôn luôn cảm thấy mỗi khi nàng gọi y là A Diêu, luôn giống như đang làm nũng với y, dù là ảo tưởng, y cũng cảm thấy mỹ mãn.

Nhưng giờ phút này, hai chữ A Diêu mềm yếu kia chữ lại hơi khàn khàn, ánh mắt nhìn y diễm đạm đáng yêu lại làm cho người ta thương tiếc như vậy, làm cho dục vọng vốn trướng đau của y càng thêm phát đau.

Muốn hung hăng xuyên suốt nàng, vùi thật sâu vào thân thể mềm mại của nàng, tốt nhất có thể làm nàng khóc, làm cho nàng khóc gọi y A Diêu..... hình ảnh tưởng tượng này làm cho thân thể y sắp bùng cháy đến nơi.

Nhưng y không vội, y còn chưa liếm hết thân thể của nàng, nàng còn chưa đủ ướt át, y luyến tiếc làm nàng bị thương.

Nhậm Thương Diêu xoa bầu vú trắng mịn, miệng lưỡi một đường đi xuống.

Đai lưng của nàng bị y cởi bỏ, xiêm y rộng mở toàn bộ, lưng của nàng để lên tường, hai chân đặt trên vai y, trở mặt nhìn y giấu mặt tiến vào giữa hai chân nàng.

Nhậm Thương Diêu dùng chóp mũi cọ nhẹ tiết khó, tiết khó đã hơi ẩm, tản ra mùi hương ngọt ngào mê người.

“Nhanh như vậy đã ẩm ướt.”

Y than thở, âm thanh ám ách xuôi tai phẳng phất mang theo tiếng cười, Phàn Ngọc Hương đỏ mặt, hơn nữa tư thế như vậy rất kỳ quái.

“Đừng!” Nàng muốn đẩy ra y, Nhậm Thương Diêu lại đột nhiên liếm miệng hoa mẫn cảm cách tiết khó hơi ẩm.

“A!”

Tay nàng run rẩy nhẹ chống đỡ, mà y lại từng ngụm từng ngụm liếm láp làm tiết khó càng ẩm ướt, đầu lưỡi dùng sức, đẩy tiết khó hơi hơi lún vào miệng hoa.

Cánh hoa non nớt kia sao chịu nổi khiêu khích như vậy, Phàn Ngọc Hương ngẩng đầu lên, thân thể không tự chủ được run run, dịch trơn ướt át chậm rãi chảy ra, càng làm quần lót ẩm ướt hơn, buộc vòng quanh đóa hoa xinh đẹp.

Mật hương phát ra làm cho hô hấp của Nhậm Thương Diêu càng nặng, đầu lưỡi nếm được vị ngọt ngào vào dục vọng của y bạo phát, y thô bạo xé tiết khó, há miệng ngậm lấy cánh hoa.

Y hấp hai phiến thịt cánh hoa, đầu lưỡi quần lấy nhụy châu giấu ở giữa cánh hoa, cắn hút, bàn tay nâng hai cánh mỏng dùng sức niết, sau đó ấn đầu lưỡi đâm vào hoa khô.

Đầu lưỡi vừa đâm vào, hoa thịt lập tức co rút nhanh, mà đầu lưỡi không ngừng đâm vào hoa thịt, cánh môi cọ cánh hoa, hô hấp nóng cháy phun lên hoa thịt mẫn cảm, Phàn Ngọc Hương bị y tra tấn liên tục phát ra tiếng kêu yêu kiều.

“A..... A Diêu.....” Quá nhiều khoái cảm làm cho lông mi nàng cũng dính nước ướt át, Phàn Ngọc Hương đem vùi mười ngón vào mái tóc mềm mại của Nhậm Thương Diêu, nghe tiếng nước ướt át y liếm láp, thân thể của nàng xấu hổ đến đỏ bừng, lại bản năng theo đuổi khoái cảm, không tự chủ được mà lắc lắc mông.

Huyệt hoa bị Nhậm Thương Diêu trêu đùa vừa ẩm ướt vừa sưng, giống như yêu hoa nở rộ, mà mùi hương thơm tho tỏa ra là mùi hương mê người nhất trên đời, Nhậm Thương Diêu rút đầu lưỡi ra khỏi cửa vào, ngậm hai cánh hoa sưng ướt át dùng sức hút.

“A a!” Phàn Ngọc Hương lập tức cong lưng, thân thể căng chặt, dịch trơn nháy mắt trào ra.

Nhậm Thương Diêu không kịp nuốt, hàm dưới bị ướt một mảng.

Y liếm môi, mắt vàng sớm bị tình dục nhiễm thâm, y ôm lấy Phàn Ngọc Hương, nắm da hổ bị vứt trên mặt đất, qua loa quăng da hổ lên giường đá, lại đặt Phàn Ngọc Hương lên trên da hổ.

Phàn Ngọc Hương rũ mắt, thân thể mềm mại trần trụi ở trên da hổ, hai chân của nàng khê nâng, vì tình triền vẫn chưa rút mà run nhè nhẹ, bộ dáng động tình quyến rũ nói không nên lời, Nhậm Thương Diêu nhìn chằm chằm nàng, phảng phất như muốn nuốt nàng vào bụng.

Y nhanh chóng cởi quần áo trên người, bàn tay vuốt cẳng chân trắng mịn của nàng, ngang ngược gấp khúc hai chân của nàng lên, làm cho đầu gối của nàng để trên bầu vú, cũng làm cho cánh hoa mở ra, dịch trơn trong suốt từ miệng hoa chậm rãi chảy tới mông.

Nhậm Thương Diêu để dục vọng bùng bùng phấn chấn phát đau nơi cánh hoa, nhẹ nhàng đâm vào, bị cánh hoa hấp lấy, y thở sâu, mắt vàng sâu thẳm nhìn nàng, “Hương nhi.”

Nghe được giọng nói khàn khàn của y, Phàn Ngọc Hương nhẹ nhàng mở mắt, mà y lại thừa dịp động hông, hung hăng xuyên suốt nàng.

“A ưm.....” Đau đớn làm cho Phàn Ngọc Hương mở lớn mắt, Nhậm Thương Diêu dùng sức hôn nàng, đầu lưỡi liếm nàng, đâm phá tấm màng mỏng vui thật sâu vào trong cơ thể nàng.

Nước mắt không tự chủ được mà theo hốc mắt chảy xuống, Phàn Ngọc Hương vốn sợ đau, đau đớn làm cho toàn thân nàng căng thẳng, vách hoa chặt chẽ không ngừng co rút lại, thứ ở trong cơ thể thật lớn, nàng muốn y đi ra ngoài, hoa thịt lại vì đau đớn mà càng khóa thứ đang dâng trào kia chặt hơn.

Vừa tiến vào tiểu huyệt ướt át mềm mại, Nhậm Thương Diêu liền triệt để điên cuồng, rốt cuộc y không thể đè nén dục thú trong cơ thể nữa, hơi hơi rút khỏi, lại mãnh lực tiến vào.

“A!” Phàn Ngọc Hương kêu rên, lưỡi của nàng bị y triền nút, môi bị y cắn phát đau, huyệt hoa lần nữa bị ra vào, tơ máu hỗn hợp dịch trơn theo sát nóng chảy ra.

Đau, rất đau, lưỡi chống đẩy đầu lưỡi của y, muốn y rời đi, nàng nâng tay đẩy ngực y, ánh mắt phiếm nước cầu xin tha thứ nhìn y.

Lại không biết nàng như vậy càng khiến cho Nhậm Thương Diêu phát thú tính, bị dục vọng rút ra khỏi hoa huyệt lại không ngừng xâm phạm, mỗi một lần tiến vào lực đạo đều mạnh đến nỗi như muốn đâm thủng nàng.

Nhậm Thương Diêu hoàn toàn không để ý nàng nức nở, thậm chí nhìn khuôn mặt nàng thút thít, dục hỏa càng cháy mạnh.

Y khát vọng thiên hạ này đã lâu, nàng kêu ngạo lại cường đại, làm cho y chỉ có thể nhìn lên, nhưng mà giờ phút này nàng lại ở trong lòng y chảy lệ, mặc y chiếm lĩnh, mặc y xuyên suốt.

Điều này thật sâu thỏa mãn ý, mà thứ đang xâm nhập huyết hoa chặt hẹp càng phần khởi trưởng đại một vòng, cuồng dã xâm nhập kiểu hoa xinh đẹp.

“Ư ô.....” Phan Ngọc Hương bất lực kêu rên, nhưng dần dần, đau đớn lại bị khoái cảm thay thế, thậm chí nàng bất giác nâng mông, tiểu huyết giống như cái miệng nhỏ tham lam hấp nuốt y.

Ánh trăng mỏng manh dừng ở bên giường, trong phòng u ám dày đặc tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ thút thít.

Phan Ngọc Hương nằm sấp quỳ gối trên giường, môi sưng đỏ khê nhếch, nước mắt không ngừng trào ra khỏi khóe mắt, mà dục vọng đỏ đậm từ phía sau xuyên suốt nàng, ngực ẩm ướt mồ hôi dán lấy lưng nàng, bàn tay vuốt ve bầu ngực no đủ của nàng.

Cánh hoa bị xâm nhập đã sớm sưng đỏ sung huyết, tinh dịch của nam nhân cùng với dịch trơn theo sát nóng rút ra thọc vào mà chảy ra, y tiết thật nhiều lần ở trong cơ thể nàng, thậm chí bụng của nàng hơi hơi phồng lên.

Phan Ngọc Hương thậm chí không biết mình đã lên cao trào mấy lần, cả người nàng vừa mỗi vừa tê, thân thể mềm mại nhu nhược run rẩy bị nam nhân xâm nhập lần nữa.

“Ồ..... Không cần.....” Nàng không chịu nổi tiến về phía trước, muốn chạy trốn, lại bị nam nhân hung hăng kéo về phía sau, rút một nửa thứ đang dâng trào lại đâm thật sâu vào.

“A!” Nàng ngẩng đầu lên, nước mắt rơi xuống.

Nhậm Thương Diêu vươn lưỡi liếm đi nước mắt của nàng. Còn chưa đủ, y còn muốn nàng không đủ.

Nắm lấy thân thể mềm mại, nàng càng khóc, y càng muốn chà đạp nàng, hung hăng xuyên suốt nàng.

Đã thú đói khát rất nhiều năm, tại một đêm cần nuốt con mồi không còn một mảnh.

Phan Ngọc Hương cảm thấy mình không động được, thậm chí ngay cả mắt cũng đau đến không mở ra được, ngay cả yết hầu cũng đau nói không ra tiếng.

Cho đến kia một dòng nước suối lạnh lẽo chảy vào trong miệng nàng, nàng dường như là tham lam mở miệng, uống nước giải khát, về phần đầu lưỡi đứt nàng uống nước xong lại liếm một vòng trong miệng, nàng chủ động xem nhẹ.

Chân bủn rủn bị mở ra, khăn ẩm áp nhẹ nhàng chà lau dưới thân nàng.

Nhậm Thương Diêu hơi hơi đẩy ra cánh hoa sưng đỏ, bạch dịch lập tức từ miệng hoa chậm rãi chảy ra, ánh mắt y thâm thâm, đầu ngón tay dính tinh dịch, hơi đi vào miệng hoa.

“Ưm.....” Phan Ngọc Hương không nhịn được phát ra tiếng than nhẹ, lập tức mắt híp mở mắt chua xót, “Nhậm Thương Diêu, chàng đủ chưa!” [Ừm, đến đây thì đổi cách xưng hô được rồi ha ~:D]

Giọng nói khàn khàn làm cho sự phẫn nộ của nàng không có chút khí thế nào, ngược lại giống như tiểu hài tử vừa khóc thút thít xong, nhưng mà nàng cũng thật sự khóc cả tối, nghĩ đến chính mình bị Nhậm Thương Diêu làm cho vừa khóc vừa cầu xin tha thứ, nàng liền xấu hổ.

“Nàng nói xem?” Nhậm Thương Diêu nhếch môi nhìn nàng, cười tà khí, ngón tay ở huyết hoa nhẹ nhàng động.

Phan Ngọc Hương dùng sức cắn môi thiếu chút nữa phát ra tiếng rên rỉ, khóe mắt hơi hơi ửng hồng. Tên khốn này! Phan Ngọc Hương hung hăng trừng y.

Nhậm Thương Diêu cũng chỉ chọc nàng thôi, y không cảm thú như vậy, đương nhiên, đây cũng là do tối hôm qua y đã tạm thời được thỏa mãn, hơn nữa thực sự chọc tức nàng cũng không hay. Nhìn da thịt tuyết trắng loang lổ nhiều vết tím đỏ, y không thể không thừa nhận hình như mình đã quá tay, ngay cả cánh hoa đáng thương cũng hồng lại thũng.

Nhậm Thương Diêu rút ngón tay dài ra, cầm khăn lau sạch sẽ cho nàng.

Phan Ngọc Hương hừ hừ, mặc y hầu hạ.

Lau sạch người nàng, Nhậm Thương Diêu quăng khăn vào bồn nước, trèo lên giường đá, kéo nàng vào trong lòng, làm cho nàng ghé vào ngực y, bàn tay lại vuốt da thịt trắng mịn của nàng, nhẹ nhàng xoa eo nàng.

Phàn Ngọc Hương phát ra một tiếng ngâm nhẹ thoải mái, mềm mại không xương ghé vào người y, má dán vào da thịt hơi lạnh của y, bên tai lại nghe tiếng tim đập.

“Chàng cố ý đúng không?” Phàn Ngọc Hương đột nhiên lên tiếng. Nàng không ngu ngốc, chỉ cần không táo bạo, nàng so với ai cũng càng thông minh.

Nhậm Thương Diêu nói muốn ở lại trong cốc, nàng không tin y thực sự có nhiều cảm tình với thú tộc đến thế.

Trừ chấp nhất với Phàn Ngọc Hương, kỳ thực trong khung Nhậm Thương Diêu càng vô tình hơn ai hết, dù là thú chi tử trong miệng trưởng lão thú tộc thì như thế nào? Người thú tộc không có ân tình gì với y, y cũng không phải không có chỗ để đi, chỉ có thể ở lại chỗ người thú tộc, y có Phàn Ngọc Hương, nơi Phàn Ngọc Hương ở, y có chỗ để về.

Sở dĩ nói muốn ở lại thú tộc, mục đích của Nhậm Thương Diêu rất đơn giản, vì kích thích Phàn Ngọc Hương.

Mà làm cho A Man hôn y cũng vậy, Phàn Ngọc Hương tỉnh táo lại sẽ biết, nàng cũng không tin Nhậm Thương Diêu sẽ không biết nàng nhìn lén, y dọa nàng, nói với nàng, nàng còn trốn tránh như vậy, y sẽ không luôn mãi chờ nàng.

Phàn Ngọc Hương quả thật mắc câu.

“Ừ.” Nhậm Thương Diêu thực thành thật thừa nhận.

Phàn Ngọc Hương lập tức há miệng cắn ngực y, nhưng mà y da thô thịt dày, cắn bản không đau, ngược lại là Phàn Ngọc Hương đau răng.

Đáng giận!

Nàng cắn giận buông miệng.

“Ta đúng là nuôi một con bạch nhãn lang.” Nàng nói thầm, nhưng mặt mày lại dịu dàng, không giống tức giận, mà như tiểu cô nương đang hờn dỗi với tình nhân.

Nhậm Thương Diêu cong môi, bàn tay nhẹ nhàng vuốt lưng nàng, giống như đang vuốt lông mèo.

Phàn Ngọc Hương hừ lạnh, kỳ thực nàng cũng không phải giận thật, nàng biết, Nhậm Thương Diêu làm như vậy đều là vì yêu nàng, trong lòng nàng nhàn nhạt ngọt ngào, chỉ là nàng đã quen dùng tức giận để che giấu sự ngượng ngùng của mình.

Nhậm Thương Diêu cũng hiểu được, y biết rõ tính nết chủ tử của y kỳ quái bao nhiêu.

Hai người lẳng lẳng ôm, tim đập cùng nhịp, trong lòng đều ngọt ngào.

Phàn Ngọc Hương vươn tay nắm lấy bùa hộ mệnh trên ngực y, nhìn bùa hộ mệnh một hồi lâu, nàng đột nhiên mở miệng, “Chàng đi không được đúng không?”

Cho dù Nhậm Thương Diêu không có cảm tình gì với người thú tộc, nhưng ở đây vài ngày, nhìn người thú tộc chỉ có thể ở trong sơn cốc nhỏ nhỏ này, trừ ra ngoài săn bắn cùng bị con người săn bắn ra, bọn họ không có phương thức sinh tồn khác.

Nhìn tộc nhân như vậy, Nhậm Thương Diêu còn đi được sao?

“Nàng ở nơi nào, ta sẽ ở nơi đó.” Nhậm Thương Diêu nhẹ giọng nói.

Tuy rằng tộc nhân làm cho y nghĩ đến y trước kia, rõ ràng cái gì cũng chưa làm, rõ ràng thậm chí muốn sống, nhưng con người tàn khốc lại không cho phép y làm vậy, nhìn người thú tộc chỉ có thể tránh ở trong cốc, có lẽ là máu thú tộc trong cơ thể làm cho y mềm lòng, không thể dùng thái độ bàng quan để đối đãi với tộc nhân nữa.

Y thực may mắn, gặp Phàn Ngọc Hương, nhưng những người thú tộc đó không may mắn như y, bọn họ còn phải gian nan sinh tồn.

Nhưng mà, Nhậm Thương Diêu vẫn ích kỷ, ở trong lòng y, không có bất luận kẻ nào quan trọng hơn Phàn Ngọc Hương, Phàn Ngọc Hương đi, y liền đi, y chỉ đi theo nàng.

Phàn Ngọc Hương mềm lòng. Người này nha, quả nhiên trong lòng chỉ có nàng! Nàng cong cánh môi, sau đó cũng muốn đối xử tốt với y.

Không phải chỉ có y sủng nàng, nàng cũng muốn sủng y.

“Ngu ngốc, đừng có mà nói chủ tử ta đây không đối xử tốt với chàng đó.” Phàn Ngọc Hương kiêu ngạo nhìn y.

Nhậm Thương Diêu như đoán được cái gì, nhìn bộ dáng Phàn Ngọc Hương kiêu ngạo như vậy, ngực y cuộn cuộn, dường như có thứ gì đó nháy mắt tràn đầy lòng y.

Phàn Ngọc Hương nâng cái cằm nhỏ nhấc lên, một bộ “Mau dập đầu tạ ơn nàng đi”, miệng lại nói “Chàng ở lại, ta liền ở lại.”

9. Chương 9

Phàn Ngọc Hương chưa bao giờ buôn bán lỗ vốn, tuy rằng người thú tộc thực hi hữu, nhưng lại không thể bán, cho dù có thể bán, Phàn Ngọc Hương cũng không làm loại chuyện buôn bán nô lệ thiếu đạo đức đó, vả lại, nàng cũng không dám, cho dù ở bên ngoài tự do, Phàn lão thái quân vẫn phái người nhìn chăm chăm, nàng phạm vào chuyện gì làm nhục thanh danh Phàn gia, sẽ chờ bị long trượng của Phàn lão thái quân hạ hạ.

Cho nên đối với người thú tộc, Phàn Ngọc Hương cũng chỉ có thể nuôi không, nhưng lại không chỉ nuôi, mà còn phải dạy cho bọn họ tất cả các kỹ năng sống.

Đây là chuyện phí nhiều tiền nhất nha! Nếu không vì Nhậm Thương Diêu, Phàn Ngọc Hương căn bản sẽ không có khả năng làm loại chuyện này, cho nên mỗi khi Phàn Ngọc Hương nhìn Nhậm Thương Diêu sẽ kiêu ngạo nâng lên cái cằm nhỏ nhấc, ánh mắt kia chính là xem, xem ta

đối với chàng thật tốt.

Nhậm Thương Diêu sao lại không rõ ẩn ý của nàng, nàng đối tốt với y như vậy, ngay cả tộc nhân của y cũng nuôi luôn, nếu y dám bất trung với nàng, không tốt với nàng, lên hoa tâm thử xem!

Nếu nam nhân có lòng tự trọng cao sẽ cảm thấy mình bị sỉ nhục, nhưng mà cho tới bây giờ Nhậm Thương Diêu không có để ý tự tôn mấy điều nhảm chán này, tất cả của y vốn là Phàn Ngọc Hương cho, không có nàng, sẽ không có y hôm nay.

Hơn nữa, nhìn bộ dạng kiêu ngạo của Phàn Ngọc Hương, y chỉ cảm thấy đáng yêu vô cùng, hơn nữa Phàn Ngọc Hương ham muốn chiếm hữu mãnh liệt, y thích.

Y ước gì Phàn Ngọc Hương cả đời đều luôn chú ý y, huống hồ y biết cá tính của Phàn Ngọc Hương, nếu không phải vì y, nàng căn bản sẽ không nhận thú tộc.

Y cảm động còn không kịp, có tâm tư cảm thấy tự tôn bị sỉ nhục gì sao? Đây là Phàn Ngọc Hương đối tốt với y, y thích cỡ nào.

Nhìn Phàn Ngọc Hương đang bị một đám tiểu thú tộc đi theo, khoe miệng Nhậm Thương Diêu cong lên, ánh mắt nhìn Phàn Ngọc Hương chuyên chú như vậy, giống như chỉ có nàng mới có thể lọt vào đáy mắt y.

Phàn Ngọc Hương một mặt lạnh nhạt nhìn đám tiểu hài tử thú tộc đi theo nàng, mấy tiểu hài tử đó đều gầy yếu, lớn nhất cũng mới mười tuổi, nhưng mà thoát nhìn lại giống bảy, tám tuổi, rõ ràng thiếu dinh dưỡng.

Tuy rằng như thế nhưng tinh thần đều rất phấn chấn, hơn nữa lại thích đi theo nàng, nàng không có thứ gì cho bọn tiểu quý đó ăn, vì sao cứ luôn đi theo nha?

“Cút, đừng cứ đi theo ta nữa.” Giọng Phàn Ngọc Hương rất lạnh. Đừng tưởng rằng đối với tiểu hài tử, nàng sẽ có sắc mặt tốt.

Nhưng mà mấy tiểu hài tử đó lại hoàn toàn không sợ Phàn Ngọc Hương mặt lạnh, mấy cặp mắt màu vàng đều chớp chớp xem xét nàng, nếu có tình thương của mẹ, tuyệt đối sẽ bị mấy tiểu hài tử đó làm cảm động, nhưng tình thương của mẹ mấy chữ này tuyệt đối không ở trên người nàng.

Nàng ghét nhất bị tiểu hài tử theo, vừa bắn lại lại âm ỹ..... ừm, nhưng mà Lân nhi nhà nàng không giống, đệ đệ hồi nhỏ vừa trắng vừa đáng yêu, làm người ta thích vô cùng.

Về phần Nhậm Thương Diêu..... Phàn Ngọc Hương nghĩ đến bộ dạng gầy trơ cả xương của Nhậm Thương Diêu lúc vừa được nàng mang về nhà, so với mấy tiểu quý gầy tong teo đó..... Được rồi, nàng hơi hơi mềm lòng.

“Tỷ tỷ, cho.” Một tiểu cô nương cắn ngón tay, một tay cầm một đóa hoa hồng, lấy lòng đưa cho Phàn Ngọc Hương, nở cái miệng nhỏ thiếu vài cái răng, cười ngơ ngác, “Xinh đẹp, cho.”

Phàn Ngọc Hương nhìn bông hoa nhỏ bị niết có chút nhăn, cánh hoa đều rơi vài cái, tay tiểu cô nương lại bắn, làm cho hoa nhỏ trong tay thoát nhìn giống như rác thật bắn.

Phàn Ngọc Hương yêu sạch sẽ làm sao có thể nhận, nhưng nhìn ánh mắt chờ mong của tiểu cô nương..... Giây dựa một hồi lâu, Phàn Ngọc Hương miễn cưỡng mở miệng, “Ta cảm, các người không được đi theo ta nữa.”

Tiểu cô nương nghiêng đầu, cắn bản không hiểu Phàn Ngọc Hương nói cái gì, nàng giơ tay thật cao, “Cho.”

Phàn Ngọc Hương thực miễn cưỡng vươn tay nhận bông hoa hồng nhỏ, tiểu cô nương lập tức cười hí mắt.

“Được rồi, đừng đi theo ta!” Cảnh cáo xong, Phàn Ngọc Hương bước ra một bước, nhóm tiểu quý phía sau cũng đi theo bước một bước, hai bước, mặt sau lại cùng hai bước..... Phàn Ngọc Hương nổi giận, quay đầu, “Không phải ta đã nói các người đừng đi theo ta nữa sao!”

Một đám tiểu quý nháy mắt, hoàn toàn không sợ, ngược lại nở nụ cười.

Phàn Ngọc Hương không nói gì. Đây là sao? Vì sao đám tiểu quý này hoàn toàn không sợ nàng? Nếu là người của Trầm Hương sơn trang, căn bản không cần nàng rống, một cái liếc lạnh bọn họ đã sợ tới mức phát run.

“Tỷ tỷ, thơm!” Một cái nam hài đột nhiên đánh về phía Phàn Ngọc Hương.

Nó vừa phác lên, mấy tiểu hài tử khác cũng phác lên theo.

“Tỷ tỷ, thơm thơm thơm!” Bọn họ rất thích mùi trên người Phàn Ngọc Hương.

“Này! Đừng dính lại đây!” Nàng bị dọa, lại không dám thô lỗ đá văng bọn nó ra, cuối cùng đành phải chạy.

Nàng vừa chạy, nhóm tiểu quý cho rằng nàng đang chơi cùng chúng, đuổi theo vui vẻ.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ.....” Bọn họ vừa đuổi vừa kêu Phàn Ngọc Hương.

“Đừng lại đây!” Phàn Ngọc Hương rít gào.

Nhìn bộ dáng chật vật khó được của Phàn Ngọc Hương, Nhậm Thương Diêu thiếu chút cười to, nhưng nếu y thực sự nở nụ cười, bị Phàn Ngọc Hương phát hiện, chắc chắn y sẽ bị giận chó đánh mèo, cho nên y cực lực chịu đựng, mà ánh mắt nhìn Phàn Ngọc Hương càng dịu dàng.

Phàn Ngọc Hương không biết vì sao mấy tiểu hài tử đó cứ thích dán nàng, nhưng Nhậm Thương Diêu lại rất rõ nguyên nhân. Thú tộc luôn cảnh giác thực sâu sắc với con người, có thể phát hiện rõ đối phương có ác ý hay không, tuy rằng nàng luôn làm mặt lạnh, nhưng ánh mắt nàng nhìn tiểu hài tử nhưng không có chán ghét, mà ánh mắt thực trực tiếp, ấm áp làm cho người ta muốn thân cận.

Y từng giống như đám tiểu hài tử kia, thích mùi hương ấm áp trên người Phàn Ngọc Hương.

“Con gặp được một người tốt.” thanh âm khô ráp từ phía sau bay tới, trưởng lão chống gậy chậm rãi đi đến bên người Nhậm Thương Diêu, cùng y nhìn Phàn Ngọc Hương.

Dưới ánh mặt trời, cô nương xinh đẹp kia chói mắt như vậy, so với mặt trời trên bầu trời càng xán lạn, đứa nhỏ thú tộc chưa từng gặp qua người tốt đẹp như vậy, nên mới thích như thế.

“Đứa nhỏ, con thực may mắn.” Mới nhìn Nhậm Thương Diêu, trưởng lão liền biết Nhậm Thương Diêu sống rất khá, bởi vì trên người y không có một tia tối tăm hận ý, điều này làm cho bà kinh ngạc, lại nhìn Phàn Ngọc Hương che ở phía trước y, bộ dáng kia như đang che chở cho người trong nhà khiến bà hiểu được, thú chi tử này may mắn gặp được người đối đãi với y như người.

Nhậm Thương Diêu nhìn Phàn Ngọc Hương, trong lòng phụ họa lời trưởng lão nói, đúng vậy, y thực may mắn.

Trưởng lão nhìn ánh mắt của y, khẽ cười.

“Xem ra con được đền bù mong muốn.” Bà biết Nhậm Thương Diêu không có cảm tình gì với thú tộc, có lẽ, còn hận thú tộc.

Bà hiểu, bởi vì bà cũng là người từng trải, truyền thuyết thú chi tử gì kia, đều không thể bù lại sự thương tổn cùng cô đơn, nhưng mà trở lại thú tộc bà vẫn lưu lại, có lẽ là không có chỗ có thể đi, có lẽ là nhận lấy trách nhiệm của chính mình, có lẽ là không đành lòng để cho tộc nhân nhận lấy đau khổ giống bà..... Mà mặc kệ là cái gì, nỗi hận của bà theo năm tháng trôi đi, chỉ còn lại tâm tưởng muốn thay đổi thú tộc.

Nhưng Nhậm Thương Diêu thì khác, y không phải không có chỗ để đi, có người chờ đợi y, nhưng mà y lại nói muốn lưu lại, khi đó trưởng lão thật kinh ngạc, bà không tin y vì thú tộc mà không muốn rời đi, nhưng mà bà nhìn ánh mắt cô gái che chở y, liền hiểu được.

Lưu lại là giả, mục đích chân chính của y là cô bé kia.

Trưởng lão không nói rõ ý đồ của Nhậm Thương Diêu, vì sao phải làm vậy? Mặc kệ như thế nào, Nhậm Thương Diêu quyết định lưu lại, cho dù Nhậm Thương Diêu không có cảm tình với thú tộc, nhưng thời gian lâu, nhìn tộc nhân đáng thương, bà không tin Nhậm Thương Diêu còn có thể rời đi.

Mà sự thật cũng như bà suy nghĩ, thậm chí so với bà nghĩ càng hoàn hảo.

Rốt cục Nhậm Thương Diêu dời ánh mắt về phía trưởng lão. Trưởng giả khôn khéo này, y biết bà xem rõ hết mục đích của y, nhưng mà cũng lợi dụng mục đích của y, làm cho y lưu lại.

“Được đền bù mong muốn sao chỉ có ta.”

“Ha ha.” Trưởng lão nở nụ cười, không phủ nhận.

Nếu Phàn Ngọc Hương nghe được hai người đối thoại, chắc chắn sẽ học máu, trải qua sự dạy dỗ của con người, thú tộc đã biết tính kế, còn là trò giỏi hơn thầy.

“Qua vài ngày sẽ có đám người tiến vào trong cốc, bọn họ sẽ mang lương thực đến, cũng sẽ phụ trách dạy người thú tộc, có Hương nhi ở đây, sẽ không có ai dám bắt nạt buôn bán người thú tộc.”

Tuy rằng Phàn Ngọc Hương cảm thấy mình khiêng lên một cái đại phiền toái, nhưng mà người Phàn gia có một ưu điểm, không làm thì thôi, đã làm phải làm cho tốt.

Hơn nữa, thủ hạ của nàng nhiều người như vậy, sao nàng phải tự thân tự lực? Trực tiếp bắt tay kêu người phía dưới đến không phải là được rồi sao.

Người thú tộc không hiểu thế nào là gieo trồng đồ ăn, bọn họ chỉ biết loại đơn giản nhất là trồng khoai, trưởng lão cũng không hiểu lắm, được thảo bà gieo trồng cũng là loại dễ sống, mà ra bên ngoài săn thú lại nguy hiểm, tuy rằng Phàn Ngọc Hương có thể nuôi người thú tộc cả đời, nhưng nàng càng thờ phụng cho cá ăn không bằng dạy cách bắt cá.

Cho nên nàng để Nhậm Thương Diêu truyền tin tức ra ngoài, làm cho người Trầm Hương sơn trang vận lương thực lại đây, còn muốn biết thế nào là đun nấu, gieo trồng, phụ tử dạy học..... Tóm lại, cái gì có ích với người thú tộc đều mang hết lại.

Nhậm Thương Diêu nói làm cho trưởng lão vừa mừng vừa sợ, nhất là một câu cuối cùng, bà kinh ngạc nhìn Phàn Ngọc Hương bị tiểu hài tử truy đuổi, một cô bé nũng nịu như vậy thực sự có bản lĩnh lớn vậy sao?

Nhậm Thương Diêu lại nhìn về phía Phàn Ngọc Hương, thấy nàng bị đuổi theo đã chạy tới, y cười đi ra phía trước, trước khi rời đi bỏ xuống một câu, “Nàng, so với bất kỳ kẻ nào đều cường đại.”

Làm cho y luôn nhìn lên, nhưng mà bây giờ y không chỉ nhìn lên.

“Này, các người đuổi theo đủ chưa? A.....” Đột nhiên bị bế ngang, Phan Ngọc Hương bị dọa, nhưng mà cảm nhận được vòng tay quen thuộc, hai tay thói quen ôm lấy cái cổ thô cứng, sau đó trừng mắt, “Chàng làm gì?”

“Ôm nàng chạy ha.” Nhậm Thương Diêu lưu manh nháy mắt với nàng.

“Không cần!” Nàng cũng không phải tiểu cô nương nhu nhược, “Thả ta..... Oa! Bọn họ sắp đuổi theo lên đây! Còn không chạy nhanh chút!”

Phan Ngọc Hương sốt ruột đâm lưng y.

Nhậm Thương Diêu vui vẻ tuân mệnh, vươn chân chạy nhanh.

Mặt sau, đám tiểu hài tử nhìn thấy có người gia nhập, đuổi càng vui vẻ.

“Mau mau mau! Chạy nhanh chút!” Phan Ngọc Hương hô, đôi má vừa mới chạy nhanh mà hồng toàn bộ, đôi mắt lờ lờ tỏa sáng, trên mặt mang theo tươi cười xán lạn.

Nhậm Thương Diêu cũng nở nụ cười, cánh tay ôm chặt nàng, hai người lớn cùng tiểu hài tử phía sau đuổi bắt chơi đùa điên rồ.

Lúc người Trầm Hương sơn trang theo tin tức dùng bản đồ tìm được sơn cốc, một bước rời sơn động, nhìn thấy không chỉ là một mảnh thiên địa khác, còn có trang chủ đại nhân bị trung khuyến ôm.

Mọi người tròn tròn mắt.

Này, đây là chuyện gì?

Mà Phan Ngọc Hương bị Nhậm Thương Diêu ôm chạy đang cười vui vẻ, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, nàng ngây ngẩn cả người.

“A, cha nuôi?!” Phan Ngọc Hương trừng to mắt, không thể tin được, cha nuôi hẳn là đang canh giữ ở quân doanh, sao lại xuất hiện ở nơi này? Còn có dì Ba.....

Nhìn Phan Xuân Nhan cười nhẹ với nàng, Phan Ngọc Hương triệt để ngốc.

Nhậm Thương Diêu nhanh chóng dừng lại, theo ánh mắt của Phan Ngọc Hương nhìn qua.

Khuôn mặt tuần tú của Ủy Phạm Thiên băng lại, cả người lạnh lẽo nhìn hai người..... Chính xác mà nói, là nhìn Nhậm Thương Diêu, ánh mắt kia giống như muốn giết Nhậm Thương Diêu vậy.

Mấy người khác của Trầm Hương sơn trang không khỏi ném cho Nhậm Thương Diêu một ánh mắt đồng tình.

Bảo trọng nha! Trung khuyến đại nhân.

Phan Ngọc Hương không sợ trời không sợ đất đời này sợ nhất chỉ có hai người – Phan lão thái quân cùng Ủy Phạm Thiên, nhưng mà người trước Phan Ngọc Hương còn dám bằng mặt không bằng lòng, nhưng người sau Phan Ngọc Hương đúng là hoàn toàn ngoan ngoãn nghe lời.

Mà Ủy Phạm Thiên lãnh tâm lãnh tình trừ ái ân, cũng chỉ dằn tình yêu thương cho Phan Ngọc Hương. Nói cũng kỳ lạ, một thế hệ Phan gia này, chỉ có Phan Ngọc Hương là có duyên với người khác nhất.

Ủy Phạm Thiên không có con gái hoàn toàn đem Phan Ngọc Hương phụng ở lòng bàn tay mà thương mà cưng, chỉ cần Phan Ngọc Hương mở miệng, muốn cái gì Ủy Phạm Thiên liền cho cái ấy, Phan Ngọc Hương chính là tiểu tri kỷ của Ủy Phạm Thiên, có khi ngay cả Phan Xuân Nhan cũng sẽ hơi ghen tỵ trạng phu cứng chiều cháu gái nhà mình vô điều kiện như vậy.

Ở trong lòng Ủy Phạm Thiên, Phan Ngọc Hương luôn luôn là tiểu bảo bối ông yêu thương, cho dù Phan Ngọc Hương trưởng thành, đến tuổi tìm người ở rể thì ở trong lòng Ủy Phạm Thiên, Phan Ngọc Hương vẫn là đứa bé gái luôn miệng hô thích cha nuôi nhất, mà đối với người được Phan Ngọc Hương chọn làm trạng phu, tiêu chuẩn của Ủy Phạm Thiên vô cùng nghiêm, không qua được cửa của ông thì đừng có nghĩ đến việc có được Phan Ngọc Hương.

Bởi vậy lúc Ủy Phạm Thiên thu được tin Nhậm Thương Diêu bắt cóc Phàn Ngọc Hương do Võ quán sự truyền đến, Ủy Phạm Thiên hoàn toàn nổi giận.

Tâm tư Nhậm Thương Diêu đối với Phàn Ngọc Hương, Ủy Phạm Thiên biết, nhưng ông cho rằng Nhậm Thương Diêu không có lá gan kia, cho nên cũng không đặt ở trong lòng, thậm chí cho rằng có như vậy thì Nhậm Thương Diêu sẽ càng tận tâm bảo hộ Phàn Ngọc Hương.

Không ngờ Nhậm Thương Diêu lại lớn mật như thế, dám buộc chủ tử của mình lại, hơn nữa trong khoảng thời gian ngắn người trong sơn trang lại tìm không thấy hai người. Bởi vì Nhậm Thương Diêu rất hiểu biết thủ pháp điều tra của sơn trang, mắt thấy thời gian qua đã lâu, Võ quán sự không thể không báo chuyện này cho Ủy Phạm Thiên biết.

Hiểu rõ chuyện Ủy Phạm Thiên lập tức mang theo thê tử lặng lẽ rời quân doanh, dù sao trong quân doanh đều là người của ông, không có ai dám truyền chuyện tướng quân tự tiện rời quân doanh ra ngoài.

Còn chưa tới Trầm Hương sơn trang, Võ quán sự lại truyền đến tin tức Phàn Ngọc Hương, còn nói cái gì mà ở trong sơn cốc của người thú tộc, muốn bọn họ mang lương thực cùng người đến dạy thú tộc sinh hoạt đến sơn cốc.

Ủy Phạm Thiên lập tức mang vài người đến sơn cốc theo lời Phàn Ngọc Hương nói trước, lương thực cùng những người còn lại ở phía sau.

Nhưng bọn họ đuổi tới vạn vạn không ngờ sẽ nhìn thấy cảnh Nhậm Thương Diêu ôm Phàn Ngọc Hương chạy, tuy rằng hình thức hai người này ở chung luôn luôn rất quỷ dị, nhưng Phàn Ngọc Hương kiêu ngạo thế mà lại giống một tiểu nữ nhân để người ôm, còn cười vui vẻ như vậy, lại nhìn không khí khác hẳn quá khứ của hai người..... Điều này chắc chắn có quỷ nha!

Người của Trầm Hương sơn trang lập tức biết, trung khuyến đại nhân của bọn họ đã thành công chiếm được tâm của chủ tử.

Mà mặt Ủy Phạm Thiên đã triệt để lạnh, đặc biệt lúc nhìn thấy dấu vết mờ ám trên cổ Phàn Ngọc Hương, ông liền muốn làm thịt Nhậm Thương Diêu.

“Ách!” Nhậm Thương Diêu bị đá đập vào tường, y ôm ngực, phun ra một búng máu, sắc mặt vẫn không thay đổi, thẳng tắp đứng lên, bắt khuất nhìn về phía Ủy Phạm Thiên.

“Tốt lắm.” Ủy Phạm Thiên lạnh lùng. Ông luôn thưởng thức cốt khí của Nhậm Thương Diêu, nhưng thưởng thức là một chuyện, bảo bối của mình bị người ta ăn lại là một chuyện khác!

Ủy Phạm Thiên nâng tay, ngưng tụ chưởng lực, không lưu tình đánh về phía ngực Nhậm Thương Diêu.

“Cha nuôi!” Không để ý Phàn Xuân Nhan ngăn cản, Phàn Ngọc Hương nhanh chóng chạy lên trước, che ở phía trước Nhậm Thương Diêu. Đối mặt với Ủy Phạm Thiên phẫn nộ, thân thể Phàn Ngọc Hương run rẩy nhưng vẫn kiên định bảo hộ trước người Nhậm Thương Diêu, mắt đen yên lặng nhìn Ủy Phạm Thiên.

“Con không cho cha đánh chàng!” Một chưởng này đánh tới, Nhậm Thương Diêu không chết cũng mất nửa cái mạng.

“Không cho?” Lúc Phàn Ngọc Hương lao tới, Ủy Phạm Thiên đã thu hồi chưởng lực, ông nhìn Phàn Ngọc Hương, trong mắt có thất vọng, “Hương nhi, con nói chuyện với cha nuôi như vậy sao?”

“Con.....” Phàn Ngọc Hương cũng là nhất thời sốt ruột, nói ra nàng liền hối hận, “Cha nuôi, thực xin lỗi, Nhưng mà.....”

Phàn Ngọc Hương cắn răng, bất cứ giá nào, kiên định nói với Ủy Phạm Thiên “Con thích chàng ấy!”

Một khắc nàng nhận Nhậm Thương Diêu kia, nàng liền nhận rõ cảm tình của mình đối với Nhậm Thương Diêu, không còn là nô, mà là nam nhân nàng thích, tính cách của nàng luôn thẳng thắn, thích chính là thích, không có gì phải giả mồm kiêu dè.

Đây là lần đầu tiên Nhậm Thương Diêu nghe được Phàn Ngọc Hương nói thích y, tuy rằng bị Ủy Phạm Thiên đánh cho ngực rất đau, nhưng y vẫn không nhịn được kinh hỉ nở nụ cười, “Hương nhi.....”

“Câm mồm!” Ủy Phạm Thiên lạnh lùng nhìn Nhậm Thương Diêu, “Tên của chủ tử há có thể để một tên nô tài như người kêu sao?”

“Cha nuôi, A Diêu không phải nô tài, chàng.....”

“Câm miệng!” Đây là lần đầu tiên Ủy Phạm Thiên khiển trách Phàn Ngọc Hương mà ông xem như bảo bối.

Phàn Ngọc Hương sững sờ nhìn sắc mặt cha nuôi lạnh như băng. Cha nuôi chưa từng đối đãi với nàng như vậy..... Nàng mím môi, quật cường nâng cằm.

“Cha nuôi, con muốn cùng A Diêu cùng nhau, ai ngăn cản cũng không được, dù là cha nuôi –”

“Hương nhi.” Phàn Xuân Nhan nhẹ giọng ngắt lời nàng, “Con xác định muốn nói hết lời còn lại sao?”

Nhìn ánh mắt không đồng ý của Phàn Xuân Nhan, Phàn Ngọc Hương trầm mặc.

Nhậm Thương Diêu giữ chặt tay Phàn Ngọc Hương, kéo nàng che phía sau người.

“A Diêu!” Phàn Ngọc Hương khấn trương nhìn y, “Chàng muốn làm gì? Để ta và cha nuôi nói.....”

“Không, để ta.” Nhậm Thương Diêu chịu đựng ngực đau nở nụ cười với Phàn Ngọc Hương, “Ta không thể luôn tránh ở phía sau nàng.”

Y đứng thẳng người, không ngại mà đối diện Ủy Phạm Thiên.

“Ta biết ta không xứng với Hương nhi, Nhưng ta thích nàng, ta sẽ đối tốt với nàng, ta sẽ thương nàng. Trên đời này, ta chỉ có Hương nhi, ta sẽ không buông tay Hương nhi, cho dù người ngăn cản thế nào, cũng sẽ không.”

Ủy Phạm Thiên cười lạnh, “Người không xứng với Hương nhi.”

Phàn Ngọc Hương nhàu mày. Cho tới bây giờ cha nuôi không phải là người ngại bần cùng, vì sao ông lại nói như vậy với A Diêu?

Không nhìn được Nhậm Thương Diêu bị Ủy Phạm Thiên nhục nhã, Phàn Ngọc Hương lập tức thấy bất bình vì Nhậm Thương Diêu, lại nhìn thấy Phàn Xuân Nhan nhẹ nhàng lắc đầu với nàng, muốn nàng an tĩnh nghe.

Biết dì Ba hội ám chỉ như vậy nhất định có nguyên nhân, nàng cắn chặt răng, Phàn Ngọc Hương không cam nguyện nhận xuống.

“Trên đời này người sẽ đối tốt với Hương nhi, thương Hương nhi rất nhiều, không thiếu người. Người nói người chỉ có Hương nhi, người sẽ không buông tay Hương nhi, ta đây hỏi người, người có thể cho Hương nhi cái gì?” Ngữ khí của Ủy Phạm Thiên không mang theo trào phúng gì, mà là trần thuật một sự thật, “Tất cả của người đều là Hương nhi cho, ngay cả tộc nhân của người đều phải nhờ Hương nhi cho người tới chiếu cố, dựa vào cái gì? Đây là tộc nhân của người hay là tộc nhân của Hương nhi?”

Nhậm Thương Diêu bị nói ngậm miệng.

Phàn Ngọc Hương không nhận được, “Cha nuôi, ta không để ý chiếu cố tộc nhân A Diêu!”

Nàng cũng không phải không nuôi nổi!

Ủy Phạm Thiên không để ý tới Phàn Ngọc Hương, vẫn nhìn Nhậm Thương Diêu.

“Nhậm Thương Diêu, ta hỏi người, trừ đứng sau Hương nhi, người có thể cho Hương nhi cái gì?”

10. Chương 10

“Chàng không cần để ý lời cha nuôi nói, ta không cần chàng cho ta cái gì, chàng chỉ cần giống trước kia ở bên cạnh ta là tốt rồi.” Phàn Ngọc Hương vừa giúp Nhậm Thương Diêu bôi thuốc, vừa nói.

Được trên tay nàng là dì Ba trộm cha nuôi đưa cho nàng, tuy rằng Nhậm Thương Diêu bị cha nuôi đánh cho thực phẩm, nhưng may mắn xương cốt không gãy, nhưng bầm tím thì không tránh được.

Mà được Phàn Xuân Nhan đưa được tính lạnh lẽo, vừa khéo có thể giảm đau đớn trên người Nhậm Thương Diêu.

Y lửa thân trên nằm ở trên giường đá, nhìn Phàn Ngọc Hương bôi thuốc cho y, ánh mắt sâu thẳm.

Nhậm Thương Diêu, ta hỏi ngươi, trừ đứng ở sau Hương nhi, ngươi có thể cho Hương nhi cái gì?

Lời Ủy Phạm Thiên nói không ngừng vọng lại trong đầu..... Y có thể cho Phàn Ngọc Hương cái gì? Tất cả của y đều là Phàn Ngọc Hương cho, không có Phàn Ngọc Hương, cái gì y cũng không có, như Ủy Phạm Thiên nói, ngay cả tộc nhân của mình y cũng phải nhờ Phàn Ngọc Hương chiếu cố.

Trước kia Nhậm Thương Diêu không thấy có gì không đúng, y vốn không có hùng tâm tráng chí gì, Phàn Ngọc Hương là tất cả của y, còn lại, y không cần, y chỉ cần Phàn Ngọc Hương.

Nhưng, y có thể cho Phàn Ngọc Hương cái gì? Y yêu nàng, y nguyện ý cả đời yêu thương nàng, bảo hộ nàng, sau đó thì sao? Trừ những cái đó, y có thể cho Phàn Ngọc Hương cái gì?

Hai bàn tay trắng, y xứng đôi với nàng sao?

Y biết Phàn Ngọc Hương không cần, nàng vốn cái gì cũng không thiếu, nàng không để ý dưỡng y cả đời, nhưng y thì sao? Luôn luôn để nàng cho y, cứ như vậy để nàng dưỡng sao?

Y như vậy, thực sự xứng đôi với nàng sao?

“Chàng đang nghĩ cái gì?” Phàn Ngọc Hương làm sao không nhìn ra y khác thường, cha nuôi nói xong câu kia, liền mang theo người của Trầm Hương sơn trang rời đi, mà Nhậm Thương Diêu liền luôn luôn trầm mặc.

Nhậm Thương Diêu như vậy làm cho Phàn Ngọc Hương thực mất hứng, cũng làm cho nàng hoảng hốt, “Đã nói chàng không cần để ý lời cha nuôi nói mà, nữ nhân Tuyết Tầm Quốc nuôi gia đình vốn là chuyện thực bình thường, lại nói, ta là người Phàn gia, về sau chàng phải ở rể trở thành người của ta – tuy rằng chàng vốn là người của ta.”

Ở trong lòng nàng, Nhậm Thương Diêu vốn là vật sở hữu của nàng, chỉ từ nô của nàng biến thành nam nhân của nàng thôi.

Phàn Ngọc Hương nâng cằm, “Hơn nữa, để ta dưỡng có cái gì không tốt?”

Nàng đã dưỡng Nhậm Thương Diêu quen rồi, trước kia cha nuôi cũng không phản đối, vì sao bây giờ lại không được !

Đó là bởi vì bây giờ ở trong lòng ông ấy, ta không còn là nô, mà là nam nhân của nàng, Ủy Phạm Thiên có thể cho phép nàng nuôi dưỡng nô, nhưng không thể dễ dàng tha thứ nàng dưỡng một nam nhân, mà y, kẻ bị dưỡng lại vui vẻ chịu đựng, thật sự là không có tiền đồ. Nhậm Thương Diêu biết Ủy Phạm Thiên khinh thường y như vậy, y như vậy ở trong lòng Ủy Phạm Thiên hoàn toàn không xứng với Phàn Ngọc Hương.

Mà y, không thể phản bác.

Y rốt cục phát hiện y và Phàn Ngọc Hương chênh lệch lớn bao nhiêu, y luôn luôn cảm thấy Phàn Ngọc Hương cường đại, y chỉ có thể nhìn lên nàng, cho đến khi có được lòng nàng. Y cho rằng rốt cục y không cần nhìn lên nữa, mà là cùng nàng dắt tay đồng hành..... Thật sự là ý tưởng buồn cười, Ủy Phạm Thiên đã triệt để đánh tính y.

Y dựa vào cái gì mà cùng Phàn Ngọc Hương dắt tay đồng hành? Y luôn luôn bị nuôi dưỡng, dựa vào cái gì? Chỉ bằng y có được lòng của nàng, là có thể đương nhiên hưởng thụ tất cả của nàng sao?

Y như vậy, sao xứng đôi với nàng!

Y biết Phàn Ngọc Hương đang an ủi y, tuy rằng có vẻ tức giận, nhưng sao y lại không nhìn ra được lo lắng trong mắt nàng? chủ tử của y, một khi đối tốt với người khác, sẽ không giữ lại chút nào, toàn tâm toàn ý trả giá.

Mặc kệ trước đây hay là bây giờ, nàng đều đối tốt với y, tốt lắm.....

Mà y, luôn tham lam nhận lấy, không muốn thả ra, không muốn buông tay.

Thấy này giờ y không nói gì, Phan Ngọc Hương nhú mày.

“Nhậm..... ưm.....” Cánh môi đột nhiên bị ngăn chặn, nàng sững sốt, lưỡi trơn trượt lập tức đi vào trong miệng nàng.

Đây là như thế nào! Nàng đang nói chuyện với y, y tính dùng cách này trốn tránh sao?

Phan Ngọc Hương nổi giận.

“Không.....” Nàng vươn tay muốn đẩy y, lại bị y đặt ở dưới thân.

“Ưm..... Cút..... A.....” Đầu lưỡi bị y cắn hàm chứa, muốn tách rời khỏi, y lại dùng thân thể áp chế nàng, đầu lưỡi ở trong miệng nàng đảo, không cho nàng cơ hội nói chuyện.

Nhậm Thương Diêu thực thích liếm toàn thân nàng, điều này làm cho y biết được chỗ mẫn cảm trên người nàng.

Nàng thích kiểu hôn xâm nhập, lúc mút đầu lưỡi của nàng, nàng sẽ run run, lỗ tai của nàng sợ ngứa, nàng yêu nhất là lúc y sờ nhũ đầu của nàng, nhụy tiêm hồng nhạt chỉ cần bị y vo vê vài cái, sẽ đứng thẳng, mà nơi riêng tư xinh đẹp nhất, mê người nhất kia sẽ ứa ra hương tanh ngọt, y biết lúc này nàng đã động tình ước ướm.

Phan Ngọc Hương phản kháng bị khơi dậy tình dục dần dần yếu đuối, điều này làm cho nàng vô cùng tức giận, lại không thể kháng cự.

Y như một giáo đồ thành kính một ngậm một ngậm liếm mút toàn thân nàng, hôn môi dè dặt cẩn trọng làm cho nàng có cảm giác được quý trọng, nàng khẽ run, mở to ánh mắt phiếm nước nhìn y.

“A!” Ấm nóng môi ngậm cánh hoa phía dưới của nàng, nàng cong cái mông tròn lên, hai chân mở ra, mặc y dùng môi, dùng lưỡi liếm tiểu huyệt, ngậm hoa châu, ngón tay dài đâm vào miệng hoa, một chút một chút ra vào huyệt hoa.

Y giống như một con thú cơ khát, dịch trơn tanh ngọt lấp đầy yết hầu đói khát của y, y từng ngậm từng ngậm nuốt vào, đầu lưỡi theo ngón tay dài đâm vào, dững đạo chặt chẽ buộc chặt, hút lấy y.

“Ư.....” Phan Ngọc Hương ngẩng đầu lên, hai chân kích động ôm lấy đầu của y, nghe tiếng nước y liếm mút, da thịt trắng mịn như trân châu hưng phấn đỏ ửng.

Phan Ngọc Hương đã quên phần nộ mới vừa rồi, có lẽ nàng cũng muốn dùng triền miên hoan ái an ủi y. Nàng như thánh mẫu bao dung y, mặc y xuyên suốt nàng.

Một khắc bị tiến vào kia, hoa thịt chặt chẽ mút lấy sắt nóng, nàng ôm tấm lưng ướt mồ hôi của y, đầu lưỡi liếm lung tung môi của y, tìm được lưỡi của y, cùng y nhiệt liệt triền miên.

“A Diêu, A Diêu.....” Nàng hôn y, thì thầm gọi tên của y, một tiếng một tiếng, vuốt lên tâm tình nôn nóng của y.

Nàng dễ dàng nhìn thấu y, nàng như vậy làm sao y buông tay được!

Nhậm Thương Diêu điên cuồng mà giữ lấy nàng, mỗi một lần tiến vào đều như muốn khảm nàng tiến vào trong lòng, sâu như vậy, cực nóng như vậy, lấp đầy hoa thịt, dường như làm phỏng nàng.

Nước mắt của nàng chảy xuống bị y liếm đi, y yêu nhất là nhìn nàng thút thít dưới thân y. Há miệng ngậm đầu nhũ này lên, nàng khóa ngòi trên người y, điều này làm cho dục vọng nam tính đi vào càng sâu, mỗi một lần hướng lên trên đỉnh nhập, đều phảng phất như muốn đi vào chỗ sâu nhất của nàng, làm cho nàng có cảm giác linh hồn cũng bị xuyên suốt.

Hai vú tuyết trắng bị vo vê mút che kín dấu vết thâm dục, nơi riêng tư của hai người dán lấy nhau ẩm ướt nóng bỏng như vậy, mỗi lần y rút ra mạnh đến nỗi Phan Ngọc Hương có cảm giác sắp bị văng, sau đó lại bị kéo xuống thật mạnh, hoa thịt bị lấp đầy chặt chẽ.

“A!” Phàn Ngọc Hương rên ngâm, ngưỡng thân thể khêu gợi cong thành hình cung, tóc hơi ướt dán lấy lưng, kích thích quá mạnh làm cho nước mắt nàng không ngừng chảy, đầu ngón tay gắt gao bầu lấy tấm lưng kiên cố của Nhậm Thương Diêu.

Y mút lấy nước mắt của nàng, ở bên tai nàng lẩm bẩm, “Chủ tử.....”

Y yêu nhất là trong lúc hoan ái kêu nàng như vậy, miệng hô chủ tử, lại làm chuyện tà ác nhất với nàng, lại đỉnh nhập đâm thật mạnh lấp đầy hoa thịt.

“Ồ.....” Nàng run run, quá nhiều khoái cảm bao phủ nàng, dịch trơn trào ra, làm ướt dục vọng nam tính.

Nhậm Thương Diêu thô suýt. Còn chưa đủ, y còn muốn nàng chưa đủ.

Đặt nàng ở dưới thân, nâng hai chân của nàng lên, cái mông tròn dường như rời khỏi giường đá, mà y lại hung hăng xâm nhập, một lần lại một lần, như dã thú không biết thoả mãn.

Nhìn con mồi khóc kêu cầu xin tha thứ ở trong lòng, không buông tha nàng.

Đêm, ánh trăng chậm rãi nhạt dần.

Nhậm Thương Diêu nhìn người nằm trên giường, nàng ngủ thật say, khóe mắt ửng hồng còn vươn nước mắt, y nhẹ nhàng hôn giọt lệ bên khóe mắt nàng, lại nhìn nàng một hồi lâu, mới đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Y đi ra khỏi sơn cốc, một bước ra khỏi sơn động hắc ám, liền nhìn thấy một gậy bắt tay sau lưng, đưa lưng về phía y, ngửa đầu nhìn bầu trời.

Nhìn đến người nọ, Nhậm Thương Diêu hoàn toàn không ngoài ý muốn.

“Úy Phạm Thiên.” Y nhìn nam nhân, bóng lưng nam nhân to lớn như một tòa núi lớn, Nhưng ánh mắt y vẫn kiên định thâm trầm, “Ta sẽ cưỡng đại như người.”

Y biết không qua được cửa của Úy Phạm Thiên, y vĩnh viễn sẽ không chiếm được Phàn Ngọc Hương, cũng không xứng có được nàng.

“Ta sẽ làm tình xứng đôi với nàng!”

“Phải không? Ta đây mở mắt chờ mong.” Úy Phạm Thiên nhàn nhạt phun ra câu này, không nhìn Nhậm Thương Diêu, thẳng tắp đi về phía trước.

Nhậm Thương Diêu quay đầu liếc nhìn sơn động một cái, y biết Phàn Ngọc Hương tỉnh lại chắc chắn sẽ phản nộ, nhưng mà, y vẫn làm như vậy, nếu không, y vĩnh viễn không xứng với nàng!

Không cho chính mình do dự, y nắm hai tay, bước ra bước chân, đi theo sau Úy Phạm Thiên.

Mà lúc hai người rời đi rồi, một bóng dáng bé bỏng lặng lẽ từ chỗ tối đi ra.

Phàn Ngọc Hương nhìn hướng hai bóng người đã sớm biến mất, hai tay nắm chặt, trong lòng tay phải nắm chặt một phong thư.

Khi Nhậm Thương Diêu rời đi, nàng liền tỉnh, kỳ thực nàng vốn không ngủ, nàng biết Nhậm Thương Diêu sẽ rời đi.

Hai người sớm chiều ở chung, làm sao nàng không hiểu y, làm sao nàng không hiểu lời cha nuôi nói đã kích y đến cỡ nào.

“Ngu ngốc.....” Phàn Ngọc Hương nói nhỏ.

Phàn Xuân Nhan không biết từ khi nào xuất hiện bên người nàng, vươn tay sờ nhẹ đầu nàng.

“Di, con vốn không nghĩ là y không xứng với con.” Phàn Ngọc Hương nhẹ giọng nói.

“Di biết.” Phàn Xuân Nhan dịu dàng mà nhìn cháu gái, “A Diêu cũng biết.”

“Vậy vì sao.....”

“Bởi vì y là nam nhân.” Phàn Xuân Nhan cười bất đắc dĩ, “Con có biết, khi nam nhân cố chấp thì ai cũng không ngăn được.”

Sao Phan Ngọc Hương lại không biết? Chính vì biết, nàng mới có thể để Nhậm Thương Diêu rời đi. Y muốn xứng đôi với nàng, cho dù biết rõ nàng không cần, nhưng y muốn được Ủy Phạm Thiên tán thành.

Bởi vì y biết nàng rất xem trọng Ủy Phạm Thiên.

“Ngu ngốc.”

“Đúng vậy, nam nhân có khi là đồ ngốc.” Phan Xuân Nhan phụ họa nàng.

Nàng cúi đầu nhìn phong thư trong tay, đó là Nhậm Thương Diêu để lại cho của nàng, nàng còn nhớ rõ nội dung bên trong –

Hương nhi,

Ta biết nàng nhất định rất tức giận, nhất định sẽ giận đến nỗi muốn làm thịt ta, biết rõ sẽ làm nàng tức giận, nhưng ta vẫn quyết định làm như vậy.

Ủy Phạm Thiên nói rất đúng, ta không xứng với nàng, cái gì ta cũng không có, tất cả đều là nàng cho ta, dựa vào cái gì ta có thể sống vai với nàng? Trước kia ta có thể không cần điều này, nhưng mà muốn trở thành nam nhân của nàng, như vậy sao được?

Ta quyết định cùng Ủy Phạm Thiên rời đi, ta sẽ trở nên cường đại như ông ấy..... Không, là phải mạnh hơn cả ông ấy, ta biết trước kia trong lòng nàng chỉ có nhân tài so được với Ủy Phạm Thiên mới có thể lọt vào mắt nàng, cho nên, ta sẽ vượt qua ông ấy!

Nên, chờ ta được không? Cho ta ba năm, ta sẽ trở thành nam nhân xứng đôi với nàng, mà tộc nhân của ta..... Trước khi ta có thể thủ hộ bọn họ, có thể tạm thời giúp ta bảo hộ bọn họ sao?

Ta biết cho dù ta không nói như vậy, nàng cũng sẽ làm như vậy, nhưng mà ta nói, nàng nhất định sẽ tức giận, sẽ cảm thấy ta thật là mặt dày vô sỉ, như vậy, nàng mới nhớ kỹ ta..... Ai, ta cũng chỉ biết dùng thủ đoạn nhỏ ngây thơ này thôi.

Hương nhi, ta thích nàng, thực sự, rất thích.

Chờ ta!

“Y không chỉ ngu ngốc, mà còn là đồ thối tha.....” Phan Ngọc Hương nắm lấy phong thư có nhiều nếp nhăn, sau đó quay đầu nhìn về phía Phan Xuân Nhan, kiêu ngạo ngẩng đầu, “Dì, nói cho chàng ấy, ta chỉ chờ chàng ấy ba năm, ba năm sau, nếu chàng vô dụng không xứng được với thân phận của ta, ta liền cưới người khác!”

Bỏ lại những lời này, Phan Ngọc Hương hất đầu rời đi.

Ba năm sau

Phan Ngọc Hương ngồi ở vị trí chủ vị trong phòng, mặt lạnh nhạt uống trà.

Mà Đồng quản sự bên người vừa dò xét trang chủ nhà mình, vừa báo cáo việc buôn bán vận chuyển hàng hóa mấy tháng gần đây. Quản lý thương trường do Đồng quản sự cùng hai vị quản sự khác phụ trách, nhưng chính lý sổ sách báo cáo bình thường đều là Đồng quản sự.

“Trang chủ, đây là sổ sách ba tháng này, người xem một chút.” Đồng quản sự dâng sổ sách.

“Ừ.” Phan Ngọc Hương buông cốc trà, tiếp nhận sổ sách tùy ý lật.

Nghe tiếng sổ sách lật, Đồng quản sự lại dò xét liếc Phan Ngọc Hương một cái, sau đó dùng ngữ điệu nói chuyện phiếm nói: “Nghe nói một tháng trước A Diêu thăng lên phó tướng, ai nha, mới ba năm, từ tiểu binh trở thành phó tướng, A Diêu thật đúng là giỏi!”

Ông dừng một chút, thấy Phan Ngọc Hương không phản ứng, không ngăn cản ông tiếp tục, ông càng phóng đại lá gan.

“Nghe nói lần này địch nhân Phong quốc mạo hiểm vạn phần nha! A Diêu chỉ dẫn hai vạn quân đối đầu với ngũ vạn người mã, tuy rằng hai vạn quân có năm mươi ba người là người thú tộc dũng mãnh, nhưng mà cho dù người thú tộc có thể lấy một địch trăm, nhưng song phương binh mã chênh lệch là ba vạn!”

Năm mươi ba người thú tộc này là Phan Ngọc Hương để người ta đưa đến quân doanh, có nam có nữ, đều tuổi trẻ lực tráng.

Phan Ngọc Hương còn để cho người ta nhấn lại, nói tộc nhân của mình thì chính mình chiếu cố.

Nhưng kỳ thực năm mươi ba người thú tộc này đều tự nguyện đi quân doanh, những người này cũng muốn thủ hộ tộc nhân của mình, không muốn trở thành thú bị người săn bắn.

Về phần người già phụ nữ trẻ con của thú tộc đều được Phan Ngọc Hương mang về Trầm Hương sơn trang, Phan Ngọc Hương còn để người truyền lời, nếu có người dám gây bất lợi cho người thú tộc trong sơn trang, hoặc là nhìn thấy bọn buôn người bán người thú tộc, chính là đối nghịch với Trầm Hương sơn trang, với Phan Ngọc Hương nàng!

Lời này vừa ra, bọn buôn người cho dù có muốn bắt người thú tộc, cũng phải xem lại cân lượng của mình, Phan Ngọc Hương không phải là người mà bọn nô lệ nhỏ họ có thể chọc vào.

“Nhưng mà A Diêu rất giỏi! Nghe nói thân là quân tiên phong A Diêu đi trước làm gương giết địch, chém rớt đầu tướng địch, lập hạ công lớn, như thế mới được thăng lên phó tướng –”

“Đồng thúc nghe nói thật đúng là nhiều.” Phan Ngọc Hương nhàn nhạt ngắt lời Đồng quản sự, không lạnh không nhạt chăm chú nhìn,

“Sao ta lại không nghe nói được nhiều thế nào?”

“Ách.....” Đồng quản sự đỏ mặt.

Phan Ngọc Hương hừ lạnh, “Đừng cho là ta không biết vài tên các ngươi lên nói chuyện cho tên thối tha kia!”

Ách..... Đồng quản sự lau mồ hôi, nhìn Phan Ngọc Hương cười gượng, “Trang chủ quả nhiên hoả nhãn kim tinh, cái gì cũng không thể gạt được mắt của người.”

Phan Ngọc Hương cũng không ăn bộ dạng này, nàng bỏ lại sổ sách, lạnh lùng nhìn Đồng quản sự, “Đã nghe nói nhiều chuyện như vậy, thế Đồng quản sự có nghe nói tên vô liêm sỉ kia khi nào thì trở về không?”

Đã ba năm còn chưa xuất hiện, không phải một tháng trước đã thăng lên phó tướng sao? Thế nào còn chưa trở về!

Tên hỗn đản này nghĩ nàng sẽ không cưới người khác sao? Hừ! Người muốn ở rể trở thành trợ thủ của Phan Ngọc Hương nàng rất nhiều, tên vô liêm sỉ kia cho rằng nàng sẽ luôn luôn tha thiết chờ y sao?

“Nói cho y, không trở về thì vĩnh viễn không cần về.....” Nói, ngừng lại, Phan Ngọc Hương kinh ngạc nhìn người xuất hiện ở cửa.

Nhậm Thương Diêu đứng ở cửa, y có chút mệt mỏi, nhưng mắt vàng vẫn hữu thần, yên lặng nhìn Phan Ngọc Hương.

Nhìn hai người chăm chú nhìn nhau, Đồng quản sự quẳng cho Nhậm Thương Diêu một ánh mắt bảo trọng, liền chạy nhanh lẩn mất.

Phan Ngọc Hương nhìn Nhậm Thương Diêu, lòng bàn tay lặng lẽ nắm chặt, “Khi nào thì trở về?”

Nhậm Thương Diêu trả lời nàng, “Tối hôm qua.”

“Tối hôm qua?” Phan Ngọc Hương nhíu mày, “Khó trách Đồng thúc đột nhiên nói nhiều như vậy, là muốn biện hộ cho người..... Nhậm Thương Diêu, người đồ thối tha!”

Phan Ngọc Hương nắm sổ sách lên quẳng về phía y.

“Tối hôm qua người trở về, thế mà đến bây giờ mới xuất hiện, người.....” nàng còn muốn nói nhưng lại nghe thấy tiếng Nhậm Thương Diêu kêu rên liền dừng lại.

Sổ sách đập đến ngực Nhậm Thương Diêu, y ôm ngực, sắc mặt tái nhợt.

Phàn Ngọc Hương nhanh chóng xông lên trước, thô lỗ kéo mở vạt áo của Nhậm Thương Diêu, nhìn thấy băng vải dính máu, nàng kinh ngạc nhìn y.

Nhậm Thương Diêu tươi cười với nàng, cuộc chiến với Phong quốc làm cho y bị trọng thương, y ở trên giường hôn mê hơn mười ngày, vừa tỉnh lại liền bất chấp thương thế trên người, ra roi thúc ngựa gấp rút trở về gặp nàng.

Y nhớ nàng nói, nàng chỉ chờ y ba năm.

Mà ngày hôm qua, vừa khéo tròn ba năm.

“Ta không phải không muốn sớm gặp nàng, nhưng ngày hôm qua ta gấp rút trở về liền hôn mê.” Vì không muốn Phàn Ngọc Hương lo lắng, trước khi ngất, y dặn các quân sự đừng nói chuyện y trở về ra, “Vừa mới tỉnh lại, liền lập tức tới tìm nàng—”

Ba! Lờ còn lại bị một cái bạt tai đột nhiên bay tới đánh gãy.

Phàn Ngọc Hương tức giận trừng y, hốc mắt hơi hơi ửng hồng.

Nhậm Thương Diêu sao lại không hiểu, Phàn Ngọc Hương như vậy làm cho tâm của y nhuyễn ra, “Thực xin lỗi.....”

Y biết nàng giận y để các quân sự giấu diếm chuyện y trở về, cho dù bị thương ngất đi, y cũng không nên để cho người ta giấu giếm nàng.

Phàn Ngọc Hương không để ý tới y, vòng qua y muốn rời khỏi.

“Hương nhi!” Nhậm Thương Diêu ôm lấy nàng.

“Buông ta ra!” Phàn Ngọc Hương lạnh lùng nói.

Sao Nhậm Thương Diêu có thể buông? Bất chấp ngực bị thương, y ôm nàng thật chặt, “Hương nhi, thực xin lỗi, ta cam đoan sẽ không có lần sau.”

“Đúng là không có lần sau.” Phàn Ngọc Hương kéo tay y ra, xoay người, nâng cằm nhìn y, “Bởi vì, đã vượt qua ba năm.”

Nàng hôm nay mới nhìn thấy y.

Nhậm Thương Diêu ngây ngẩn cả người.

Phàn Ngọc Hương cười lạnh với y.

“Nhậm Thương Diêu, ta nói rồi, ta chỉ chờ ngươi ba năm, bây giờ vượt qua, ta, không, muốn, ngươi, nữa!” Gần từng tiếng nói xong, Phàn Ngọc Hương xoay người rời đi.

Tên thối tha này! Nàng sẽ cho y biết Phàn Ngọc Hương nàng nói được thì làm được! Nàng sẽ không vì y bị thương liền đau lòng, sẽ không!

Kết thúc

Trầm hương sơn trang nửa tháng này chìm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, nguyên nhân đương nhiên ngay tại trang chủ đại nhân của bọn họ.

Phàn Ngọc Hương một khi bướng bỉnh, tính tình thực là kinh người.

Nàng hoàn toàn không nhìn Nhậm Thương Diêu, mặc kệ Nhậm Thương Diêu nói với nàng cái gì, nàng cũng không để ý, coi như không có người này tồn tại.

Nhậm Thương Diêu cũng hiểu lần này Phàn Ngọc Hương thực sự tức giận, y cũng không cầu nàng tha thứ, chỉ là, nàng đi đến đâu, y liền theo tới đó.

Phàn Ngọc Hương trở về phòng, y liền canh giữ ở trước phòng nàng, nàng rời phòng, liền nhìn thấy y đứng ở cửa ngủ gật, mà nghe được tiếng mở cửa, y lập tức tỉnh lại, nở nụ cười với nàng.

Bộ dáng dung túng này làm cho Phan Ngọc Hương càng giận, cảm giác như nàng đang cố tình gây sự..... đồ thói tha!

Bị thương còn không lo tính dưỡng, sắc mặt càng lúc càng khó coi..... Hừ! Y cho rằng dùng khổ nhục kế, nàng sẽ mềm lòng sao? Không có đâu!

Nhưng mà tính tình Phan Ngọc Hương lại càng lúc càng táo bạo, động bất động liền phát hỏa, người trong trang không ba thì năm gặp phải tai ương, nhất là sáu đại quân sự, dường như là mỗi ngày đều bị Phan Ngọc Hương gây phiền toái, nàng ghi hận chuyện bọn họ giúp Nhậm Thương Diêu giấu diếm.

Tình hình này cứ như vậy liên tục nửa tháng, người trong trang sắp khóc tới nơi.

Làm ơn! Vợ chồng son các người cãi nhau, đừng kéo người ta vào được không?

Phan Ngọc Hương mặc kệ người trong trang ai oán, lực chú ý của nàng đều đặt lên người Nhậm Thương Diêu, nàng phát hiện sắc mặt Nhậm Thương Diêu càng lúc càng trắng, hơn nữa còn phỉm xanh.....

Ngày hôm qua còn nghe Thường di kêu lên miệng vết thương của Nhậm Thương Diêu lại nứt ra rồi..... Đáng giận! Nàng sẽ không mềm lòng!

Phan Ngọc Hương ngồi ở đình hóng mát, trong lòng ôm bạch hồ ly, một tay cầm sách, một tay vuốt lông mềm của hồ ly, bạch hồ ly thoải mái buồn ngủ.

Mà Nhậm Thương Diêu canh giữ ở ngoài đình, con người không dờn chăm chú nhìn nàng.

Sách bị Phan Ngọc Hương lật vài trang, nhưng thực ra một chữ nàng cũng chưa xem vào, người ngoài đình ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm tình đọc sách của nàng.

Đáng giận!

Phan Ngọc Hương đứng dậy, ôm bạch hồ ly đi ra đình hóng mát, về phòng.

Nhậm Thương Diêu yên lặng đi theo phía sau nàng.

Phan Ngọc Hương dùng đóng cửa phòng, Nhậm Thương Diêu liền đứng ở cửa, Phan Ngọc Hương vừa vào phòng, y liền không đứng thẳng nữa, vết thương nơi ngực không đau đớn, thậm chí còn thiêu nóng, ngay cả hô hấp của y cũng nóng.

Phan Ngọc Hương đứng ở cửa phòng, nghe tiếng y ồ ồ hít thở, hàm răng cắn chặt môi dưới.

Bạch hồ ly nhảy khỏi lòng Phan Ngọc Hương, chạy đến ghế ngồi xuống, vừa liếm lông, ánh mắt tím nhìn chăm chăm chủ nhân, lại nhìn chăm chăm bóng dáng ngoài cửa, rất có linh tính lắc đầu, nằm sấp ngủ, không để ý tới.

Hai người cứ như vậy cách một cánh cửa mà đứng, y không rời đi, nàng cũng vậy.

Mặt trời hạ xuống, màn đêm buông xuống.

Trong phòng vẫn là tối đen, Phan Ngọc Hương rử mắt, nghe tiếng hô hấp ngoài cửa.

Nàng sẽ không mềm lòng! sẽ không! sẽ không!

Cạch.

Phan Ngọc Hương cảm giận mở cửa.

Nhậm Thương Diêu lập tức đứng thẳng, khuôn mặt anh tuần tái nhợt nhìn nàng lộ ra nụ cười, phảng phất như bộ dạng suy yếu vừa rồi là giả.

“Nhậm Thương Diêu, đồ thói tha!” Đừng tưởng rằng nàng không biết y dùng khổ nhục kế làm cho nàng mềm lòng.

“Ừ, ta thói tha.” Nhậm Thương Diêu biết mưu kế của mình bị nàng xem thấu, nhưng y muốn cược, cược nàng sẽ mềm lòng với y.

“Ta nói cho chàng biết, ta sẽ không mềm lòng như vậy nữa.” Phan Ngọc Hương oán hận nói.

“Ừ, ta biết.” Nhậm Thương Diêu mỉm cười, thân mình cao ngất lại lung lay sắp đổ, trước mắt y tối đen— làm sao Phàn Ngọc Hương không nhìn ra được y đang cố gắng chống đỡ, y chính đồ thối tha!

Nhưng mà, nàng chính lại mềm lòng với tên thối tha này, luyện tiếc tên thối tha này!

“Nhậm Thương Diêu, chàng là đồ thối tha!” miệng nàng mắng, nhưng lại vươn tay ôm lấy y.

Nhậm Thương Diêu mềm yếu mà ngã vào người nàng, tuy rằng choáng váng, cũng không dám đem hết sức nặng áp lên người nàng. Ngửi mùi hương trên người nàng, y thỏa mãn nhếch môi.

“Hương nhi.....”

“Làm sao?” Phàn Ngọc Hương dìu y đến giường của nàng, tức giận lên tiếng trả lời.

Nhậm Thương Diêu lôi kéo tay nàng, “Ta thăng lên phó tướng, ta xứng đôi với nàng.”

Y cười, nụ cười kia thực ngốc.

Y ngốc như vậy làm cho cơn giận của Phàn Ngọc Hương nháy mắt biến mất.

“Ngu ngốc.....” Trùng y, trong lòng Phàn Ngọc Hương vừa chua xót lại ngọt.

Trong lòng người này chỉ có nàng, lôi kéo tay nàng nắm chặt như vậy, như sợ nàng chạy trốn.

Thật sự là.....

“Ngu ngốc.” Phàn Ngọc Hương nhẹ nhàng thiếp vào ngực y.

“Chỉ lúc này đây.” Nàng liền tha thứ cho y lần này, không có lần sau.

Mà Nhậm Thương Diêu nghe thấy được, y cong khoe miệng, cầm chặt tay Phàn Ngọc Hương.

Chỉ có nàng, là điều quan trọng nhất mà đời này y có được, không muốn buông, luyện tiếc buông.

Nàng là tín ngưỡng của y, là người duy nhất của y.

Phàn Ngọc Hương, ta thích nàng.

11. Chương 11: Ngoại Truyện: Tranh Thủ Tình Cảm

Nếu hỏi đời này Nhậm Thương Diêu hối hận nhất là chuyện gì, thì đó chắc chắn là chuyện năm đó chính mình cứu con hồ ly chết tiệt này.

Nhậm Thương Diêu trừng mắt nhìn hồ ly chết tiệt ngủ trong ngực Phàn Ngọc Hương, thật muốn đập chết con hồ ly mập này đem đi hầm canh, hồ ly trắng mắt tím rất bổ đấy!

Như nhận thấy được nguy hiểm, Mập Mập – đúng vậy, đây là tên của hồ ly chết tiệt – lập tức mở to mắt, không chút nào ngoài ý muốn chống lại một đôi mắt vàng.

Mập Mập lười biếng ngáp, hoàn toàn không để Nhậm Thương Diêu vào mắt, cọ cọ bộ ngực mềm mại của Phàn Ngọc Hương, Nhậm Thương Diêu lập tức nheo mắt.

Đây là doanh trưởng của y, y đã trở lại quân doanh, mà Phàn Ngọc Hương không ba thì năm đến quân doanh nhìn y, ở một lần, hai tháng, lại hỏi Trầm Hương sơn trang.

Tuy rằng tha thứ cho Nhậm Thương Diêu, nhưng mà tha thứ thì tha thứ, không có nghĩa là Nhậm Thương Diêu có thể đi vào cửa của nàng, nhập trướng của nàng.

Cho nên một năm trôi qua, hai người vẫn kéo, Phàn Ngọc Hương không mở miệng nói muốn cưới y, treo y.

Hôm qua Phàn Ngọc Hương mới đến quân doanh, buổi sáng khi Nhậm Thương Diêu rời đi, Phàn Ngọc Hương còn ngủ, biết Phàn Ngọc Hương ít nhất ngủ tới giữa trưa, Nhậm Thương Diêu im lặng rời khỏi, đi thao binh.

Thao binh xong, y có nửa canh giờ nghỉ ngơi, trở lại doanh trưởng, muốn ôm Phàn Ngọc Hương an ủi một chút thể xác và tinh thần, đã thấy con hồ ly chết tiệt này ghé vào người Phàn Ngọc Hương, lại còn ghé vào

bầu ngực mềm mại – nơi này chỉ có y có thể đụng vào! Con hồ ly chết tiệt này dám nhúng chàm địa bàn của y!

Muốn chết!

Nhưng mà bạch hồ ly cũng không sợ Nhậm Thương Diêu, y vào Phàn Ngọc Hương sủng ái, nó thật sự rất kiêu ngạo.

Một người một hồ cứ giằng co như vậy.

Sau đó Nhậm Thương Diêu liền hối hận, năm đó sao mình lại cứu con hồ ly chết tiệt này?

Nói, con hồ ly trắng mắt tím này thực ra là Nhậm Thương Diêu đưa cho Phàn Ngọc Hương, nếu cho Nhậm Thương Diêu một lần nữa làm lại, y tuyệt sẽ không làm loại chuyện ngu xuẩn này.

Năm ấy, Phàn Ngọc Hương tâm huyết dâng trào, mang Nhậm Thương Diêu đi săn thú, tuy rằng nói là săn thú, nhưng kỳ thực là Phàn Ngọc Hương ngồi dưới tàng cây nghỉ ngơi, mà Nhậm Thương Diêu đi săn thú.

Sau đó, Nhậm Thương Diêu cứu một con tiểu tiểu hồ ly bị thương khỏi miệng sói, khi đó tiểu hồ ly gãy tro xương, không mấy lượng thịt, Nhậm Thương Diêu còn suy nghĩ xem con

hồ ly này có đủ nhét răng không đây?

Nhưng mà đã bắt được sói rừng, vậy thì nướng tiểu hồ ly trước làm món khai vị cũng không tồi.

Đúng vậy, Nhậm Thương Diêu hoàn toàn đối đãi tiểu hồ ly như đồ ăn.

Mà tiểu hồ ly bị thương phảng phất nhận ra, cả người run lợi hại, nhưng chân bị thương, nó căn bản không thể trốn, chỉ có thể rưng rưng nước mắt nhìn Nhậm Thương Diêu.

Nếu có tình thương của mẹ, chắc chắn sẽ bị ánh mắt diễm đam đáng yêu này nhìn cho không đành lòng, nhưng mà đáng tiếc, Nhậm Thương Diêu chỉ có thú tính, mang theo tiểu hồ ly, tuổi còn nhỏ thì thịt sẽ mềm, Phàn Ngọc Hương nhất định sẽ thích.

Sau đó kéo sói rừng, mang theo tiểu hồ ly, trở về tìm Phàn Ngọc Hương.

Ai biết Phàn Ngọc Hương lại rất thích tiểu hồ ly này, nói không ăn nó, muốn nó làm sủng vật, hiểu rõ mình tránh được một kiếp tiểu hồ ly vùi sâu vào trong lòng Phàn Ngọc Hương, Phàn Ngọc Hương chính là ân nhân tái thế của nó.

Từ đó, chồn bạc nho nhỏ bị Phàn Ngọc Hương nuôi thành châu tròn ngọc sáng, lông sáng mềm mại, cả người tràn ngập tư thái bề ngỗ.

Hơn nữa, hồ ly rất ghi hận, nó yêu nhất là đối nghịch với Nhậm Thương Diêu.

Một thú một hồ, cứ như vậy đánh nhau hơn mười năm.

Gặp ánh mắt khiêu khích của hồ ly mập, Nhậm Thương Diêu từ từ nheo mắt, hai tay ngửa ngáy vươn tới.

Phát hiện nguy hiểm, lông cả người bạch hồ ly xù lên, khi tay Nhậm Thương Diêu vươn lại đây, móng vuốt nó vung lên.

Nhậm Thương Diêu làm sao bị con hồ ly này đánh trúng, y vươn móng vuốt, bắt lấy cái cổ mập của hồ ly chết tiệt, gấp mập hồ ly muốn kêu, y nhanh chóng nắm cái mỏ nhọn của nó lại.

“Ừm..... Đang làm cái gì vậy?” Tuy rằng một người một hồ chưa lên tiếng, nhưng Phàn Ngọc Hương vẫn bị đánh thức, nằng nỡ ánh mắt buồn ngủ, nhìn một người một hồ.

Mà lúc này, Nhậm Thương Diêu đã sớm thay động tác thô bạo, dùng sức xoa lông hồ ly mập, “Không, Mập Mập đói bụng, ta mang nó đi ăn cơm.”

“À.” Phàn Ngọc Hương mơ hồ đáp một tiếng, nhắm mắt lại, ngủ tiếp.

Phàn Ngọc Hương vừa ngủ, Nhậm Thương Diêu lập tức thô lỗ nắm lấy hồ ly mập, hạ giọng, “Hồ ly chết tiệt, lại chọc ta, liền nướng người!”

Mắt vàng ngậm máu trừng mắt tím.

Hồ ly mập run lấy bối, biết chủ nhân bây giờ không thể bảo hộ nó, nó thuận theo.

Nhậm Thương Diêu đắc ý cong môi, quăng hồ ly mập ra doanh trường, “Đi, tìm Tử Tô ăn no đi.”

Bạch hồ ly bị thô lỗ ném ra bên ngoài oán hận cắn răng. Chờ, chờ chủ nhân tỉnh lại, nó nhất định sẽ báo thù !

Sau đó nó phần nộ đi tìm Tử Tô..... Tức giận! Nó cần đồ ăn giải giận!

Nhậm Thương Diêu không thèm để ý tới ánh mắt ghi hận của hồ ly chết tiệt, nhìn Phàn Ngọc Hương ngủ say, ánh mắt y mềm mại, trèo lên giường, kéo Phàn Ngọc Hương vào trong lòng.

Mà mặt y vùi vào bầu ngực mềm mại của Phàn Ngọc Hương – đây thuộc về y.

-HẾT-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-khuyen-can-nguoc>